

EL PALAU DE LA MÚSICA ACOLLIRÀ EL 4 DE MARÇ LA LECTURA PÚBLICA DE L'EVANGELI DE SANT MARC

Missió Metròpolis: l'evangeli de butxaca

L'evangeli de sant Marc serà el gran protagonista de l'acte que, el pròxim 4 de març, donarà el tret de sortida a la Missió Metròpolis de Barcelona. El Palau de la Música Catalana acollirà la lectura de l'evangeli segons sant Marc a càrrec de diverses personalitats del món de la cultura, l'empresa i els mitjans de comunicació. La soprano Montserrat Caballé, l'escriptor Carles Torner, el jurista Eugeni Gay o els periodistes Josep Cuní i Sílvia Còppulo seran alguns dels participants. Aquesta serà la primera, i la més mediàtica, de les cinc accions pastorals que l'arquebisbat de Barcelona posarà en marxa durant aquesta Quaresma per promoure la nova evangelització. Aquest mateix dia totes les parròquies de la diòcesi repartiran una nova edició gratuïta de l'evangeli segons sant Marc. El nostre setmanari s'uneix a l'aposta diocesana amb una aportació ben singular que hem anomenat «Diàlegs a la Metròpolis». El filòsof Josep M. Esquirol i el prevere Jaume Aymar conversen sobre els reptes que afronta avui la vida a la gran ciutat. **P 10 i 17**

QUARESMA, CRISI, ESPERANÇA

Reflexions del P. Josep Roca; el germà Héctor, de Taizé; Carlos Martín, subdirector de Càritas Urgell, i Tina Parayre, cap de voluntaris de Sant Joan de Déu

P 2-5

Trobada a Castelló d'Empúries a l'entorn del beat Maurici Proeta

Àngel Almazan

La basílica de Castelló d'Empúries, que Josep Pla va definir com la catedral de l'Empordà, es va omplir de gom a gom el tercer diumenge de febrer, en la celebració eucarística a l'entorn de la figura i l'obra del beat Maurici Proeta. **P 20-21**

Mn. Manuel Valls: 20 anys president «La Missa» de La 2

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, presideix aquest diumenge 26 de febrer, a les 10.30 h, la missa de La 2 coincidint amb el primer diumenge de Quaresma. És una edició especial d'aquest programa, el més antic de la televisió en català amb gairebé 30 anys de vida. El motiu és que Manuel Valls compleix 20 anys com a director i celebrant habitual d'aquesta Eucaristia. **P 31**

Sumari

P 8 Creació de nous cardenals

P 12 Cleries parla de la Marató per la Pobresa

P 22 Trobada a Lleida de les Entitats Cristianes

P 29 «Honoris causa» per a Nelsa Curbelo

P 36 Creixen els seguidors de les nostres webs

Editorial

Silenci i conversió

Comença el temps de la Quaresma. Temps propici per al recolliment interior i per al silenci. Temps per evocar i actualitzar els quaranta dies de Jesús en el desert a l'inici de la seva missió. Tots tenim necessitat de silenci, silenci exterior i, sobretot, silenci interior. Benet XVI ha dedicat aquest any el missatge per a la XLVI Jornada Mundial de les Comunicacions a «Silenci i Paraula, camí de l'evangelització». Explica que «el silenci és part integrant de la comunicació i que sense ell no hi ha paraules amb densitat de contingut. En el silenci escoltem i ens coneixem millor a nosaltres mateixos; neix i s'aprofundeix el pensament, compremem amb més claredat allò que diem o allò que esperem de l'altre; triem com expressar-nos. Callant es permet parlar la persona que tenim al davant, deixar que s'expliqui, i a nosaltres ens permet no aferrar-nos només a les nostres paraules o idees sense una oportuna ponderació». Benet XVI ens està donant una lliçó de saviesa. Quan parlem de nova evangelització hom pot pensar de seguida a trobar i formular noves paraules comprensibles per al món d'avui. Però també es pot evangelitzar des del silenci, encara més: no podem començar a evangelitzar autènticament si no és des del silenci. Ara que viurem iniciatives com l'Atri dels gentils o la Missió Metròpolis i que diverses diòcesis i instàncies eclesials proposen nous mètodes d'evangelització, convé prendre nota d'aquesta bella aportació del Pontífex: «Del silenci brota una comunicació més exigent que evoca la sensibilitat i la capacitat d'escolta que sovint revela la mesura i la

naturalitat de les relacions.»

El Papa recorda que «gran part de la dinàmica actual de la comunicació està orientada per preguntes que cerquen respostes. Els motors de recerca i les xarxes socials són el punt de partença en la comunicació per a moltes persones que busquen consells, suggeriments, informacions i respostes. En els nostres dies la Xarxa s'està transformant cada cop més en el lloc de les preguntes i les respostes; més encara, sovint l'home contemporani és bombardejat per respostes a interrogants que mai no s'ha plantejat, i a necessitats que no sent. El silenci és preciós per afavorir el necessari discerniment entre els nombrosos estímuls i respostes que rebem i per reconèixer i identificar les preguntes veritablement importants». Segurament aquest camí només es pot recórrer amb l'ajut d'observadors i de pedagogs que ajudin a navegar per la xarxa amb profit. Els qui treballem a la ràdio sabem que un silenci de més enllà de trenta segons és un element estrany, que anomenem «blancs» en el llenguatge radiofònic, creen inquietud i poden arribar a dissuadir l'audiència. Però també per ràdio es poden comunicar noves tècniques per cultivar i potenciar el silenci i els testimonis vius que s'hi transmeten poden ser provocadors de silenci. És el que s'esdevé quan veiem en grup una bona pel·lícula, a la sortida tothom sol romandre en silenci per rumiar allò que ha vist i que l'ha interpellat.

Quaresma, temps de silenci i de renovació interior, també per als professionals i els usuaris dels *mass media*.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Àngel Almazan, Miquel Bada, Pilarín Bayés, Xavier Bisbal, Margarita Borrull, Agustí Codinach, Josep Lluís Cleries, Josep M. Esquirol, Montserrat Esteve, Josep Fernández, Fraternal Lluch, Enric Frigola, Jaume Gabarró, Joan Guiteras, Gmà. Héctor, Justo Lacunza, Carlos Martín, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Valentí Miserachs, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Tina Parayre, Bruno Pérez, Josep Rius-Camps, Josep Roca, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Miquel Àngel Violan, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Pastoral Obrera

La vida econòmica, des de la normalitat de l'Evangeli, no pot estar al marge de la comunió, del do, de la gratuïtat. Qüestió de «decència», de dignitat, de treball lliurement elegit, de desenvolupament comunitari, de passió pel bé comú, de respecte i no-discriminació. «Davant l'atur, respostes i reptes»: aquest ha estat el plantejament, el contingut del diàleg, l'ocasió de resistir una vegada més de forma global i local. Resulta edificant l'anàlisi de la realitat social, el diàleg, la pregària i la reflexió des de l'Evangeli d'un nombrós grup de cristianes i cristians obrers al llarg de tota una jornada de dissabte.

Hi ha molta llavor d'Evangeli sembrada que reclama una atenció especial per part de tots orientada al seu desenvolupament fins a donar fruit. Una acció de

militància cristiana que no té titulars a les capçaleres informatives i que, tanmateix, es va obrint pas, com tantes altres realitats, en el cor de moltes persones, famílies, barris i pobles. La prioritat és portar Jesús i l'Evangeli als ambients on el treball encara constitueix un temps d'ocupació o l'atur està negant el més elemental per a una vida digna.

La crida que ens hem fet mútuament i que fem extensiva ens mou a compartir una major consciència sobre el que està passant i un major pronunciament com a Església, que aclareixi actituds i animi a fer dels valors evangèlics la proposta d'un nou estil de ser i de viure; al mateix temps, comprometre'ns a fer l'esforç d'un treball en xarxa, expressió de solidaritat i esperit comunitari. En aquests moments i seguint l'actitud

positiva i crítica dels profetes, necessitem fer un exercici de denúncia i d'anunci que ens defineixi com a seguidors de Jesús i membres corresponsables d'una comunitat que volem que sigui fraterna.

La Pastoral Obrera, com a acció en el món del treball i fent costat a tots els qui pateixen l'atur i tantes altres mancances, vol ser, des d'una espiritualitat laïcal, obrera, militant i evangelitzadora, aquella presència cristiana que procedeix i s'alimenta de la vibració interior de Jesucrist estimat, seguit i viscut en totes les circumstàncies de la vida. Amb paraules i gestos, aquesta sensibilitat ens identifica amb el món del treball, amb les seves situacions de sofriment i amb les seves aspiracions de dignitat i de justícia.

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

Pregària arrelada en la Paraula de Déu

Josep Roca
Missioner Claretà

Escoltar i acollir la Paraula de Déu en la celebració eclesial és sempre una invitació a la pregària; més ben dit, saber escoltar ja és una manera de pregar. Això que passa en les celebracions de tot l'any, té una força especial durant el temps de Quaresma, perquè se'ns ofereixen uns textos escollits que ens conviden a renovar les arrels de la nostra vida creient, a no oblidar-nos que l'existència cristiana suposa una conversió constant i el conreu d'una amistat cada vegada més profunda amb Jesucrist.

La mateixa Paraula de Déu ens va ensenyant a pregar. El primer que ens diu és que sapiguem escoltar. La pregària és un diàleg amb el Déu i Pare de Jesús i nostre, i no hi ha dubte que ell té coses importants a dir-nos. Escoltem des de l'actitud de persones que no ho saben tot, que s'equivoquen moltes vegades, però que volen seguir, com un bon deixeble, allò que Déu els fa saber.

A l'evangeli de Dimecres de Cendra, Jesús ja ens dirà que hem de pregar amb tota sinceritat. I el primer diumenge ens recordarà l'estada de Jesús al desert en un temps llarg i reposat de pregària en què escolta la veu del Pare i es va refermant en l'obediència del Déu veritable i en el refús dels ídols de la riquesa, del poder o de la fama.

Saber escoltar Déu que parla ens fa capaços de saber escoltar les veus dels nostres germans. Déu els ha escoltat primer. És l'experiència de Moisès que, quan Déu se li fa conèixer, li diu que ha vist el sofriment del seu poble, que ha sentit els seus crits d'auxili. És, sobretot, la manera de fer de Jesús, que no es fa mai el sord davant les necessitats de les persones del seu temps.

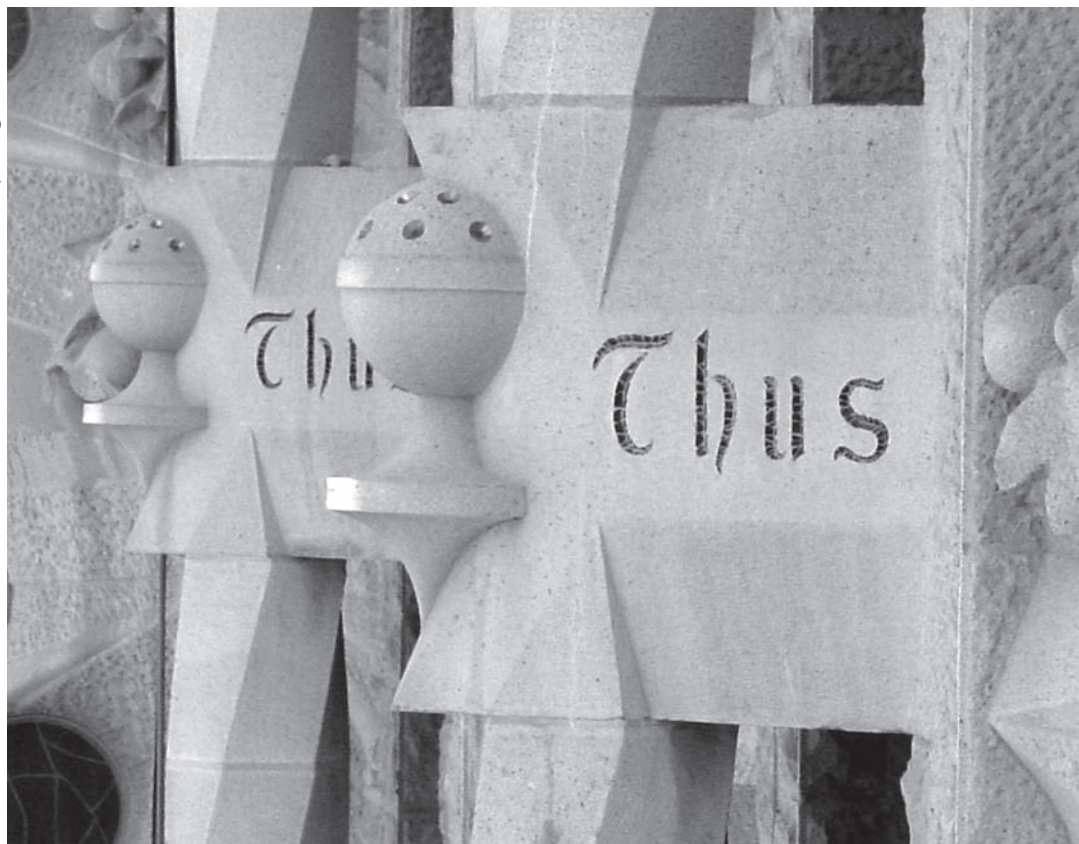
Així, la pregària—personal o comunitària— que comença acollint, guardant i reflexionant en el cor de cadascú allò

que Déu té a dir-nos, fa néixer sempre una resposta en la vida del qui prega. Per això la Paraula és comparada amb la pluja suau que cau sobre la terra i la torna fecunda i capaç de produir tota mena de fruits i flors. El més normal, en un diàleg, és que quan el meu interlocutor ha parlat i jo he escoltat, li sàpiga respondre. En la pregària, la resposta es torna un prec: «Senyor, què vols que faci?; ensenya'm per on he de caminar, fes-me veure com he de respondre a tot el que em vas proposant cada dia.» D'aquí neix la vocació.

La vocació pròpia de tots els creients que és passar per la vida fent el bé, sabent-nos estimats i mirant d'estimar les altres persones. I la vocació personal de cadascú, cridat a descobrir de quina manera Déu el convida a estimar i a fer-se servidor dels germans.

Si acompanyem el que la Paraula de Déu ens va dient aquesta Quaresma, ens adonarem que la invitació més important no és a fer coses—que ja és prou important—. La gran invitació és a anar canviant la nostra manera de ser, de

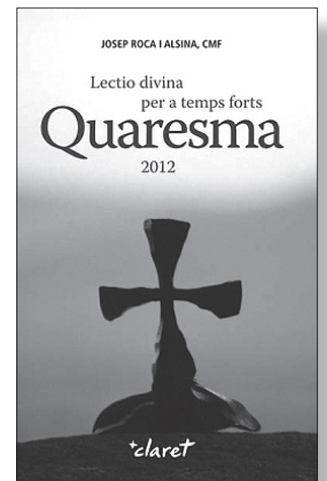
Temple Sagrada Família

Gaudí associava l'encens (thus) a la pregària.

«La Paraula de Déu ens convida aquesta Quaresma no a fer moltes coses, sinó a anar canviant la nostra manera de ser, de pensar, de sentir, de veure el món i les altres persones»

pensar, de sentir, de veure el món i les altres persones. La tendència que tinc és a posar-me a mi mateix com a centre de totes les meves preocupacions i afanyos. La pregària, en canvi, em va convidant a sortir de l'egoisme del meu petit món personal i ser més semblant a Jesús. Ell vivia dedicat a les coses del seu i nostre Pare. I la gran preocupació del Pare és el benestar dels seus fills i filles: des de la feina i el pa de cada dia fins a la felicitat i el sentit ple de la vida de tothom. Així, aprendre a pregar és aprendre a tenir els mateixos sentiments i manera de fer de Jesús en relació a Déu i als nostres germans i germanes.

«Lectio divina per a temps forts»

El claretà Josep Roca, missioner al Brasil del 1984 al 2010, acaba de publicar un petit llibre titulat *Lectio divina per a temps forts. Quaresma 2012*. En aquesta obra ens introdueix en un dels mètodes clàssics per aprofundir en la Paraula de Déu i créixer en la fe: el mètode de la *lectio divina*. A través de la lectura orant de la Bíblia, Josep Roca convida els seus lectors a iniciar un camí apassionant que permet assaborir i gaudir de la Sagrada Escripura. L'itinerari espiritual que proposa aquest mètode s'inicia amb la lectura i relectura dels passatges bíblics (*lectio*), continua amb la *meditatio* (comprensió del que la Paraula diu avui per a la vida concreta) i du fins a l'*oratio*, que és quan es produeix el col·loqui directe amb Déu, en un clima d'amistat. Finalment s'arriba a la *contemplatio*, que com dirà el papa Benet XVI, «ens ajuda a mantenir el cor atent a la presència de Crist, la paraula del qual és "llum que resplendeix en un lloc tenebrós, fins que apuntarà el dia, i l'estel del matí s'alçarà en els vostres cors"». I afegeix el Sant Pare: «La lectura, l'estudi i la meditació de la Paraula han de desembocar després en una vida de coherent adhesió a Crist i la seva doctrina.»

Camí cap a una nova solidaritat

Germà Héctor
Comunitat de Taizé

Una de les paraules que actualment sentim sovint als mitjans de comunicació és «crisi». Constantment es parla de la crisi que la nostra societat travessa. Com a creients i cristians, quina és la nostra resposta? Com vivim aquesta crisi en el nostre camí de fe?

Un moment de crisi en la vida d'una persona, o d'un grup, és un moment vocacional. És un moment en què hem de tornar a les preguntes fonamentals: qui sóc jo al cor del meu cor? Qui som nosaltres? Quin és el veritable sentit de la vida?

El camí que ens mena a la Pasqua comença amb aquestes paraules: «Convertiu-vos i confieu en l'Evangeli.» Avui més que mai estem convidats a un canvi radical i a confiar en allò que som veritablement. Potser part de la crisi que avui coneixem ve del fet que alguna cosa dins nostre ens diu que l'ésser humà no es pot reduir al «tenir» o a un sistema econòmic. Alguna cosa ens diu que la felicitat no es troba en una mentalitat de «cadascú per ell mateix». El nostre cor ens diu: hi ha d'haver alguna cosa més.

Per a la Comunitat dels Germans de Taizé, la pregària és el centre de la nostra vida. Junts amb els milers de joves, adults i famílies que ens visiten ens volem tornar cap a Déu per ser pelegrins i cercadors de la confiança perduda, de la veritat, de la solidaritat.

El germà Alois, el prior de la nostra comunitat, va escriure a la carta *Cap a una nova solidaritat*, adreçada als 30.000 joves que es van trobar a Berlín per a la darrera Trobada europea: «En la pregària, tot mirant la seva llum, la interioritzem a poc a poc. El misteri del Crist esdevé el misteri de la nostra vida. Les nostres contradiccions interiors, les nostres pors, potser no s'esvaeixen del tot. Però, per l'Esperit Sant, el Crist penetra allò que ens inquieta de nosaltres mateixos, fins al punt que les nostres fosques són il·luminades. La pregària ens porta al mateix temps cap a Déu i cap al món.»

La Quaresma ens porta a una pregària més autèntica. Aquest any de crisi també és un temps especial per mirar cap a la llum. Qui és aquesta llum que a poc a poc

Temple Sagrada Família

Detall a la Sagrada Família on s'expressa la idea de l'almoïna (*aurum*, que vol dir or).

«La Quaresma ens porta a una pregària més autèntica. Aquest any de crisi també és un temps especial per mirar cap a la llum»

brilla dins nostre? És Déu que en Crist es fa proper a nosaltres, és en nosaltres i viu als cors de tots els éssers humans. Déu és el primer que és completament solidari amb la nostra condició humana, amb el que som. En la Pasqua de Crist descobrirem que Déu és solidari fins i tot en aquest moment tan misteriós de l'existència humana que és la mort.

La pregària ens du cap al món. Déu no du mai a l'aïllament. El Crist de comunió no ha vingut per constituir els cristians en una societat aïllada i posada a part, ens envia a servir a la humanitat com a ferment de confiança. A l'Evangeli Jesús prega al seu Pare dient: «No et demano que els treguis del món, sinó que els preservis del Maligne» (Joan 17,15). Amb aquestes paraules Crist mostra una immensa confiança en els seus deixebles. Ell confia que l'ésser humà és capaç de transformar fins i tot les pitjors situacions quan no viu per ell mateix, sinó en solidaritat amb els altres, sobretot amb els més febles. No ens en podem escapar.

Més que mai els cristians tenim una responsabilitat. Estem cridats a mirar cap a la llum. Més encara, com Crist, estem cridats a ser llum en el món. Avui mirar la llum significa escollir l'esperança i no desesperar ni del món, ni de nosaltres mateixos. Posant la nostra confiança en Crist Ressuscitat, que per la seva mort i resurrecció, ens obre el camí cap a una nova solidaritat: «Veiem la llum en la teva llum»...

Sota el lema «Preguem amb el silenci. Els germans de Taizé ens ensenyen a escoltar», el germà Héctor ha dirigit aquest 23 de febrer la tradicional Escola de Pregària a la catedral de Barcelona.

Temps per acostar-se al misteri de la Creu

Carlos Martín
Subdirector de Càritas diocesana d'Urgell

L'arribada de Quaresma és un bon moment per redescobrir la figura de Crist en la creu, amb el cos maltractat, abandonat pels seus amics, injustament condemnat, humiliat i objecte de tota mena de burles i insults per part de la multitud. Contemplar la figura de Crist en soledat d'una manera profunda, en silenci i en comunió amb Ell, tractant d'entendre el que ha passat i procurant posar-s'hi al costat, ens revelarà grans coses.

En primer lloc, ens podem adonar que la indefensió patida per aquest home a la creu, les seves mancances i limitacions, també les duem tots nosaltres, intentant lluitar cada dia amb els nostres defectes i febleses. Tots portem un pobre dins nostre. En segon lloc, descobrirem tants germans que demanen ajuda, i que, com Jesús, se senten ferits, maltractats i ignorats. També en veurem alguns que lluiten per baixar de la seva creu. Sense la premissa prèvia del reconeixement de la nostra pròpia pobresa, no ens podem sentir al costat de l'altre i donar-li la mà. Aquella humilitat que ens fa sentir pobres, indefensos i necessitats ens fa veure'ns a nosaltres

mateixos clavats en una altra creu amb Jesús, patir amb Ell i clamar el perdó que ens arriba d'ella. Aquest patiment compartit uneix a Jesús, ens hi identifica i ens permet reconèixer-ne el rostre en tantes persones que com nosaltres també tenen mancances i suporten el dolor de la creu. En descobrir en aquestes persones el dolor i la soledat de Jesús, les reconeixem com a germans i les hem de tractar com a tals.

La Quaresma és un temps propici per meditar sobre tot això: sobre la pobresa, la soledat, la nostra creu i la de tots els que la suporten i ens demanen que no els ignorem i que els donem la nostra abraçada de ger-

mans. Quaresma és un moment per redescobrir aquell familiar que passa un mal moment econòmic, aquell veí que viu sol i necessita una ajuda per fer els encàrrecs, aquell company de feina que té un parent malalt... i també per acostar-nos i ajudar amb el nostre temps o aportació econòmica alguna de les moltes institucions que lluiten per ajudar els nostres germans a dur la seva creu i fer-los sentir que no estan sols.

Aquesta solidaritat, entesa com a donar una part de nosaltres a l'altre que la necessita i com a sentir que tots som pobres en alguna cosa, ens fa sentir germans i ens tornarà el cent per u del que hem donat.

La fragilitat humana com a escola de vida

Tina Parayre
Coordinadora de
Voluntaris de l'Hospital
Sant Joan de Déu

Diuen que les males notícies perden interès quan es repeteixen amb freqüència, però en els darrers anys una paraula ha esdevingut notícia, ens acompanya sense donar-nos treva i continua essent titular, a diari, en tots els mitjans de comunicació: la paraula *crisi*. Aparentment, al voltant d'aquesta paraula, tot són males notícies, tot són baralles i enfrontaments, culpabilitats, solucions que no arriben. Tan bon punt la senten, a molts, els produeix por, temor, inseguretat. A molts l'únic que els genera és dolor i patiment.

La situació de crisi posa al descobert i sense pal·liatiu la nostra fragilitat. Ens descobreix que som vulnerables, individualment i socialment vulnerables; en una cultura on l'home s'ha cregut déu, el simple fet d'enfrontar-nos a una situació «incontrolable» ja és intolerable però, més encara, la incapacitat per resoldre'l el transforma en insofrible. La crisi esdevé una gran humiliació!

És absolutament cert, una realitat sagnant, que les famílies que en aquests moments han perdut totes les fonts d'ingressos, tenen tots els motius i justificacions per experimentar aquests sentiments, no només pel fet econòmic, que per ell mateix ja és tan greu, sinó també pel fet traumàtic de sentir-se impossibilitats de mostrar les seves capacitats professionals per les quals, possiblement, han lluitat i preparat durant anys. O com és la situació de tants joves que no tenen ni l'oportunitat de demostrar-les. No vull en cap moment treure importància a aquestes situacions, però no puc renunciar en aquestes poques paraules a fer una lectura positiva, cristiana, de la paraula *crisi*. La Quaresma és oportunitat. La crisi és també oportunitat.

Tots estem d'acord que la crisi provoca un gran patiment, individual, social i col·lectiu. Jo sempre he pensat que el patiment és el mirall on em veig tal com sóc. És alerta, és avís, perquè em conegui tal com sóc en realitat, perquè descobreixi les aficions, els meus defectes, les meves incapacitats, les meves febleses, les meves dependències, però, sobretot, perquè reaccioni i un cop descoberta la meua fragilitat, l'abraci des de la humilitat. I amb el coneixement acabat d'estrenar i dolorós de la meua impotència, cerqui el consol i ajuda de l'Omnipotent: «Sense mi no podeu fer

«En els meus ja molts anys en el Departament de Voluntaris de l'Hospital Sant Joan de Déu, els nens han estat i són els meus grans mestres de vida»

Temple Sagrada Família

Detall a la Sagrada Família on s'expressa la idea del sacrifici-dejuni (Myrrham).

**«Senyor, el meu cor no és ambició
ni són altius els meus ulls;
visc sense pretensions de grandeses
o de coses massa altes per a mi.
Jo em mantinc en pau,
tinc l'ànima serena.
Com un nen a la falda de la mare,
així se sent la meua ànima.
Israel, confia en el Senyor
ara i per tots els segles» (Sal 130)**

res.» Aquest descobriment és també la meua fortalesa més gran perquè és la certesa que «amb Vós ho podrem tot». Fets a imatge i semblança seva sorgiran des de la humilitat totes les nostres capacitats i forteses: les nostres virtuts, on el patiment pot ser font de felicitat. No és aquesta, també, la descripció del camí quaresmal que ens condueix cap a la Pasqua?

En els meus ja molts anys al Departament de Voluntaris de l'Hospital Sant Joan de Déu, els nens han estat i són els meus grans mestres de vida. En ells i en la seva forma d'enfrontar-se a la crisi —que potser hi ha una crisi més difícil de superar que la que suposa una malaltia greu?— he comprès les paraules de Jesús: «Si no sou com nens no entrareu al Regne dels Cels.» Els nens, de forma espontània, es reconeixen fràgils i vulnerables, accepten amb naturalitat sorprenent les seves circumstàncies; és clar, no exemptes de patiment. Em meravella constatar que fins i tot en molts casos són ells mateixos els qui irradien esperança a tots els qui els envolten. Però també és cert que perquè tot això sigui veritat és imprescindible una cosa: sentir-se estimats pels pares i per tots els qui els cuidem perquè amb confiança ferma acceptin i assumeixin el seu procés i les seves conseqüències; repeteixo que no exemptes de patiment, però que envoltats d'amor i confiança també són escola de vida i benaurança. No és aquesta també la relació d'amor que Déu ens proposa, desitja i espera

que tinguem amb Ell?

El camí quaresmal és camí de conversió per la pregària, el dejuni, l'almoïna, la penitència. Aquesta situació de crisi, si la vivim en cristià, pot significar que la Quaresma sigui una oportunitat perquè per la pregària ens sentim estimats per Déu i des de l'amor confiem en la seva providència; per una vida molt més austera (dejuni) ens sentim alliberats d'esclavituds que esdevenen ídols i que ens aparten de Déu; perquè creixi la nostra sensibilitat cap a les necessitats

del proïsme i la nostra solidaritat sigui veritable amor en comunió (almoïna); i perquè aprenent dels nostres errors demanem perdó (penitència) mirant cap al futur amb fe i esperança.

Si bé per la nostra llibertat nosaltres som autors i responsables de la nostra pròpia història no podem oblidar que Déu és Pare en la seva Providència d'Amor sobre els seus fills. A cada moment ens dona el que necessitem tot transformant el mal i el patiment en camí de salvació. Quina ocasió tan meravellosa per donar alegre testimoni de la nostra fe!

Si per la fe vivim l'oportunitat que ens brinda aquest moment històric com a camí de conversió (Quaresma), ens sentirem abraçats per l'Amor de Déu. Essent consolats, serem també consoladors, i amb esperança ferma arribarem renovats a la Pasqua de Resurrecció. Si transformem la crisi en camí quaresmal, la nostra fragilitat es transformarà en fortalesa, i la crisi serà benaurança: «Benaurats els pobres, perquè d'ells és el Regne dels Cels; els qui ploren seran consolats...»

Pregueu Déu per l'etern descans de l'ànima de

RICARD GUANTER I FLAQUÉ

Vidu de Montserrat Ballesta i Llinàs

Va morir cristianament el dia 8 de febrer del 2012,
a l'edat de 80 anys

ACS

Els seus fills, Fèlix, Maria, Neus, Carles i Josep Maria; fills polítics, Cristina, Miquel, David, Gemma i Mercè; néts, Sergi, Cristina, Guillellem, Mariona, Fiona i Arnau; germanes, Rosa i Pepita; cunyats, nebots i resta de la família participen a les seves amistats i coneguts tan sensible pèrdua. La missa exequial en sufragi de la seva ànima es va celebrar el dijous 9 de febrer, a les 12 del migdia, a l'església parroquial de Sant Pere de l'Escala.

L'Escala, 9 de febrer del 2012

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

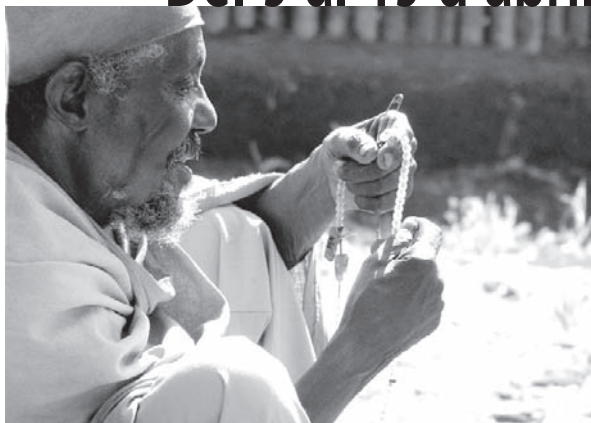
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua Ortodoxa Etiop -FASIKA-a la Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

CAPITALS BÀLTIQUES:

LETÒNIA, SUÈCIA I ESTÒNIA

Del 16 al 23 de maig

RIGA, capital bàltica cosmopolita

ESTOCOLM, tradició i Modernitat

TALLIN, essència Medieval

Durant 8 dies farem un complet recorregut per les tres capitals més encisadores del Bàltic: **RIGA - ESTOCOLM i TALLIN**. Sortida amb guia acompanyant de Ruth Travel des de Barcelona.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salva-guarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

La profecia denuncia la injustícia però també la manca de Déu

El cardenal Sarah presenta el missatge papal per a la Quaresma 2012

Zenit

Ciutat del Vaticà

El 7 de febrer, a la sala de premsa del Vaticà, es va presentar el missatge del Papa per a la Quaresma 2012, que té per tema: *Fixem-nos els uns en els altres, per estímul de la caritat i les bones obres*. Hi van intervenir el cardenal Robert Sarah, president del Consell Pontifici Cor Unum, i Mons. Segundo Tejado Muñoz, subsecretari del mateix dicasteri.

Durant la roda de premsa, el cardenal Robert Sarah va destacar en la intervenció que el missatge d'enguany considera la Quaresma, no només com un temps d'ajut a qui té necessitat sinó amb una mirada «més àmplia», en el sentit que «ens convida a estimular-nos mútuament en la caritat, la qual, òbviament, té expressions molt més variades que el simple donar diners».

«La caritat —va explicar el cardenal Sarah— ens ensenya que envers l'altre no només tenim responsabilitat pels seus béns materials, sinó també pel seu propi bé moral i espiritual. La caritat ens impulsa a animar-nos mútuament per arribar a la plenitud de l'amor i de les bones obres, i a caminar junts cap a la santedat.»

«Una de les conseqüències devastadores de l'individualisme —va afegir—, al qual una certa cultura està condemnada, és exactament aquella "anestèsia espiritual" de la qual parla el missatge i que ens separa entre nosaltres, fent-nos diferents l'un de l'altre. No podem amagar el fet que una certa ideologia que ha exaltat els drets individuals pugui tenir com a conseqüència l'aïllament de la persona i la soledat.» «De fet —va assenyalar—, és un camí d'existència que es vol centrar en la reivindicació del propi dret sense sentir la crida a donar-se; que es tanca sobre l'exigència en lloc de fer-ho sobre la donació; sobre ocupar un espai per a un mateix en lloc d'oferir espai a l'altre, i troba el resultat natural en fixar-se sobre un mateix i per tant en una separació de l'altre, cosa que engendra una profunda soledat, que té per primera víctima l'home mateix.»

«Quan es nega la crida a la comunió en nom de l'individualisme, va en detriment de la nostra pròpia humanitat, enganyada pel miratge d'una felicitat impossible obtinguda per nosaltres sols. Per tant, ens podem ajudar mútuament a trobar la responsabilitat que tenim l'un amb l'altre. Estar atents al nostre proïme vol dir sortir de la nostra indiferència per ajudar-lo tant materialment com espiritualment», va subratllar.

El cardenal Sarah també es va aturar en la missió profètica de l'Església. Va comunicar, però, la seva impressió que «s'està produint una transferència semàntica, segons la qual en el nostre moment històric la presència profètica de l'Església en el món comporta la denúncia social de situacions d'injustícia i de pobresa». Però va advertir que seria massa poc si la dimensió profètica de la nostra parla i actuació «es limités a aquests fenòmens externs, sense anar a

La dimensió profètica ha d'anar a les arrels morals de les injustícies.

«Estar atents al nostre proïme vol dir sortir de la nostra indiferència per ajudar-lo tant materialment com espiritualment»

les arrels morals d'aquestes injustícies».

«La corrupció, l'acumulació de diners, la violència, viure indegudament a costa de la col·lectivitat sense donar la pròpia aportació són veritables càncers que minen des de dins una societat», va dir. Però va recordar que Benet XVI, en el seu magisteri, indica una dimensió encara més profunda: «L'Església es fa profeta en aquest món d'avui per denunciar en concret la manca de Déu. Aquesta és la veritable arrel de les injustícies que ens envolten.»

El cardenal Sarah va concloure que el temps de Quaresma «és un moment oportú de conversió», precisament «per recordar-nos que Déu no s'oblida de nosaltres». I va subratllar que aquest missatge del Pontífex «vol sacsejar les consciències pel que fa als drets/deures dels nostres germans, però també pel que fa als nostres deures cap als "deures"».

de Déu». Tot això ha de succeir, «en el context de la comunió cristiana, en la qual regeix el principi de la reciprocitat i de la correcció fraterna, mirant el bé temporal dels homes però també la seva salvació escatològica».

La JMJ 2013 ja té logotip oficial

Zenit / Ciutat del Vaticà

Gustavo Huguenin, de 25 anys, és el guanyador del concurs convocat per escollir el logotip de la Jornada Mundial de la Joventut 2013 a Rio de Janeiro. «Vull expressar la meua eterna gratitud a Déu per la realització d'aquest somni, un dia impensable i ara tan real. Sóc immensament feliç perquè són un jove que pot proclamar a tothom l'alegria de formar part de la santa Església catòlica», ha declarat el jove. L'arquebisbe de Rio, Orani João Tempesta, ha declarat que el logotip conté els boscos, el mar, el Pa de Sucre i totes les meravelles de Rio: «Tots nosaltres som com aquest dibuix. Aquí hi ha un cor que batega fort que diu: "veniu a tenir aquesta experiència amb Déu."»

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623
www.dematinada.es

Nous cardenals per a l'Església

Benet XVI crea 22 purpurats

ACI
Ciutat del Vaticà

El Papa va crear 22 nous cardenals el dissabte 18 de febrer, i va demanar a tots els fidels que preguessin pels nous purpurats i per ell mateix, «per regir amb fermesa humil el timó de la Santa Església». A la basílica de Sant Pere i davant dels nous cardenals, el Pontífex va presidir el ritu d'imposició del capel, l'entrega de l'anell cardenalici i l'entrega del títol que a partir d'ara tindrà cadascun dels nous cardenals.

El Bisbe de Roma va fer una reflexió profunda sobre les paraules de Crist a Pere quan li anuncia que serà el primer Papa i que es van llegir en iniciar-se el ritu: «Tu ets Pere i sobre aquesta pedra edificaré la meua Església.» Benet XVI va explicar que «les paraules que Jesús adreça a Pere ressalten clarament el caràcter eclesial de l'esdeveniment d'avui. Els nous cardenals, efectivament, mitjançant l'assignació del títol d'una església d'aquesta ciutat o d'una diòcesi suburbicària, són inserits amb tot dret en l'Església de Roma, guiada pel Successor de Pere, per cooperar-hi estretament en el govern de l'Església universal».

«En el compliment del seu peculiar servei d'ajuda al ministeri petrí, els nous purpurats són cridats a considerar i valorar els esdeveniments, els problemes i criteris pastorals que tenen a veure amb la missió de tota l'Església» per la qual cosa tindran d'exemple l'entrega fins al sacrifici extrem de Pere.

La imposició del capel vermell, va dir el Papa, «ha de ser tinguda també amb aquest mateix significat. Als nous cardenals se'ls confia el servei de l'amor: amor per Déu, amor per l'Església, amor pels germans amb una entrega absoluta i incondicionada, fins a vessar la sang si fos necessari, com afirma la fórmula de la imposició del capel i indica el color vermell dels vestits». «A més, se'ls demana que serveixin l'Església amb amor i vigoria, amb la transparència i saviesa dels mestres, amb l'energia i fortalesa dels pastors, amb la fidelitat i el valor dels màrtirs. Es tracta de ser servidors eminents de l'Església que té en Pere el fonament visible de la unitat.» Adreçant-se als nous cardenals, el Papa va desitjar que «el do total d'ell mateix ofert per Crist sobre la creu sigui per a vosaltres principi, estímul i força, gràcies a una fe que actua en la caritat. Que la vostra missió a l'Església i en el món sigui sempre i només "en Crist", que respongui a la seva lògica i no a la del món, que estigui il·luminada per la fe i animada per la caritat que arriba fins a nosaltres per la Creu gloriosa del Senyor». Sobre l'anell cardenalici, va assenyalar que «amb aquest anell, sou cridats cada dia a recordar el testimoni de Crist fins a la mort que els dos apòstols han donat amb el seu martiri aquí a Roma, fecundant amb la seva sang a l'Església».

Presència de l'arquebisbe de Barcelona

El cardenal-arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va participar en els actes del consistori de creació de nous cardenals. També va assistir a un consistori privat, presidit per Benet XVI, on es va tractar *L'anunci de l'Evangeli avui: entre la missió «ad gentes» i la nova evangelització, i L'Any de la Fe.*

Preu just per llibres i postals antigues, cartells, segells, soldadets de plom... Valoració sense compromís i, si vol, retirem els mobles.

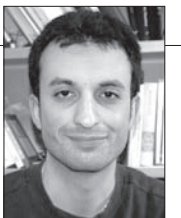
Telèfon: 695161272

Ressons de la Ciutat Eterna

Vers la guarició i la renovació

Xavier
Bisbal
Prevere

Entre el 6 i el 9 de febrer passats va tenir lloc a la Universitat Gregoriana de Roma el simposi *Vers la guarició i la renovació*, dirigit a bisbes catòlics i a superiors dels ordres religiosos sobre la qüestió espinosa dels abusos sexuals a menors comesos per sacerdots. Voldria simplement exposar algunes de les idees que em van semblar més interessants, no insistint més en el cas real i impressionant d'una víctima irlandesa, Marie Collins, que ja ha estat suficientment difós.

Errors. Mons. Rosetti enumerà els errors comesos per la jerarquia eclesial al llarg del temps en el tema dels abusos: 1. No escoltar les víctimes i ser despistats pels violadors; 2. Infravaloració de la presència d'abusos en la pròpia diòcesi; 3. Excés d'optimisme en la curació dels abusadors; 4. Malinterpretar el perdó dels agressors; 5. Absència de formació humana per als sacerdots, també a nivell sexual; 6. No fer cas dels «senyals de perill». Mons. Scicluna, des d'un punt de vista més jurídic, afirmà que la falta de respecte a la veritat genera desconfiança i sospites i que respectar les lleis ha d'evitar desafortunades distorsions que lamentablement han allargat els episodis d'abusos.

No respostes fàcils. En el congrés també es va intentar de no donar respostes fàcils al problema dels abusos, tot i que aquestes poden tenir part de veritat: la campanya dels mitjans de comunicació contra l'Església, l'avarícia dels advocats, l'orientació homosexual de molts ministres. Cap qüestió de les citades pot explicar i donar raó de la crisi, sense oblidar tampoc que els casos de calúmia són baixos: la gran majoria de les denúncies són certes (en un 95% es va dir). No es pot presuposar lleugerament la manca de llibertat en els abusadors, per tal de llevar la dimensió de pecat i d'acte responsable als abusos, afirmaren alguns professors de la Gregoriana en la seva exposició.

Sofriments dels laics. Entre els danys causats per la crisi, s'ha d'incloure un sofriment per part dels laics, cristians practicants que sofreixen perquè estimen l'Església i el sacerdot. Mons. Cupisch, parlant dels Estats Units, afirmà que «els catòlics han estat ferits pels errors morals d'alguns sacerdots, però encara han estat més ferits pels bisbes que no han posat als nens com una prioritat. La gent esperava que els líders religiosos fossin els primers en oposar-se fortament al mal». També s'ha d'incloure que molts creients, i això ho he pogut notar també a casa nostra (especialment durant la crisi a l'entorn de la Setmana Santa del 2010, l'any «més amarg de la meua vida», segons va confessar el cardenal Marx), se senten avergonyits, impotents en enfrontar-se amb les percepcions negatives, la crítica i el cinisme amb què molts familiars, amics i veïns tracten l'Església. Se senten desprotegits i sense arguments per defensar allò que estimen. En el cas dels EUA es va dir que ha ajudat molt en aquest sentit comprometre també els laics a crear «ambients segurs i protegits» a les parròquies.

Oportunitat. La crisi de la pederàstia és una gran crisi per l'Església, una més de les que ha sofert al llarg dels segles. Però també és una oportunitat, una oportunitat —certament difícil i a llarg termini— per treballar i convertir-se en un model internacional de protecció de nens, de joves i d'adults vulnerables. Una oportunitat per viure en una major transparència: el pecat dels sacerdots és un escàndol, certament; però encara ho és més l'intent de tapar-los, la cultura del silenci i la hipocresia. Acabo amb aquestes paraules del cardenal Marx, «tant de bo aquesta crisi, compresa també a nivell espiritual, sigui un gran impuls vers la conversió i la renovació, i així, pas a pas, cap a la recuperació de la credibilitat».

«El testimoni personal ha de donar credibilitat a l'acció pastoral»

Mons. José Octavio Ruiz Arenas, secretari del Consell Pontifici per a la Nova Evangelització

Joan Boronat

La nova evangelització és la que sorgeix davant la necessitat d'anunciar amb noves expressions l'Evangeli als països d'antiga tradició cristiana, que viuen una progressiva secularització de la societat. El papa Benet XVI ha instituït el Consell Pontifici per a la Nova Evangelització, dicasteri del qual n'és secretari Mons. José Octavio Ruiz Arenas. Aquest arquebisbe colombià ha estat a Tarragona, amb motiu de la inauguració del Centre Tarraconense El Seminari, i ens parla de les claus per fer revifar l'Evangeli.

Hem de distingir entre conversió i nova evangelització?

La conversió s'entén a partir d'una realitat personal. De l'home que reconeix que ha de dirigir la mirada a Jesucrist, renunciar a la vida de pecat i obrir-se a l'acció de la gràcia. La nova evangelització és el camí per a qui s'ha allunyat o en part es troba fora de l'Església i es comporta com si Déu no existís; que pugui trobar l'alegria de ser cristià i iniciar aquest camí envers la conversió. La nova evangelització és, doncs, un instrument de crida a la societat actual, a aquesta conversió, a la que som cridats tots els cristians.

Nova estratègia és la paraula?

No es pot entendre això com a simple estratègia per arribar als cristians. És quelcom més profund. Crist és sempre novetat i qui anunciï aquesta bona nova ha de ser una persona convertida, homes i dones nous que caminen cap a la santedat, que amb el testimoni de la seva vida volen transmetre l'alegria d'haver trobat Crist. No es tracta de repetir fórmules o missatges, sinó de testimoniar personal que doni credibilitat a l'acció pastoral.

Llavors...?

La nova evangelització d'una banda suposa nou ardor. Nous mètodes que s'acomodin a la societat actual, al context, la cultura, noves expressions que facin intel·ligible l'Evangeli amb un llenguatge que, sense traïr el contingut fonamental de la fe, sigui comprensible a l'home d'avui. Hem d'emprar les eines del món digital, de les xarxes socials, per arribar als joves i utilitzar-les com a element evangelitzador. En definitiva, un entusiasme de vida cristiana que animi als altres a seguir Crist.

La crisi de valors va lligada amb la descristianització?

La secularització tendeix a tractar d'anul·lar Déu de l'existència de l'home, concebre un món com a autòcton, adult, que no li cal recórrer a Déu, on només la ciència i l'eficàcia

és fonamental. Això porta necessàriament a una conducta hedonista i a un relativisme ètic i moral que, sovint, impedeix que puguem entendre els valors cristians.

Pot ser determinant l'amor, com a signe cristià?

La novetat de l'evangelització consisteix també a renovar aquest amor que hem de manifestar als altres. Es tracta de retornar a l'amor del manament nou, reconèixer la primacia de Déu, l'acció de la gràcia en la nostra vida, perquè vessant amor al pròxim siguem testimonis i transparença del Déu que ens estima.

Quina és la responsabilitat de la família com a agent evangelitzador?

En molts casos les famílies no estan fent els deures com a transmissores de la fe i aquesta tasca

es deixa a mans d'altres institucions. Passa que els infants no la reben a través de l'exemple i del testimoni dels pares. És primordial el compromís de les famílies per propiciar aquest encontre amb Jesucrist. Els laics també han de ser comunicadors de l'Evangeli, que puguin actuar en la pastoral no només com a simples acòlits o ajudants.

Com hi pot contribuir el Centre Tarraconense El Seminari?

És una aposta valenta de l'arquebisbe de Tarragona. Necessitem animar la pastoral vocacional per a futurs sacerdots i també formar nous laics i nous catequistes que treballin per aquesta nova evangelització. Déu vulgui que aquest centre doni els fruits que l'església de Tarragona espera.

«Qui anunciï aquesta bona nova ha de ser una persona convertida, homes i dones nous que caminen cap a la santedat»

OFERTA als lectors

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

DEMANEU-LO JA AL
902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Producte registrat amb la veu original del papa Joan Pau II

OFERTA VÀLIDA
FINS AL 31-12-2012
59,95€
més despeses d'enviament
IVA inclòs

Josep M. Esquirol
Filòsof

Recolliment

Si bé la distracció és moviment necessari en la vida humana, el seu excés no casa amb la cura de si i el creixement espiritual. Això és quelcom que ens ho anem repetint des de sempre; lliçó dels savis antics i dels primers pares de l'Església, fins als filòsofs personalistes del nostre temps. Mounier ho deia així: «L'home de la diversió viu com expulsat de si mateix, confós amb el tumult exterior (...) La vida personal comença amb la capacitat de rompre el contacte amb el medi, de *reprendre's*, de *recobrar-se*, amb vistes a recollir-se en un centre, a unificar-se.»

Agafa aquest text com a punt de partida, per matisar-lo. Usem sovint la distinció entre interior i exterior, i diem que cal atendre i buscar en el nostre interior. Per això, sembla que la cura de si és, com diu Mounier, una certa ruptura amb l'exterioritat. I així es planteja de seguida el tòpic: l'home interior a diferència de l'home dispers. Si bé entenedora i funcional, ben mirada, la contraposició no acaba de ser prou justa. Tal vegada seria millor dir que al recolliment l'acompanya la *proximitat* i la *intimitat*. Hi ha coses i situacions i, naturalment, persones, que ens són molt properes, molt pròximes i, tanmateix, no ens són «interiors». ¿No és *proïsme* una de les paraules més greus del cristianisme? I tampoc íntim és interior; íntim és proper. La interioritat és només una de les manifestacions de la intimitat, però no pas l'única. El recolliment —tant oportú en temps de vigília— ho és, doncs, en la intimitat. De manera que el contrast no és tant entre el fora i el dins, sinó entre tot allò distant, indiferent i fugisser que dispersa, i allò proper i íntim que duu a la reflexió i a la pregària. La solitud, per exemple, és una modalitat de la intimitat. I ben poc té a veure amb l'aïllament. Qui està eventualment sol pot ser qui més en comunió i més proper sigui dels altres.

En resum: no és tant la *retirada del món*, sinó la *retirada del brogit del món* allò que demana el recolliment. No pas l'anul·lació dels sentits, sinó el seu afinament: per poder escoltar les autèntiques paraules darrera de la ininterrompuda verborrea, i per poder entreveure l'invisible.

Jaume Aymar
Prevere

Cultivar la solitud i el silenci

Em deia el prior de la Cartoixa que un dels pitjors enemics del monjo —que passa tantes hores al dia en solitud i en silenci— és la imaginació i, per tant la distracció. Nosaltres no som monjos, vivim o treballem al cor de la metròpolis i per tant la temptació de la dispersió és constant. Però malgrat això, o precisament a causa d'això, estem especialment cridats a recollir-nos, a viure la solitud i el silenci no perpètuament però sí algunes hores al dia. Jesús va dir: «Tu, quan preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà» (Mt 6, 6). Retirar-nos per tornar a trobar el centre i per no caure en la dispersió.

Deia el cardenal Carlo Maria Martini que com més alta és la responsabilitat d'una persona més llargs haurien de ser els seus temps de solitud i silenci personals. Em sembla bé de revalorar el concepte de «recolliment» i la proximitat entesa des de la intimitat. Dir que una persona «ja s'ha recollit» és dir que ja s'ha retirat a la seva cambra. Així, cada nit pot esdevenir un assaig de la pròpia mort: encara que ens restin moltes coses per fer, quan marxem del món també ens en quedaran perquè som éssers limitats que no arribem a tot.

És cert també que la solitud té poc a veure amb l'aïllament, ben al contrari. La persona que es retira voluntàriament en solitud i silenci ho fa per aprendre a escoltar i s'obre així a un àmbit de llibertat insospitada. No és que fugi del món, és que per un temps deixa el món allí a fora, aparcat. A la porta de l'hostatgeria de Montserrat hi havia un rètol que començava dient: «Si us quedeu tancats a fora...» És una paradoxa que només s'entén des de l'òptica monàstica, és el món el qui queda tancat, però l'interior resta obert a la transcendència. La persona avesada a la solitud i al silenci es torna més capaç d'escoltar el batec propi, el del proïsme i el del món. Un exercici ben propi de la Quaresma.

«No és tant la retirada del món, sinó la retirada del brogit del món allò que demana el recolliment. No pas l'anul·lació dels sentits, sinó el seu afinament»

«La persona avesada a la solitud i al silenci es torna més capaç d'escoltar el batec propi, el del proïsme i el del món. Un exercici propi de la Quaresma»

Evangelí de sant Marc al Palau de la Música

Samuel Gutiérrez
Barcelona

L'Evangelí de sant Marc serà el gran protagonista de l'acte que, el pròxim 4 de març, donarà el tret sortida a la Missió Metròpolis de Barcelona. El Palau de la Música Catalana acollirà la lectura de l'Evangelí segons sant Marc a càrrec de diverses personalitats del món de la cultura, l'empresa i els mitjans de comunicació. La soprano Montserrat Caballé, l'escriptor Carles Torner, el jurista Eugeni Gay o els periodista Josep Cuní i Sílvia Coppulo seran alguns dels convidats a llegir

públicament el primer dels quatre evangelis que va ser escrit. També ho faran Mariona Carulla, Francesc Torralba, David Jou, Tomàs Molina, Joan Barril, Xavier Solà, Arturo San Agustín, Justo Molinero i Luis del Olmo, entre d'altres.

La lectura continuada de l'Evangelí de sant Marc tindrà lloc el segon diumenge de Quaresma, a les 18 h, al Palau de la Música Catalana. Es poden aconseguir invitacions per a l'acte a l'arquebisbat de Barcelona (c/ Bisbe, 5). Serà la primera, i la més mediàtica, de les cinc accions pastorals que l'arquebisbat de Barcelona posarà en

marxa durant aquesta Quaresma per promoure la nova evangelització. El cardenal Lluís Martínez Sistach, màxim responsable de la Missió Metròpolis, donarà la benvinguda als assistents i farà una breu introducció a l'evangelí de sant Marc. Acompanyats de breus interludis musicals a càrrec de l'Orquesta jove del Masnou es començarà la lectura de l'Evangelí en quatre blocs de 20 minuts cadascun. L'acte es tancarà amb l'anunci públic de la Missió Metròpolis i la crida del cardenal a emprendre amb fermesa i entusiasme el rept de la nova evangelització.

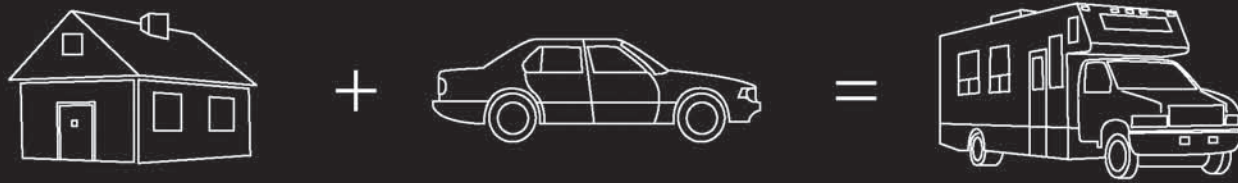
Juntament amb l'acte del Palau de la

MISSIÓ METRÒPOLIS

Música, aquell mateix dia l'arquebisbat distribuirà per parròquies, comunitats, moviments, associacions i escoles d'Església exemplars gratuïts de l'Evangelí segons sant Marc, així com materials pedagògics per treballar-lo.

La Missió Metròpolis de Barcelona continuarà durant tota la Quaresma amb catequesis específiques per a catecúmens, joves i famílies; la celebració comunitària del sagrament del perdó a la catedral; la presentació i lectura de textos de les *Confessions*, de sant Agustí; i la presentació i potenciació del projecte «Joves a l'atur», impulsat per Càritas diocesana.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca

THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Punt de vista

Josep Lluís Cleries i Gonzàlez
Conseller de Benestar Social i Família

Marató per la Pobresa

El mes d'abril del 2011 el Departament de Benestar Social i Família va crear un grup de treball contra la pobresa i per a la inclusió social, format pel mateix Departament, representants municipals i entitats de reconeguda experiència en l'àmbit social: la Taula de Tercer Sector Social, la Fundació Banc d'Aliments, Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS), Càritas Catalunya, Creu Roja Catalunya, la Fundació Arrels, Trinijove, el Casal dels Infants del Raval, la Fundació Marianao i la Companyia Filles de la Caritat.

Les reunions van donar un gran resultat, ja que van servir per concretar en un document actuacions a curt, mitjà i llarg termini, tot optimitzant esforços i recursos públics i privats, i que serviran de base per tal d'impulsar el Pacte Nacional per a la Inclusió Social i l'Eradicació de la Pobresa.

Observant aquelles primeres reunions en les quals ens trobàvem implicats agents diferents amb un objectiu comú, des del Govern ens vam plantejar una idea, que en un primer moment va semblar una utopia: «Si estàvem sumant voluntats i esforços administracions i entitats, per què no sumar-hi també tota la ciutadania?»

Així, d'entrada, podia semblar un propòsit massa ambiciós, però no hi vam voler renunciar i hi vam donar unes voltes més.

I... potser no era tan utòpic, perquè la societat catalana, que té una qualitat humana excepcional, ja té una tradició anual de sumar voluntats, esforços i il·lusió en un objectiu comú: la Marató de TV3.

I TV3 no va dubtar a posar al servei del somni tota

la seva experiència, capacitat de treball i de convocatòria, i s'hi va sumar per liderar el projecte.

Així vam passar d'un primer «seria tan bonic» a una Marató per la Pobresa, que se celebrarà el proper mes de maig.

Una Marató que ha de servir per donar a conèixer la trajectòria i la gran tasca de les entitats del Tercer Sector Social, que no és un fet que només es produeix ara en temps de crisi, sinó que és una realitat des de fa molts i molts anys.

Una Marató per la Pobresa que ha de ser una invitació als ciutadans i ciutadanes de Catalunya a participar en les solucions i demostrar, un cop més, la seva solidaritat.

Poder portar a terme aquesta mobilització servirà per demostrar que entre tots tot és possible, i expressar la gran qualitat humana de la nostra nació.

És per això que vull aprofitar aquestes línies per convidar-vos a tots i totes a participar en aquest fet històric. Perquè tots, d'una manera o una altra, amb una aportació, participant com a voluntaris, implicant-nos en alguna entitat... tots puguem dir en el futur: «Jo vaig ser-hi. Jo vaig formar part d'aquell gran gest solidari.»

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Parlar, parlar, parlar

És fàcil observar, a les «tertúlies» de la televisió, com dos periodistes parlen alhora. Resultat: no s'entén pas el que diuen. Això passa, amb freqüència, entre persones que tenen idees socials i polítiques contradictòries. Sembla, fins i tot, una tàctica!

Hi ha persones que xerren pels descosits. Quan et comencen a parlar penses: quina creu! És curiós que només parlen de si mateixes. Poden retenir l'interlocutor (?) una bona estona. Paciència!

Una «historieta» descriu aquesta actitud. Fa així: Caminava amb el meu pare. S'aturà de cop en un revolt. I, després d'un instant de silenci, em preguntà

si, a més del cant dels ocells, captava alguna altra cosa. Sí, sentia el soroll d'una carreta. El pare em va assegurar que era buida. Per quina raó? El soroll no enganya. Com més buida, més soroll.

Quan una persona *parla massa*, interromp la conversa dels altres, és inoportuna, presumeix del que té i mira, per damunt de l'espatlla, el seu possible oient, recordo el que m'havia dit el meu pare: «Com més buida va una carreta, més gran el seu soroll.»

La conseqüència de la carreta sorollosa ens acosta a la *humilitat*. Virtut que no exalta les nostres qualitats, sinó que permet que l'altre les pugui descobrir. Podem recordar que hi ha persones tan pobres, tan pobres, que només tenen molts diners. Qui només parla del *seu jo* és una *persona buida*. Molt buida!

Hem de ser com una pluja serena i suau que arriba profundament a les arrels, en silenci, nodrint. Jesús, la Paraula de Déu, va fer molt silenci. I la seves paraules encara romanen. El misteri de l'Encarnació és la més alta lliçó d'humilitat que mai no s'hagi vist ni es veurà. La Paraula davallà en el silenci del món. Callem... escoltem!

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Ser jove o creure-s'ho

Que la gerontocràcia està per definició desacreditada, és indubtable. Ho està en l'àmbit polític, és comú atribuir-la a alguns països comunistes, i ho està, sense atrevir-se a dir-ho clarament, a l'entramat, més o menys ocult, de l'Església. Amb facilitat es menyscaba l'ancianitat cardenalícia o dels jerarques d'ordes religiosos als quals es vol denigrar. En canvi, altres cultures atribueixen als grans, el control i la direcció de les decisions de la tribu o, almenys, senten gran admiració pels longeus, dels quals es diu que, quan moren, amb ells desapareix una biblioteca.

Per allò de la llei del pèndol, atribuïm a la joventut totes les virtuts i capacitats. Si la societat occidental és decadent i el marxisme no ha aconseguit reformar-la, doncs, el proletari perd empena quan se sent situat. El mateix Marcuse diu: «Veig en l'oposició estudiantil actual un dels factors més decisius de canvi al món, com un ferment molt actiu, que potser es transformarà algun dia en una força revolucionària», ho deia el 1968, i ho afirmava paral·lament al maig francès. (L'autor germànic-nord-americà i els de París es van complementar i es van donar suport mútuament.) Va quedar el convenciment del protagonisme, sense que es complissin les expectatives.

Cal comprendre que el fenomen biològic no és necessàriament el reflex d'una joventut espiritual. Per això trobem, en la societat i en el si de l'Església, gent que s'atribueix la qualitat de la joventut, malgrat que té 40 anys o més, però són tremendament vells. Hom té la impressió que n'hi ha que ja han nascut ancians. Com que veig que la cosa s'allargarà, avui em limitaré a incloure un text clàssic sobre aquesta qüestió, atribuït al controvertit, però gens vulgar, general Douglas MacArthur.

«La joventut no és un període de la vida, és un estat d'ànim, un efecte de la voluntat, una qualitat de la imaginació, una intensitat emotiva, una victòria de la valentia sobre la timidesa, del gust per l'aventura sobre l'amor al confort.

«Un no es fa vell perquè viu un cert nombre d'anys, es fa vell perquè ha desertat del seu ideal. Els anys arruguen la pell, però renunciar als ideals, arruga l'ànima. Les preocupacions, els dubtes, els temors i les desesperances són els enemics que, a poc a poc, ens inclinen cap a la terra i ens converteixen en pols abans de morir.

«Jove és qui se sorprèn i meravella; qui pregunta com un infant insaciable: "I després?"; qui desafia els esdeveniments i troba alegria en el joc de la vida.

«Sou tan joves com la vostra fe. Tan vells com els vostres dubtes. Tan joves com la confiança que teniu en vosaltres mateixos. Tan joves com la vostra esperança. Tan vells com el vostre abatiment.

«Romandreu joves mentre sigueu receptius. Receptius a tot allò que és bell, bo i gran. Receptius als missatges de la naturalesa, de l'home i de l'infinit.

«Si un dia, el vostre cor és a punt de ser mossegat pel pessimisme i rosegat pel cinisme, que Déu tingui pietat de la vostra ànima de vell.»

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
 viqui70@yahoo.es

Ser un referent per als qui ho necessiten

De tant en tant, m'adono de la importància de crear referents per als nostres infants, adolescents i joves. Bé, i per a tothom. El resultat del nostre acompanyament als qui ho necessiten sovint no es veu a curt termini. Però, potser sense saber-ho, s'ha creat per a aquella persona a la qual acompanyàvem un vincle que pot esdevenir punt de referència al qual poder retornar en el moment que es necessiti més, o en el moment que sigui «la seva hora».

Aquesta setmana he tingut ocasió de comprovar-ho. Havíem fet l'acompanyament d'un adolescent i de la seva família durant uns anys. Recordo moments molt difícils en els quals vam haver d'intervenir en alguna situació extrema. Allò ens va portar a una gran amistat amb aquest noi. Però la vida dels adolescents i dels joves és complexa i plena de dificultats. L'havíem anat a veure a la feina —una botiga que ell mateix portava— i les coses semblava que anaven bé. Fins que va arribar un dia que no hi era. En vam perdre la pista, el mòbil que teníem no feia cap senyal i ja creïem que l'havíem perdut de vista i que no seria possible trobar-lo.

Han passat uns quants anys de tot això. Un bon matí va aparèixer per demanar-nos ajuda. Les coses li havien anat malament. Ja feia temps que no trobava feina i formava part d'aquesta generació de joves «ni-ni».

Amb la seva família feia temps que havia trencat. Vivia com podia ara a casa d'un amic, ara a casa d'un altre... A sobre, s'havia llençat a la beguda i als porros. Feia vida de nit i dormia gran part del dia.

Ignoro què va passar pel cap d'aquest noi en moments d'angoixa, quan l'eufòria de la beguda o d'alguna cosa més forta deixava pas a la depressió de veure's d'aquella manera. El cas és que va decidir demanar ajuda i es va recordar de nosaltres.

Ens va arribar a dir que no podia oblidar moltes de les coses que havia viscut aleshores i que aquesta que vivia ara no era vida: «Faré el que sigui —ens va dir— però vull sortir d'aquesta situació.» Em vaig comprometre a buscar-li un lloc adient i li vaig dir que em truqués aquella mateixa tarda. Ell no tenia mòbil ni lloc on nosaltres el poguéssim trucar.

Vaig parlar amb un centre de desintoxicació, i el doctor que feia la primera visita em va donar hora per l'endemà. Però, les coses no són fàcils. Vaig esperar la seva trucada tota la tarda. Una de les condicions que posen per començar qualsevol procés de rehabilitació és que sigui el jove el que hi vagi sol, per demostrar que és veritat que vol sortir-se'n i que no hi va obligat per un adult. No va comparèixer ni va trucar. Acostumada a aquest tipus de conducta, ho vaig deixar tot en mans de Déu i em vaig limitar a pregar. No podia posar-me en comunicació amb ell.

Tres dies després, em va tornar a trucar i va respondre a la meva petició d'anar al metge del centre. Vaig tornar a demanar-li hora i... sant tornem-hi! Almenys sap on pot acudir.

Zoom

Eduard Brufau

El jove fotògraf català Samuel Aranda ha guanyat el prestigiós guardó World Press Photo. La imatge que li ha merescut el premi mostra un ferit durant la revolta popular al Iemen abraçat per la seva mare. La imatge, que recorda el tema religiós de la Pietat, il·lustra un fet col·lectiu i a la vegada un drama personal, i fa reflexionar sobre qüestions com ara la justícia, l'amor humà i el dolor.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
 llserrall@gmail.com

Matt King o les turbulències del passat

Los descendientes, pel·lícula dirigida per Alexander Payne (2011), té com a protagonista Matt King, magistralment interpretat per George Clooney, personatge que cavalca entre les turbulències del passat i les incerteses del futur. Un accident greu patit per la seva dona li serveix d'espoleta per revisar el seu matrimoni i, a la vegada, per dibuixar un interrogant immens sobre l'educació de les seves filles, Scottie (Amara Miller), de 10 anys, i Alexandra (Shailene Woodley), de 17, de les quals fins ara s'ha desentès del tot. L'escenari idíl·lic de les illes Hawaii i una situació econòmica excel·lent no dilueixen els problemes personals i familiars de Matt, que comença a descobrir el preu que ha pagat pel seu èxit en els negocis. Quan s'arriba a situacions límit, quan es viu la possibilitat de perdre la dona, quan el castell de cartes s'ensorra, s'obren els ulls a la realitat i comença un capítol de revisió de vida. Les promeses sorgeixen amb facilitat: passaré més temps amb ella, en tindrè més cura, li diré com l'estimo... Les insuficiències afloren i es nodreix un sentiment de culpabilitat. El passat podia haver estat millor si no s'hagués deixat endur per la rutina i per l'afany dels negocis, però també si hagués estat més temps al costat de la seva dona i si hagués atès amb sol·licitud els seves dues filles. Ara, davant d'elles, es troba com un estrany. El procés només és als inicis. Noves dades, que li arriben de manera imprevista, el capbussen en pàgines del seu passat, plenes d'ignorància i d'ignominia. Comença a descobrir que ha viscut en l'engany i es llança amb perseverança a posar rostre als noms i imatge als llocs. La veritat fa mal i ni tan sols els seus amics li volen obrir els ulls. La recerca de respostes a les seves preguntes el llança a reconstruir amb la complicitat de la seva filla Alexandra el trencaclosques del seu passat. En principi, només per conèixer-lo. Més tard, gairebé de manera inconscient, per venjar-se'n, ja sigui fent un petó apassionat a la dona del seu contrincant, Brian Speer (Matthew Lillard), ja sigui negant la seva signatura en un contracte milionari del qual Brian podria treure'n indirectament uns dividends substancials.

Tots tenim un passat. Alguns dels seus capítols resulten plens de turbulències i mantenen ferides obertes, sense cicatritzar. No penedir-se de res, com afirmen algunes persones, em sembla poc creïble, malgrat que cal acceptar el passat, perquè ja no es pot modificar. Però la manera d'afrontar-lo marca el present i el futur de cadascú. Quan algú t'ha jugat una mala passada, la ferida pot ser profunda. Superar-ho no és una tasca fàcil. Però molt més difícil és perdonar-se un mateix, vèncer el sentiment d'una culpabilitat que tenalla, veure fet miques el gerro xinès dels propis somnis a causa de la incapacitat personal per portar-los a terme. Buscar adversaris a fora pot semblar una maniobra de distracció. Quan l'enemic està dins d'un mateix, hi ha guerra civil, que és el pitjor dels escenaris. La depressió està a l'aguait. La desesperança i el sofriment causen estralls. En la litúrgia eucarística, hi ha una pregària abans de la comunió, la formulació anterior de la qual era molt suggeridora: «Lliura'm, Senyor, dels mals passats, presents i futurs.» Cicatritzar una ferida, tancar una carpeta, arxivar un assumpte... tasca gens fàcil perquè la memòria es resisteix a realitzar-la. Les paraules de Jesús a la pecadora ens serveixen de pauta: «Els teus pecats et són perdonats. La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.»

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
 Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
 08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

- Lloguer de:** cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...
- Muntatge de:** festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
 Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Pa i manà

Entrats a la Quaresma aquest any 2012, com la viurem? Jesús «va passar quaranta dies al desert, temptat per Satanàs». L'hi empenyia l'Esperit. Què és el que ens mou a donar una significació a aquest temps?, quin esperit? Perquè, seguint el símil evangèlic, mal assumpte això d'«estar entre els animals feréstecs», envoltats de serps i d'escorpins... que prou n'hi ha!

Al marge de la Quaresma, el món va seguint el seu curs, i nosaltres mateixos no som pas diferents durant aquest període: ni gaire més bons ni més dolents. En tot cas, la Quaresma porta a prendre consciència de la realitat que vivim, de com la sentim i ens comportem.

No podem ignorar de cap manera, per ficció o

interessada que fos la maleïda «crisi», la seva trista repercussió social, amb els increïbles percentatges d'atur i de misèria al nostre mateix país. Els més directament afectats, aquests sí que dejunen.

Ni ens estaria bé d'oblidar, a escala planetària, situacions per resoldre de fam i penúria com a la Banya d'Àfrica o Haití —per posar dos exemples—, o bé les desenes de guerres i conflictes actuals —mols d'ells ja fa anys que duren—, silenciats pels mitjans de comunicació. Ai de les pobres víctimes, fins i tot d'aquest «desert» informatiu!

Tal com estan les coses, la Quaresma veritablement cristiana d'aquest any no pot basar-se exclusivament en l'aparentment «espiritualista» respos-

ta de Jesús al temptador: «L'home no viu només de pa...», sinó que —avalada per moltes altres dites i obres de nostre Senyor— haurà de començar per tenir ben present que «l'home no viu sense pa», i actuar en conseqüència, amb solidaritat de gestos i aportacions. Vet aquí un element capital de sempre: l'almoïna.

Llavors sí que viurem «de tota paraula que surt de la boca de Déu», ja que efectivament complirem els seus manaments. I la paraula de Déu, alimentant la pregària —també indispensable—, serà aquell pa espiritual que, juntament amb el manà celeste de l'Eucaristia, ens doni forces a tots per travessar el desert quaresmal que és la vida, el que emmena a la Pasqua.

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Llibertat segrestada

Reporters Sense Fronteres denuncia que l'any passat 66 periodistes van ser assassinats, 2.000 atacats físicament o amenaçats, més d'un miler detinguts, 71 segrestats i 300 periodistes i internautes empresonats. L'actualitat va estar marcada pels moviments contestataris. Tres depredadors de la llibertat de premsa van ser derrotats. Ben Ali a Tunísia, Gaddafi a Líbia i Mubarak a Egipte. Malgrat tot, la llibertat de premsa en aquests països continua empresonada.

El fotògraf català Samuel Aranda ha guanyat el World Press Photo 2011 per una foto publicada al diari *The New York Times*. És la imatge d'una dona vestida amb un nicab (vel integral) negre que abraça i consola el seu fill, despulat, intoxicat pels gasos i ferit durant la repressió de les manifestacions al Iemen, el país més pobre de la península aràbiga. Aranda els va fotografiar en una mesquita reconvertida en hospital. A alguns la imatge els recorda *La Pietat* de Miquel Àngel. Pel jurat resumeix la realitat durant la Primavera

Àrab al Iemen, Tunísia, Líbia, Egipte i Síria. El fill es diu Saïd i la mare Fàtima. Ella no va poder anar a l'escola. La van casar quan tenia 12 anys amb el seu cosí de 19 i té cinc fills. Saïd sospira per «ser màrtir de la revolució». Fàtima per «l'accés de les dones a l'educació i perquè no casin cap altra nena, i confia que els islamistes del partit Islah posin fi a aquesta tradició» (expliquen tots dos a *La Vanguardia*).

La Primavera Àrab ha estat un factor determinant en el tràgic balanç de periodistes morts, ferits i detinguts mentre feien la seva feina. Altres factors també determinants són el crim organitzat amb l'entramat de màfies i càrtels del narcotràfic, les guerrilles, els extremismes religiosos i les dictadures en altres llocs del planeta. A la Xina, el Vietnam, l'Iran, Corea del Nord, el Kazakhstan, Somàlia, Uganda, Eritrea, Guinea Equatorial, Hondures, Colòmbia, el Perú i l'Índia la violència emmudeix la veu crítica dels periodistes. També

tenen problemes a Xile, l'Argentina, i el Brasil. Fa dos anys que el país més letal per als informadors és el Pakistan, seguit de Mèxic. La periodista Rosa Isela, que ha denunciat els segrestos i els assassinats de Ciudad Juárez, la seva ciutat natal, va abandonar el país amenaçada de mort i viu exiliada a Espanya. Aboubakr Jamaï, director del setmanari marroquí *Le Journal Hebdomadaire*, el més crític amb el règim, diu que els mètodes del govern del Marroc són difamar els mitjans i pressionar els anunciant perquè treguin la publicitat. El 2010 va tancar el seu diari i va marxar del país. A Espanya l'any passat el Consell d'Administració de RTVE va votar tenir accés previ als continguts informatius. Va fer marxa enrere per l'allau de protestes que hi va haver. Avui dia la crisi econòmica, la precarietat laboral i les retallades són una amenaça per a la llibertat de premsa. La tisorada als mitjans públics va en detriment d'una informació de qualitat. Si no existim no ho podem explicar.

Montserrat Esteve
Periodista /
emmontserrat@hotmail.com

Mirada al món

Problema d'economia o d'ètica?

No s'atura el martelleig diari de la crisi econòmica que omple els cercles bursatils. Els gurus de l'economia pronostiquen, prediuen, peroren i fan espeternecs. Perquè els comptes no els surten segons els càlculs i previsions. Els pronòstics han esdevingut endevinalles enverinades i, el que és pitjor, guanya inexorablement la banca. El qui perd, o ha fet malament els càlculs, o està endeutat, no li queda cap altre remei que pagar sense demora, vendre el que li queda i embargar-se la vida per sempre. Milions de persones, amb la mateixa dignitat que tu i jo, tenen la soga al coll, estan al caire del precipici i els han posat en un carreró sense sortida. Perquè no poden pagar el que deuen, no tenen feina, no disposen de cap mena de recurs. Enfangats fins al coll en el llast dels deutes, aferrats com a esclaus al garrot de dictàmens econòmics, acorralats pel lladroc de les

institucions que els demanen sacrificis fins que es deixin la pell al portell. Mai més ben dit: la bossa o la vida.

Les classes polítiques mundials, de tots els bàndols, fórmules i colors, han estat fins ara incapaces de resoldre l'anomenada crisi econòmica. La raó és senzilla per als qui vulguin entendre-la: la política s'ha despulat de l'ètica. Ja no és la persona la que ocupa el centre de la societat, malgrat que ho repetim fins a la sacietat. Si fos així els problemes de la crisi econòmica els hauríem solucionat. Aquesta és la realitat aspra, crua i dura que cal posar damunt la taula. Sense embuts, sense marrades, sense martingales. En nom dels drets humans, de la llibertat, de la democràcia. En nom, sobretot i primerament, de la dignitat humana. Quan l'ésser

humà acaba a la cuneta, el transformen en mercaderia, o el redueixen a un codi fiscal, mai no se solucionarà la crisi econòmica. Perquè no hi ha solucions viables quan l'ètica està en recessió i la dignitat humana en procés d'inflació. Si a les canonades no hi ha aigua, no serveix per res obrir les aixetes, encara que siguin d'or massís. Sabem, o almenys ho hauríem de saber, que el terme *política* va ser encunyat pels grecs, que ens van deixar la gran herència científica, artística i cultural de la qual continuem bevent i enriquint-nos. Política ve de *polis*: gestionar i solucionar els problemes de la societat. Després d'haver vist amb horror la violència ferotge i despietada als carrers d'Atenes em pregunto si en lloc de parlar tant d'economia, no valdria més parlar d'ètica personal, col·lectiva i social. Però per això cal que la política estigui il·luminada per l'ètica.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Moments molt durs

Fa mesos que vivim aclaparats per les males notícies que ens transmeten els mitjans de comunicació: deutes que superen amb escreix el que s'esperava, contribuents que ens preguntem què s'ha fet amb les nostres cotitzacions que, segons el govern sortint, estaven controlades.

Ara tots viurem en fallida. L'austeritat repercutirà més en les petites empreses. Si estalviem, no comprem. Si estalviem només utilitzem els productes de primera necessitat.

Quants negocis faran fallida? Quants llocs de treball es perdran a més dels 5 milions d'aturats que ja tenim? Com s'han negociat els acomiadaments?

Amos i treballadors es necessiten i, en aquestes circumstàncies de crisi, calen acords veritables.

Tant de bo aconseguim solucions. En aquests moments tan durs no creiem que la solució siguin les vagues salvatges.

A. VILLALONGA
Barcelona

Tasca social de l'Església

La nostra Església no és perfecta. Hi ha hagut llums i ombres que tots lamentem. Però, en aquests temps de crisi, la tasca social de l'Església s'ha aegantat. Quantes persones, famílies senceres, depenen de l'ajut de Càritas, per exemple. Cada dia n'hi ha més. També les parròquies ajuden els més necessitats, i proveeixen els més pobres del més imprescindible (aliments, articles de neteja, etc). Hi ha diversos ordes religiosos que tenen menjadors socials, també cada dia més plens. Ajuden, sobretot en els últims temps, famílies que, amb sostre i fins i tot amb feina, no arriben a final de mes. No cal parlar dels missioners, arreu del món, amb els més pobres, els estimats de Déu.

En aquests moments de crisi, tot això representa una llum de solidaritat. Sentim-nos, doncs, orgullosos de ser cristians, i de la nostra Església, que tracta de seguir el camí que va indicar Déu, Nostre Senyor.

ROSÀ MARI GARCÍA
Barcelona

Vivències d'una eucaristia

Recentment vaig fer un viatge dels organitzats per a gent gran, amb estada en un gran hotel. Érem molts i cada dia n'hi havia que entraven per començar-hi estada i, d'altres, que l'acabaven i en sortien.

Cal dir que a la cartellera de l'hotel hi havia els horaris de les misses de les dues parròquies de la demarcació. Una, era força lluny i, l'altra, era més propera.

Va arribar el dia del Senyor, i la meva esposa i jo, com a practicants, vam buscar el carrer que ens va portar a l'església. Ja dins l'església Redemptor Mundi ens vam adonar

Pastoral de la Salut

Quan es parla tant contra la vida, va bé parlar de la vida en plenitud. El beat Joan Pau II deia: «Porto al pit l'àngel de la mort que no és un esquelet amb la dalla a la mà, sinó un Crist del qual surten raigs de llum i que significa la Vida en Plenitud.»

Amb això vull dir que, a causa de la meua edat, la mort no trigarà gaire a aparèixer. Seria bo que en aquesta situació féssim el que anomenem un «testament vital». Fer un testament vital significa manifestar la pròpia voluntat sobre el tractament mèdic que volem o no volem rebre, en cas de patir una malaltia irreversible. La Conferència Episcopal presenta aquest model: «A la meua família, al meu metge, al meu sacerdot, al meu notari.

»Si m'arriba el moment en el qual no puc expressar la meua voluntat sobre el tractament mèdic que m'han d'aplicar, desitjo que aquesta Declaració sigui considerada com a expressió de la meua voluntat i demano que sigui respectada com si es tractés d'un testament.

»Considero que la vida, en aquest món, és un do de Déu, però no és un do absolut. Sé que la mort és inevitable, però, des de la fe, crec que m'obre el camí a la vida, al costat de Déu. Que no s'acaba!

»Demano que si, a causa de la malaltia, arribo a estar en una situació irrecuperable, no se'm mantingui amb vida a través de tractaments desproporcionats.

»Demano que no se'm prolongui la vida irracionalment i que se m'administrin els tractaments adients per pal·liar el dolor.

»Demano igualment ajuda per assumir cristianament i humanament la meua mort. Desitjo que m'ajudeu a preparar-me per a aquest esdeveniment final. Demano que els que em cuideu, respecteu la meua voluntat.

»Per atenuar qualsevol sentiment de culpa, redacto i signo aquesta declaració.»

JOSÉ CARRETERO RUIZ
Màlaga

que entre els fidels hi havia cares conegudes de l'hotel. Una minoria, si voleu, però cares que dins del gran hotel ens havíem creuat en algun lloc. Quina sorpresa trobar-nos allà a l'eucaristia, ni nosaltres ni ells podíem dissimular, i, amb un lleu somriure, ens ho dèiem tot, érem practicants dels que el diumenge sense missa no és diumenge.

Per acabar-ho de reblar, a l'hora de la comunió, el cant que evidentment fou en castellà perquè érem a la comunitat murciana, no podia ser més adient: *Te conocimos Señor al partir el pan, Tú nos conoces Señor al partir el pan.*

Acabada la missa, en petits grups vam tornar cap a l'hotel i ens vam acomiadar els uns dels altres. Vam preguntar a un matrimoni d'on eren i ens van contestar, de Bilbao. Aleshores, jo els vaig dir que era de Manresa i l'home va contestar: «San Ignacio de Loyola», no podíem esperar res més d'aquest capvespre.

LLUÍS SOLDEVILA I MOMINÓ
Manresa

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

En quin món vivim!

Materialment, amb molts conflictes ben acusats i, espiritualment, amb poques esperances de solució.

A què és degut tot aquest comportament humà tan complicat? Primerament, a causa d'aquest esperit materialista de la major part de la societat mundial.

Manca una fe amb enteniment que ens encamini cap a la humilitat i una estimació que aportí tendresa i amor a tots els que ens envolten perquè formi un caliu de solidaritat a la vida i a tot el seu contingut.

I com s'aconsegueix aquesta personalitat tan humil i sincera?

Ara mateix, a través dels mitjans de comunicació, coneixem tot aquest comportament tan violent i corrupte amb el qual vivim la majoria dels humans. Això expressa que manca amor propi i dignitat humana per comportar-nos sota les lleis dels Drets Humans que hem creat els mateixos humans. En canvi, demostra que no tenim prou seny per complir aquestes lleis humanes que ens encaminen pel bé de la humanitat.

Tinguem una mica de fe i comprensió nosaltres mateixos i apliquem els Drets Humans amb saviesa. Treballem amb fe i talent per aconseguir la pau i el benestar de tota la societat mundial, i col·laborem perquè tothom se senti humà dins del nostre planeta terra, perquè tots som germans i volem la pau per a tothom.

SALVADOR PAÑELLA LONGAN
Barcelona

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Gènere

Sovint sentim parlar de «violència de gènere» per referir-se a les tristes agressions que alguns homes fan a les dones. Per què es diu de «gènere»?

Avui, el tema de l'anomenada «ideologia de gènere», en el qual hem de situar la pregunta, és de gran actualitat. Efectivament, a mi em passa com a vostè: quan sento això de «gènere» em fan mal les orelles. Sr n'hauria de dir violència «masclista», quan un home, per cert molt poc home, agredeix una dona. Masclista equival a degeneració de l'autèntica masculinitat.

Ratzinger ja va definir fa anys la ideologia de gènere com la «darrera rebel·lió de la creatura contra el Creador». Aquest pensament artificiosament per descomptat que el sexe només constitueix l'aspecte biològic de l'ésser humà i, en canvi, el gènere seria la construcció social o cultural del sexe. Tothom seria lliure sense cap condicionament per determinar el propi gènere. Això xoca frontalment contra la Revelació i la sana raó que ens diuen que l'ésser humà necessàriament sexual neix home o dona i que això no es pot canviar. La ideologia de gènere pretén eliminar tota diferència entre home i dona i considera que tota diferència entre sexes, que dona lloc a la manera de ser masculina o femenina, és resultat de la cultura que domina i, sobretot, de les estructures socials. Així, segons aquesta ideologia, al marge del sexe, es podria determinar i canviar el gènere de cada persona. Un home podria escollir ser dona o a l'inrevés. Com a conseqüència, qualsevol unió entre sexes seria bona moralment i social. Això afecta radicalment la institució del matrimoni, la família i la vida. És, efectivament, una veritable revolució. Cal tenir els ulls ben oberts i no despistar-se perquè aquesta ideologia i els problemes que planteja han traspassat el debat intel·lectual i han entrat en l'àmbit social, amb poderosos activistes que la promouen i la introdueixen des de l'àmbit polític i educatiu. Des d'aquest darrer àmbit cal esmentar la propagació que se'n ha fet des de certes presentacions de l'anomenada «educació per la ciutadania», matèria escolar que confiem veure ben aviat desapareguda segons els plantejaments que la van inspirar i tal com es manifesten en molts llibres de text. Al darrere de la ideologia de gènere hi ha una veritable enginyeria social que pot arribar a somoure els fonaments d'una societat edificada sobre la fe i el sentit comú. És un tema digne de ser reflexionat i em permeto recomanar als lectors interessats el darrer número de la revista *Temes d'Avui* que tracta de manera monogràfica amb profunditat i claredat aquesta qüestió.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 -
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Tertúlies «Fe-Cultura» organitzades pels frares de Granollers

Jordi Riera
Granollers

La iniciativa d'aquestes tertúlies mensuals va brotar a Granollers fa uns deu anys i el seu promotor és el franciscà menor conventual Santos Játiva que, al llarg d'aquests anys, i continua al peu del canó, durant els mesos del curs escolar, prepara temes i els presenta breument per fomentar el diàleg entre els tertulians.

La idea, ens va explicar un dia el franciscà, no és realment original, té les seves arrels històriques en els *Studi per laici* que van sorgir en molts convents italians dels Franciscans Menors Conventuals especialment a partir del segle XV.

Alguns d'aquests centres d'«Estudis per a seglars» perduren i desenvolupen encara una considerable activitat pastoral intel·lectual (per exemple a Pàdua, Florència, Bolonya...) al servei de l'Església en el seu esforç d'*aggiornamento* postconciliar, especialment entre els seglars.

La seva finalitat va ser, doncs, i és, formar doctrinalment els creients, ajudar-los a madurar en la seva fe, perquè, d'aquesta manera, aconseguixin explicar-se a si mateixos i als altres les raons de la seva esperança cristiana, un objectiu, més que mai d'actualitat, davant dels reptes d'incredulitat d'una societat no només laica, sinó fins i tot laïcista.

La finalitat, per tant de les tertúlies, és clara i, des del començament, mantenen aquesta línia. La iniciativa va començar a Granollers amb unes xerrades sobre *Els 11 primers capítols del Gènesi* (creació, evolucionisme, origen de la vida, pecat original, mitologies i cultures diverses del Pentateuc, literatures paral·leles...). El tema bíblic es va allargar gairebé tres cursos i va despertar

A la tertúlia de gener van assistir-hi unes seixanta persones.

no pas poc interès...

Després es va pensar que, davant dels desafiaments o reptes que planteja avui la societat al creient, en les tertúlies havíem d'afrontar temes d'actualitat per conèixer els problemes, i saber-los enfocar des de la perspectiva de l'Evangeli.

Va semblar bona la idea i així es va passar a proposar, a analitzar i a discernir els problemes d'actualitat des de la perspectiva creient (Llei de l'avortament, la crisi i les seves conseqüències, l'educació per la ciutadania, els cristians i la política, el creient davant les eleccions, la problemàtica de la immigració, el cristià davant la Nova Era o New Age, presentació dels documents eclesials i socials més significatius...) i darrerament la trilogia: la Nova Evangelització, l'escàndol de la

«Els temes fins ara tractats han servit per situar-nos, amb coneixement de causa, davant dels reptes socials i per afrontar-los com a creients»

divisió dels cristians i l'Atri dels gentils. Els temes fins ara tractats han servit per situar-nos, amb coneixement de causa, davant dels reptes socials i per afrontar-los com a creients...

El món d'avui exigeix raons de tot, i amb raó i, més si és possible, d'una cosa tan transcendental com és la vivència de la fe en Déu, i tot el que això comporta en la nostra vida individual i social o comunitària. Fe i cultura és, per al creient, un binomi inseparable, essencialment unit, arrenca i conflueix en Déu, alfa i omega de tota la creació; fe i cultura no s'exclouen, s'il·luminen en la recerca de la Veritat, i Crist ens va dir: «Sóc el Camí, la Veritat i la Vida.» El Vaticà II ens va recordar que és deure dels cristians «escrutar els signes dels temps i interpretar-los a la llum de l'Evangeli» (GS 4).

Sexualitat i genitalitat

Hno. José Paniago Rivero, s.g.
Llicenciat en Psicopedagogia

Cap als anys 1970, seguia els meus estudis de la Llicenciatura de Pedagogia a la Universitat de Barcelona i, encara que des d'aleshores ha plogut molt, guardo el record d'un savi professor, Dr. Nicanor Ancochea Umbrabela (Dr. N.A.U.), pels il·lustres ensenyaments en l'assignatura de Fonaments Biològics de l'Educació. Amb gran claredat diferenciava el sentit dels termes *sexualitat* i *genitalitat*.

1. Sexualitat

Per al Dr. N.A.U., la sexualitat és un vehicle de comunicació afectiva entre dos éssers humans, del mateix o diferent sexe, que està estès en el x nombre de metres quadrats de pell humana.

Les relacions sexuals cobreixen totes les etapes de la vida humana en aquest món. La mare manifesta el seu amor cap al recent nascut a

«La sexualitat ha de ser orientada en les èpoques de l'adolescència i joventut per aconseguir una maduresa en aquest terreny del món afectiu»

través dels petons i carícies que fa sobre la pell del fill, el qual correspon amb somriures. Igual com passa en qualsevol època de la vida humana quan s'intercanvien relacions afectives entre dos éssers, per exemple, els

petons que fem als nostres pares ja ancians abans de morir; en aquest sentit, podem dir que totes les relacions sexuals són positives.

En el llenguatge ordinari, en un percentatge elevat de vegades, quan parlem de relacions sexuals, en realitat es vol dir relacions genitals, d'aquí la necessitat d'emprar correctament aquesta terminologia.

2. Genitalitat

Podríem definir aquest terme com la relació genital realitzada entre un home i una dona, tenint com a objectiu la procreació o bé el mutu manteniment de la concupiscència humana dins del marc matrimonial.

3. Educació sexual

Partint de les definicions més amunt indicades, serà convenient que als nens i nenes se'ls doni una bona informació sexual fent-los veure que les relacions afectives que tenen amb els seus col·legues en principi són positives i necessàries, donat que un cor psicològicament sa necessita

estimar i sentir-se estimat. La sexualitat ha de ser orientada en les èpoques de l'adolescència i joventut per aconseguir una maduresa en aquest terreny del món afectiu.

4. Educació genital

Per poder arribar a tenir relacions genitals adequades, segons l'ètica clàssica i la moral cristiana, calen un seguit de condicions:

- Maduresa biològica que s'obté cap als vint anys d'edat.
- Maduresa afectiva, que generalment coincideix amb l'edat de la maduresa biològica.
- Realitzades dins d'un marc matrimonial i per complir tots dos objectius de procreació i manteniment mutu de la pròpia concupiscència dels casats.

5. Conclusió

Amb la publicació del present article, l'autor desitja que totes persones, en les diferents etapes de la seva vida, tinguin una correcta informació d'una cosa tan imprescindible com és el camp afectiu humà.

Paraula i vida

La Missió Metròpolis, una experiència d'evangelització

La Quaresma és un temps de preparació per a la Pasqua i un temps d'aprofundiment i d'examen en la fe per als creients. També és un temps de missió, és a dir, de proposta de la fe i d'invitació a revitalitzar-la per part d'aquells cristians que s'han refredat o s'han allunyat d'ella, de l'Església o de la pràctica religiosa. Per descomptat que aquesta proposta de fe convé fer-la en un clima d'humilitat i cordialitat, no pas com una ocasió de fer judicis o retrets. L'Església vol ser una comunitat missionera i oberta, i això convé que es manifesti en totes les seves iniciatives.

Valgui aquest pròleg d'intencions i de propòsits per dir com volem que es realitzi la Missió Metròpolis, que durant aquesta Quaresma es farà de forma simultània a dotze grans ciutats europees, entre elles Barcelona. Recordem que també se celebrarà a Budapest, Brussel·les, Dublín, Frankfurt, Lisboa, Liverpool, París, Torí, Varsòvia, Viena i Zagreb. Promou aquesta iniciativa el Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, que presideix el teòleg i arquebisbe Mons. Salvatore Fisichella. Com es recordarà, aquest organisme és nou i ha estat creat

per Benet XVI, que viu intensament la preocupació per la proposta de la fe cristiana als homes d'avui. L'anomenada «nova evangelització» no és altra cosa que la proposta de la fe de sempre tenint en compte les condicions i les necessitats de l'home d'avui. Cal pensar que presentar la fe cristiana és sobretot presentar Jesucrist, perquè —com ha dit el Sant Pare en la seva primera carta encíclica— «no es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva». Els cristians sempre —i avui especialment— ens hem de plantejar quin testimoni hem de donar de Jesucrist al món, perquè creiem que la seva persona i el seu missatge són un gran bé per a les persones i per a les mateixes societats. Benet XVI, en aquest sentit, ha proposat a tota l'Església dues iniciatives. La primera ha estat convocar un Any de la fe, que començarà l'11 d'octubre d'enguany, en el cinquantè aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II, i acabarà en la solemnitat de Jesucrist, Rei de l'Univers, el 24 de novembre de

2013. La segona iniciativa ha estat la convocatòria de l'assemblea del Sínode dels Bisbes, que es reunirà a Roma durant el proper octubre i que té com a tema «La nova evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Serà una bona ocasió, com ha dit el Sant Pare, per introduir tota l'Església en un temps d'especial reflexió i de redescoberta de la fe. En aquest context eclesial s'inscriu la Missió Metròpolis que tindrem a Barcelona. Els arquebisbes de les dotze ciutats que la celebrarem ens varem reunir per primera vegada el dia 11 de juliol de 2011 i ens hem tornat a reunir el passat 9 de gener per intercanviar reflexions i coordinar la millor manera de portar a bon terme aquesta iniciativa. En aquesta comunicació desitjo sobretot expressar l'esperit que ens mou a l'hora de fer aquesta Missió. Aspira a proposar la fe, no a imposar-la. No ens mouen afanys proselitistes, però sí el de donar un convençut testimoni en un clima de diàleg i de respecte a les opcions de les persones. Amb aquests propòsits l'hem preparat i, ja des d'ara, la volem oferir, amb esperit fraternal, a totes les persones a qui pugui interessar.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

El nucli de tota temptació

«En aquell temps l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs», diu l'evangeli de sant Marc d'aquest últim diumenge de febrer, primer de la Quaresma d'enguany. Mateu i Lluc ens refereixen les tres temptacions de Jesús, els tres intents, en la seva lluita interior, d'apartar-lo de la missió que tenia confiada.

Per reflexionar sobre aquestes escenes sorprenents —Déu deixant-se temptar pel pare de la mentida— em serviré de les profundes reflexions que fa sobre aquests episodis Benet XVI en el primer tom de la seva obra monumental *Jesús de Natzaret*. El Papa assenyala: «El nucli de tota temptació és deixar Déu de banda: al costat dels problemes urgents de la vida, Déu apareix com una qüestió que es pot deixar per a després, i potser com a sobrerera o, fins i tot, destorbant», i afegeix que la temptació que ens amenaça és «deixar Déu de banda, com si fos

una il·lusió».

Vegem les tres temptacions. En la primera li demana que converteixi les pedres en pa, alguna cosa útil, material, bona en ella mateixa, pràctica. En la segona el diable arriba a citar la Bíblia quan el convida a fer alguna cosa espectacular: llançar-se des de dalt perquè creguin en ell. En la tercera, li mostra tots els reialmes de la terra i la seva esplendor i li ofereix dominar sobre el món, és a dir, el poder. «És propi de la temptació» —diu el Papa— «adoptar una aparença moral, no ens convida directament a fer el mal, això seria molt groller. Fingeix mostrar el millor: abandonar per fi allò que és una il·lusió i emprar eficaçment les nostres forces per a millorar el món.»

En la història tenim exemples d'ideologies que van per aquest camí: una assegurava que la religió era l'opi del poble, un engany als pobres per al conformisme; una altra deia que el perdó és inútil, la

humilitat nociva, el poder era l'important i l'Estat podia resoldre els problemes; una tercera, que el capital i el mercat són el veritable Déu que mou el món, el joc de les voluntats individuals a la recerca del plaer de cadascú formant un equilibri que funciona.

A nivell personal la temptació d'apartar Déu del que sembla més urgent porta a vegades a deixar la pregària, els sagraments i la vida de pietat per a més endavant, quan tinguem temps o en tinguem ganes. El nucli de tota temptació és posar-nos com a protagonistes i donar a Déu un paper secundari en la nostra vida, com si fos un actor de repartiment en la pel·lícula de la nostra existència. L'ensenyament de Jesús és una altre: primer, estimar Déu; segon, estimar el proïsme. És la clau de la superació de qualsevol engany, la clau de la felicitat que només trobem quan la busquem en Déu i en el servei als altres.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE QUARESMA

(SALTERI: SETMANA 1)

FEBRER

26. DIUMENGE

I de Quaresma, Morat. Lectures: Gènesi 9,8-15 / Salm 24 / 1 Pere 3,18-22 / Marc 1,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nèstor, mr.; Alexandre, b.; Porfiri, b.; Santes, Paula Montal, rel. i fund.

27. DILLUNS

Fèria, **Morat.** Lectures: Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 / Mateu 25,31-46

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gabriel de la Dolorosa, rel.; Baldomer, sotsdiaca; Santes, Honorina, vg.; beata Francina Aina Cirer, rel.

28. DIMARTS

Fèria, **Morat.** Lectures: Isaïes 55,10-11 / Salm 33 / Mateu 6,7-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rufi, mr.; Hilari, p.

29. DIMECRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Joan 3,1-10 / Salm 50 / Lluc 11,29-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romà, ab.; Serapió, mr.

MARÇ

1. DIJOUS

Fèria, **Morat.** Lectures: Ester 14,1.3-5.12-14 / Salm 137 / Mateu 7,7-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Rossend, b.; Lleó, mr.; Albí, b.; Santes, Eudòcia i Antonina, mr.

2. DIVENDRES

Fèria, **Morat.** Lectures: Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 / Mateu 5,20-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Lluci, b.; Santes, Genària, mr.; Àngela de la Creu, rel. i fund.; Agnès de Praga, rel.

3. DISSABTE

Fèria, **Morat.** Lectures: Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 / Mateu 5,43-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Medir, mr.; Ermenter i Celdoni, mr.; Santes, Màrcia, vg. i mr.

Lectures bíbliques

Diumenge I de Quaresma

Lectura primera

Gn 9,8-15

Aliança de Déu amb Noè, salvat de la inundació del diluvi

Lectura del llibre del Gènesi:

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.»

Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de núvols i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

Salm responsorial

24

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins.

Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu.

R. Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre. compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. **R.**El Senyor, bondadós i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils amb la seva justícia, els ensenya el seu camí. **R.**

Lectura segona

1Pe 3,18-22

L'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva

Lectura de la primera carta de sant Pere:

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist, que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics i està a la dreta de Déu.

Vers abans de l'evangeli

Mt 4,4b

L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

L'Esperit Sant expulsa Jesús cap al desert

En la primera perícopa que llegim aquest primer diumenge de Quaresma trobem una expressió sorprenent: «*Immediatament l'Esperit Sant l'expulsa cap al desert.*» Tot just acaba d'ungir Jesús com a Messies d'Israel, i ja té presses, «immediatament», perquè sigui posat a prova pel seu adversari, Satanàs. Jesús es veu forçat a fer el camí a l'inrevés del que féu Israel en sortir d'Egipte: ha sortit de la Terra promesa, ha travessat el Jordà i es troba de ple en el desert. El sentit figurat és clar: està fent l'èxode a l'inrevés perquè la Terra Promesa s'ha convertit en terra d'opressió. L'estada «en el desert» de «quaranta dies» evoca els quaranta anys que hi passà Israel. Marc és molt concís. No revela en què consistiren les proves a què fou sotmès, com faran Mateu i Lluc. Tota la vida pública de Jesús està resumida en aquesta quarantena. D'una banda, diu, «s'estava entre les feres»; de l'altra, «els àngels li prestaven servei». «Les feres», els emissaris de Satanàs, no li fan cap mal, com si estigués en el Paradís, mentre que «els àngels», les persones que s'adhereixen al seu projecte, estan al seu servei i del regne de Déu que ell vol instaurar. Marc descriu una escena paradisiàca enmig del desert de la vida per deixar ben clar que els seguidors de Jesús són invulnerables a la maldat que els envolta i sintonitzen amb tots el qui estan al servei del regne, en tinguin o no consciència. En la segona perícopa se'ns informa del moment en què Jesús, després de passar mesos batejant per l'estil del Baptista, entén que ha arribat el moment de «predicar la bona notícia del regne de Déu». Però no ho fa a Judea, sinó a la Galilea dels pagans, que coneix pam a pam. Jesús, sense immutar-se, interpreta l'empresonament de Joan com el senyal que estava esperant: «*S'han acomplert els terminis i s'ha apropat el regne de Déu.*» La crida d'aleshores s'actualitza avui: «Penediu-vos i tingueu fe en aquesta bona notícia.»

Evangeli

Mc 1,12-15

Era temptat per Satanàs i l'alimentaven els àngels

Lectura de l'evangeli segons sant Marc:

En aquell temps, l'Esperit empenyí Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

Missió quaresmal

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«Tant de bo que avui sentíssi la seva veu...»

Aquestes paraules del salm 94 es repeteixen sovint en la litúrgia. Formen part del salm invitori clàssic de l'ofici de lectures (les Maitines en el breviari antic), les cantem i escoltem en els salms responsorials, i sobretot són repetides durant la Quaresma, el temps dedicat a renovar la vida cristiana per l'escolta de la Paraula i l'acció dels sacraments. Però, com és possible escoltar si ningú no parla? És la pregunta de sant Pau a la carta als Romans, que, malgrat el seu caràcter retòric, expressa una veritat profunda. La conseqüència és clara: si l'Escriptura exhorta a estar atents a la veu del Senyor, això significa que aquesta veu s'ha fet ressonar d'alguna manera. La Quaresma és temps excepcional de predicació de la Paraula de Déu.

El Consell Pontifici per promoure la Nova Evangelització ha elaborat una iniciativa que respon plenament a aquests principis. Ha convidat un nombre ample de grans ciutats europees a posar-se d'acord per realitzar, durant aquesta Quaresma del 2012, una colla d'accions pastorals típicament quaresmals —catequesi, predicació, reconciliació...— de tal manera que la coincidència de les accions, a les quals caldrà donar una visibilitat social suficient, contribueixi a un testimoni visible del que l'Església creu que és la Quaresma com a temps de renovació per preparar la celebració pasqual, i esdevingui així una

crida als cristians que han oblidat la seva pertinença. La ciutat de Barcelona és una d'aquestes ciutats invitades, i col·laboradores.

Una visibilitat que interroga i proposa

La missió quaresmal projectada pel Consell pontifici té, d'entrada, el valor objectiu de promoure accions pastorals bàsiques. No està pensada per entretenir els cristians en temes perifèrics, o per organitzar actes que s'aturin en la seva singularitat. Per això la predicació i la catequesi, la difusió dels textos bíblics, la crida a la penitència, són elements bàsics d'aquesta missió ciutadana. En fer tot això, es proposa als conciutadans una afirmació i una pregunta: «Si voleu saber, o recordar, què és, i per a què és la Quaresma, aquí teniu la comunitat cristiana que ho viu; si vosaltres sou cristians, aquesta experiència hauria d'ésser també la vostra; heus aquí l'oportunitat que Déu us ofereix!»

La visibilitat de les accions de la missió quaresmal és essencial, i el fet de la simultaneïtat amb altres grans ciutats oferirà la visió d'una Església que es renova sota la gràcia de Déu. Obtindrem la

visibilitat mediàtica de que gaudeix el Ramadà, o l'Any nou xinès, o els ritus maies, etc.? No és necessàriament això el que cal cercar, encara que el ressò de les accions quaresmals de l'Església en els mitjans de comunicació, si és respectuós i fidel, sigui benvingut. Cal, més aviat, trobar una visibilitat que interrogui, i això passa per la vida mateixa dels que viuen la Quaresma en aquests elements fonamentals.

La missió quaresmal és, en realitat, una invitació a la renovació dels cristians que viuen en les grans ciutats europees. Les iniciatives comunes donen el to i l'orientació d'una múltiple activitat pastoral per part dels pastors i dels fidels, de les institucions i de les parròquies, de les escoles catòliques i de les comunitats religioses, etc. Si la promoció de la lectura evangèlica és una tasca comuna, això vol dir que en tots aquests àmbits esmentats es fa un treball per apropar cada fidel a la Paraula de Déu, per damunt d'altres textos. Si la catequesi a partir del Catecisme de l'Església catòlica és una altra tasca prioritària, això vol dir que en la presentació de la doctrina cristiana, a tots els nivells, s'està en sintonia plena amb aquest instrument privilegiat, i es fa un treball d'explicació als fidels d'aquest text. Les catequesis d'adults haurien de florir durant la Quaresma i la Pasqua amb la mateixa normalitat de les misses dominicals, catequesis obertes a tots els cristians sense necessitat d'inscripcions ni de debats... Però catequesis al servei de la fe, no al servei dels temes ocasionals del moment.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Rossend

- ✓ Nascut a Galícia cap a l'any 907
- ✓ Bisbe de Mondoñedo i abat
- ✓ Reformador de la vida cristiana al nord-oest peninsular
- ✓ Va morir a Celanova, Ourense, l'any 977
- ✓ Canonitzat el 1195 per Celestí III

Sant Rossend formava part de la noblesa galaicoportuguesa. Era fill d'uns comtes, que el van confiar al seu oncle, bisbe de Mondoñedo, perquè l'eduqués. El jove va despuntar ràpidament, i quan l'oncle va morir, el va succeir en el càrrec tot i no tenir més de vint anys. Com a bisbe sant Rossend va revifar la fe del poble, va reformar una Església que s'havia apartat dels principis evangèlics i va fundar diversos monestirs. També va treballar per mantenir la pau social a Galícia i el nord de Portugal, territoris llavors amenaçats per les ràtzies dels vikings pel nord i els musulmans pel sud. Una vegada reformada la vida eclesial i força pacificada tota la regió, es va retirar en uns dels monestirs benedictins que havia fundat, Celanova, del qual va acabar sent abat. Durant la vida monacal va continuar ajudant la seva terra sempre que se li demanava, ja fos aconsellant i posant pau en diversos conflictes o bé obrant miracles.

LA BASÍLICA DE CASTELLÓ D'EMPÚRIES REP UNA IMATGE DEL BEAT MAURICI OFERTA PEL GREMI DE TINTORERS DE CATALUNYA

«El beat és aquell que s'a més a les benaurances»

Víctor Gay

Castelló d'Empúries

Fotos: Àngel Almazan

La basílica de Castelló d'Empúries que Josep Pla va definir com «la catedral de l'Empordà», es va omplir de gom a gom el tercer diumenge de febrer, en la celebració eucarística a l'entorn de la figura i l'obra del beat Maurici Proeta, nascut en aquesta població el 1517 i beatificat ja fa cinc segles. Va ingressar a l'orde dels agustins, predicador incansable per les terres de Catalunya i especialment al nord d'Àfrica, va morir a Palma de Mallorca, als 29 anys.

Aquesta trobada de fidels a Castelló a l'entorn del beat Maurici ha estat animada des de Ràdio Estel/Ràdio Principat, que transmetien en directe la celebració, *Catalunya Cristiana*, també pel Gremi de Tintorers de Catalunya, que ha ofert una imatge del seu patró que des de diumenge presideix una de les capelles de la basílica. Aquest patronatge s'origina en la tradició d'un miracle que assenyalava que Maurici, fill de tintorers, en la mort del seu pare, va haver de fer-se càrrec del negoci familiar i, en no saber exactament quins colors corresponien a les peces a teyir, barrejà tots els tints i diposità totes les peces, cadascuna de les quals sortí teyida amb el color corresponent.

L'Eucaristia va ser presidida per Mn. Martí Colomer, administrador parroquial de Castelló, després de la mort sobtada del rector titular, Mn. Narcís Costabella, fa pocs dies, com ja va informar degudament el nostre setmanari. La seva memòria i emocionat record van ser presents en la celebració. Van concelebrar el P. Isidro de la Viuda, provincial dels agustins, i el nostre director, Mn. Jaume Aymar. En un lloc preferent hi havia la junta del Gremi de Tintorers encapçalada pel seu president, Antoni Puértolas, i una comissió de l'Ajuntament de Castelló d'Empúries, presidida pel seu alcalde.

El beat Maurici va ocupar un lloc d'honor en la celebració.

El magnetisme de la diada

Bruno Pérez Juncà

Joan Pallarès-Personat

Historiador

La basílica de Santa Maria es va omplir. La Més Amics hi érem. Dos autocars plens, el de Badalona. Amb ells, i entre ells, la Junta de Tintorers i Bugaders, dels quals el beat Maurici és Mares Agustines de Gavà, que acudien per viure el beat agustinà. Érem gent diversa, de casa i de diferent, races diferents, i sense saber per què un ambient especial, una atmosfera de comunitat.

Primer tot va ser ràpid. L'autocar, aturada a la cuita-corrents o l'arribada després a l'església. Per l'emotiva benedicció de la imatge i la posterior acurada a la basílica i al museu, va anar enganyant i el recorregut per Castelló, malgrat la dificultat col·lectiu de cent persones, va anar com una

Durant el dinar, la companyonia i la fraternitat dels assistents van fer-se evident. D'allà sorgiren molts projectes engrescadors, voluntats de tornar-se a reunir, ningú no es va dir adéu, sinó a reveure.

MAURICI PROETA

s'apropa

En primer lloc es va llegir una carta i salutació del bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, que en aquella mateixa hora iniciava la seva visita pastoral a l'arxiprestat de Farners/Montseny. Mn. Martí va fer memòria de la seva ordenació ministerial en aquella basílica i va encomanar els fidels a Mn. Narcís a qui tanta il·lusió li feia aquesta jornada. En la seva homilia el celebrant es va referir al paper dels agustins en la vida de l'Església i a la directa inspiració de la figura del sant del nord d'Àfrica i de la seva mare, precisament terres en què el beat Maurici va ser present i on va missionar intensament.

Respecte de la declaració de beat, va recordar que «és aquell que s'apropa més a les benaurances», un objectiu que està a l'abast de tothom, només cal practicar el que ens assenjala aquest codi fonamental de la nostra fe, fer-ho en primer lloc des de l'ètica «com els portadors de la llitera del paralític de l'evangeli proclamat», va afegir, i, en aquest mateix sentit, recordà la dita d'un company sacerdot quan predicava als seus fidels i els deia: «Tots teniu cara de sants», per tant aquest objectiu d'esdevenir benaurats ens toca de ple.

En finalitzar l'Eucaristia, que va acompanyar amb els seus cants la Capella basilical juntament amb els músics que col·laboren amb la parròquia, la nova imatge del beat Maurici va ser beneïda per tots els concelebrants i traslladada des del presbiteri a la capella que, des d'ara, presideix. En el moment de ser situada damunt de la peanya un espontani aplaudiment i l'acompanyament de la música de l'imponent orgue basilical van culminar l'acte.

Seguidament els Amics de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel van fer una visita guiada per la basílica amb especial atenció al retaule d'alabastre dedicat a la Mare de Déu de la Candelera, patrona de la parròquia i de Castelló.

La imatge és obra de l'escultor Joan Montero.

«Aquest patronatge s'origina en la tradició d'un miracle que assenjala que Maurici, fill de tintorers, en la mort del seu pare, va haver de fer-se càrrec del negoci familiar»

gent del Club de Barcelona i el Gremi de Maurici és patró; les festes de la festa d'un dia de fora, gent que, va crear-se unió.

a a esmorzar a però l'eucaristia, per visita guiada anant la gentultat de ser un seda.

nitat entre els noves amistats, hi, i al final, al re.

buena nueva

revista para la nueva evangelización

Un mensaje profundo en un lenguaje sencillo

Puedes suscribirte por solo 25 €/año
llamando al teléfono 91 759 79 68
o en www.revistabuenanueva.com

Lleida

II Trobada de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social

«Les entitats vivim al límit i no donem l'abast»

Jordi Curcó
Lleida

Prop de 300 persones van participar el matí del dissabte 11 de febrer en la II Trobada de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social de la diòcesi de Lleida, celebrada al saló d'actes del Col·legi Maristes Montserrat, sota el lema «Fe, Caritat, Justícia. Fe cristiana i crisi actual».

La trobada, convocada per la Xarxa, juntament amb Justícia i Pau de Lleida i l'IREL, va començar a les deu del matí amb una pregària i les paraules de benvinguda del bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, a les catorze entitats participants i a les prop de 300 persones que s'aplegaren en la Trobada. El bisbe de Lleida els va encoratjar a continuar en aquest treball caritatiu o social.

Tot seguit va ser Arcadi Oliveres, professor d'Economia aplicada i president de Justícia i Pau, qui va prendre la paraula com a principal ponent, per reflexionar a l'entorn de les causes de la crisi econòmica, entre les quals va esmentar al frau fiscal i la mala gestió dels pressupostos. El president de Justícia i Pau va donar també algunes pistes de per on haurien d'anar les actuacions per afrontar-la, com ara actuar davant el frau fiscal, millorar les gestió dels pressupostos, potenciar la banca ètica, el cooperativisme i la reivindicació dels drets de les persones. Arcadi Oliveres va posar especial èmfasi a denunciar una realitat totalment injusta i que cal eradicar, com és que en el món cada dia morin 80.000 persones de fam.

Tot seguit es va fer una taula rodona moderada per Xavier Pelegrí, professor de la Universitat de Lleida i membre de Justícia i Pau de Lleida, en la qual tres representants d'entitats socials cristianes van explicar com els està afectant l'actual crisi, què els aporta la fe cristiana i com estan responent en la perspectiva de la seva acció caritativa i social diària.

Així Josep M. Pujol, representant dels CIJCA (Centres d'Iniciatives Juvenils), impulsada pels salesians i antics alumnes salesians, que engloba diversos serveis educatius destinats a adolescents i joves en situació de risc social, va alertar dels endarreriments en el cobrament de subvencions de convenis amb la Generalitat i altres administracions, cosa que fa minvar la qualitat dels serveis que ofereix.

Natàlia Méndez, d'Arrels Sant Ignasi dels jesuïtes de Lleida, va lamentar-se de la paràlització que ha sofert el projecte de residència per a persones sense sostre, mentre que el secretari general de Càritas diocesana de Lleida, Josep Fernández, va explicar com cada dia hi ha més persones al límit de la pobresa.

La trobada va finalitzar amb la lectura d'una declaració de les 14 entitats que conformen la Xarxa (Arrels Sant

El bisbe Piris va participar a la trobada amb els representants de la Xarxa d'entitats.

Ignasi, Càritas, Centre d'Orientació familiar, Comunitat Marista, Comunitat Salesiana, Esclat-Santa Tereseta, Llar Mare Esperança, Obra Mercedària, Pastoral de Migracions, Pa de Sant Antoni, Projecte Solidari Mare Félix de la parròquia de Sant Martí, Centre Assistencial Sant Joan de Déu i Voluntariat Vicencià). També Justícia i Pau es va sumar al contingut del manifest, que és a la vegada una actualització del que ja es va fer públic el 6 d'octubre de l'any passat i del qual ja es va fer ressò *Catalunya Cristiana*.

La declaració, tot i reconeixent

«Ara és urgent una redistribució més justa i equitativa dels béns: les persones no poden esperar»

reduït a un mer assistencialisme. Les entitats estem vivint al límit de la nostra resistència, i no donem l'abast per més que fem...»

Davant aquesta realitat, la Xarxa i Justícia i Pau clamen: «Ara és urgent una redistribució més justa i equitativa dels béns: les persones no poden esperar.» Alhora, totes les entitats ofereixen la seva disponibilitat a continuar treballant: «Des de l'acompanyament als pobres i exclosos, cadascun amb el seu rostre i el seu sofriment, mantenim ferma l'esperança i exigim la construcció d'un món més just per a tots.»

Protagonistes de la construcció del Regne de Déu

Josep Fernández Puigpelat
Secretari general de Càritas diocesana de Lleida

En el marc de la trobada que va organitzar la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social del bisbat de Lleida va tenir lloc una taula rodona

en què van participar tres entitats de la Xarxa: Arrels-Sant Ignasi, Cijca i Càritas Diocesana. Es tractava que cadascuna de les tres entitats responguessin a com ens afecta la situació de crisi i què aporta la fe cristiana en tota aquesta realitat.

Que una persona sigui atesa per Càritas per primera vegada implica moltes coses, però sobretot ens indica que no ha trobat una xarxa on poder recolzar-se. Necessita l'entitat, en aquest cas Càritas, però podria ser qualsevol altra, per poder sortir de la dificultat en què es troba.

Hi ha una pobresa que fa molts anys que venim atenent, però a aquesta s'ha afegit la crisi que vivim en la actualitat. Cada dia hi ha més persones al llindar de la pobresa, sobretot a causa de la taxa d'atur que hi ha actualment. Això comporta una davallada d'ingressos i un sentiment de frustració que porta a situacions familiars conflictives.

Les entitats no estem al marge d'aquesta crisi. Rebem menys suport econòmic, cosa que fa que ens haguem de posar límits, no podem abastar-ho tot. D'altra banda, la població es mostra cada cop més cansada. Sortosament, per als creients la fe ens aporta aquella força, convicció, ànims que fan que vulguem ser protagonistes de la construcció del Regne. Tot plegat esdevé una esperança, però una esperança activa. «Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe sola és morta» Jm 2,17.

Davant d'aquesta realitat, les nostres entitats donem una resposta. En el cas de Càritas, incrementant les visites en el programa d'acollida i augmentant la mitjana de recursos emprats per a cada cas, entre moltes altres accions. En el futur els nostres programes seran més d'inclusió i no tant assistencialistes. Continuarem atenent la urgència, però sense oblidar el treball de promoció de la persona.

Unes reflexions per tenir en compte: les retallades no han de suposar una fractura social. Donar-hi solució encara seria més car; augmenta el risc de cronificació, cal per tant prioritzar; no deixem d'exigir a les administracions els drets que tenim els ciutadans; la manca de recursos no ens ha de fer oblidar qui són els destinataris. Per acabar: a tota aquesta tasca ens hi ajuda, i molt, el treball en xarxa que duem a terme. Felicitats!

Girona

Més de 400 participants en la primera Jornada de la Família a la diòcesi

El Dr. Francesc Torralba va assenyalar que «la família és un coixí social en temps de crisi»

Víctor Gay
Girona

El col·legi Marista de Girona va acollir la primera Jornada de la Família a la diòcesi de Girona amb una resposta important ja que més de 400 inscripcions van superar les previsions de la Delegació episcopal de Pastoral Familiar. La temperatura exterior d'aquest segon diumenge de febrer no va ser obstacle per a la participació, no sols important en nombre, també en intervencions, tallers i diàlegs.

L'eix central d'aquesta Jornada va ser *Fe i família*, que també va ser el tema de la intervenció del ponent, el Dr. Francesc Torralba, qui per cert va participar amb la seva esposa i fills a la Jornada.

Després d'unes paraules de salutació i benvinguda del bisbe Francesc Pardo, el ponent va començar assenyalant que aquelles ja llunyanes afirmacions dels «experts» que en la segona meitat del segle passat anunciaven un «certificat de defunció» de la família tradicional contrasten vivament amb les darreres enquestes d'opinió que assenyalen que la família és ponderada per joves i adults com una de les tres primeres institucions del país més valorades. «La família és un àmbit d'acollida incondicional», va afegir, «de transmissió formativa, de valors, coneixement i de

Un dels tallers en què es va estructurar la jornada.

fe, en resum, un àmbit educatiu de primer ordre, un àmbit poderós de transmissió».

També es va referir a l'actual situació econòmica: «La família és un coixí social en contextos de crisi», amb la generosa resposta de les famílies envers els membres que es veuen afectats. «La crisi, sense una família que ajuda

i comparteix, que dona aixopluc, que ajuda a conjuminar vida familiar i professional —els avis són un autèntic capital social—, hauria estat pitjor.» Malgrat aquests aspectes positius, la família, en opinió del Dr. Torralba, és vulnerable, fràgil i es trenca.

L'exemple és el gran mètode de transmissió de la fe des de la família, va

concloure el ponent. Cal entendre que la fe no és una pila de coneixements, sinó una trobada que ensenya a compartir, a cedir, a pactar, a conuiu... Els infants aprenen segons el que veuen, dels pares i també dels avis.

La segona part de la jornada es va dividir en un seguit de tallers i d'aportacions testimonials dels participants (els infants disposaven de serveis de guarderies, per edats). Matrimonis joves, més grans i alguns dels preveres participants completaven aquests testimonis i aportaven vivències i experiències positives i fins i tot necessàries.

En una posada en comú juntament amb el Dr. Torralba, es podia resumir el següent: els principals educadors dels fills són els pares, els avis han de donar testimoni del que fan, del que pensen i del que opinen; les noves tecnologies no són dolentes per elles mateixes, hem d'educar a fer-ne un bon ús; s'ha de ser respectuós amb les experiències dels altres; els adolescents cerquen la seva reafirmació i identitat. Respectem-ho i acceptem que hi pot haver un cert allunyament temporal; la vida conjugal necessita espais propis per posar en comú la seva espiritualitat que ajudarà també a donar respostes i testimoni als fills. La jornada va finalitzar amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Francesc Pardo, el dinar de germanor i una actuació musical.

La causa dels sacerdots màrtirs avança

V. G. / Girona

Durant la guerra civil gairebé 200 preveres diocesans van ser assassinats (195 sacerdots i 3 seminaristes, segons la placa on figuren els noms al santuari de Santa Maria del Collell, col·locada fa gairebé seixanta anys, i 199 segons el llibre *Girona, bisbat de màrtirs*, de Mn. Joan Marquès i Suriñach, editat el 2008). A banda cal comptar els religiosos i religioses víctimes a la diòcesi i els que, procedents d'altres, moriren en terres gironines, com ara el bisbe de Terol, Anselm Polanco, i el seu secretari, assassinats a Pont de Molins els darrers dies del conflicte.

Iniciada ja fa un temps la causa de canonització d'aquests sacerdots màrtirs, el postulator, Mn. Àngel Caldas, i els col·laboradors han encetat un seguit d'accions encaminades, en primer lloc, a recollir testimonis i dades. La recollida d'aquestes anomenades fonts primàries arrenca dels mateixos anys del conflicte, quan l'encarregat de negocis del Vaticà (vacant el nunci), Mons. Ildebrand Antonutti, demanà als bisbes la redacció de monografies en què referissin «de forma autoritzada i verídica» els fets relacionats amb la revolució a les respectives diòcesis.

A Girona, l'any 1942, l'arxiver dio-

cesà, Mn. Tomàs Noguera, va fer un informe de 79 pàgines que es va publicar en un número extraordinari del Butlletí Eclesiàstic del novembre. Aquest material és la base de treballs bibliogràfics posteriors. El títol oficial de la causa és la de mossèn Pere Arolas i companys màrtirs, promoguda per l'actual bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, tècnicament actor de la causa.

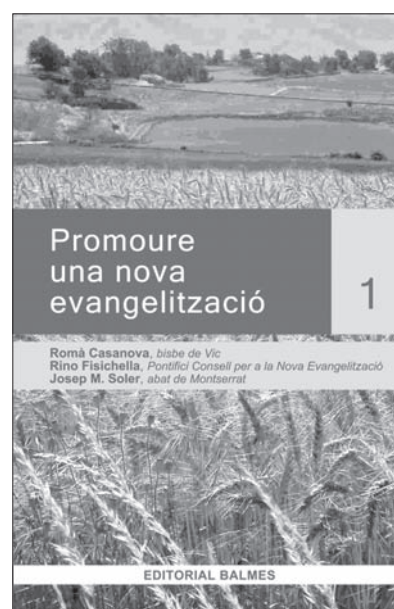
En el procediment introductor i el postulator presenta al bisbe l'anomenat *supplex libelus* o petició d'obertura de la causa. A partir d'aquell moment el postulator comença les investigacions que consideri útils per fer-se càrrec de la fama de santedat o martiri i valorar la importància eclesial de la causa.

Actualment a la diòcesi gironina s'ha erigit un tribunal especial per tal que no es perdin les proves (*ne pereant probationes*). Si convé, es desplaça als domicilis per prendre declaracions. En paral·lel una Comissió Històrica recull tots els documents relacionats amb la causa, especialment els no publicats. Aquesta comissió l'integren set persones per tal d'agilitzar la feina. En concloure els treballs, lliuraran la documentació al Tribunal Diocesà.

Par ajudar a difondre les activitats dels responsables de la causa s'ha iniciat la publicació del butlletí *Martirion*, que

informa de les diferents actuacions que es duen a terme arreu de la diòcesi en una veritable acció de recerca i treball seriós. Aquesta eina informativa que s'ha fet a l'abast de totes les parròquies intenta també aconseguir que aquelles

persones i institucions que poden tenir documents, o senzillament escrits i elements testimonials i personals d'alguns dels preveres assassinats entre 1936 i 1939, els enviïn a la Comissió Històrica.

UNA COL·LECCIÓ SOBRE LA NOVA EVANGELITZACIÓ

Amb el títol, *Promoure una Nova Evangelització*, s'inicia una col·lecció dedicada a aquesta urgència dins de l'Església. El primer número recull tres reports sobre com promoure la nova evangelització, del bisbe de Vic, de l'abat de Montserrat i de monsenyor Rino Fisichella, cap del Pontifici Consell per a la Nova Evangelització. Un llibre de 76 pàgines, de lectura fàcil i que constitueix un tema ben actual.

Editorial Balmes - Tel. 933 177 284
biblioteca@balmesiana.org
www.balmesllibreria.com

Terrassa

Tres nous diaques al servei de la diòcesi

Properament els tres joves rebran l'ordenació sacerdotal

Eduard Brufau
Terrassa

Al bisbat de Terrassa no li falta saba nova. El 22 de gener tres seminaristes van rebre de mans de Mons. Josep Àngel Saiz l'ordenació diaconal. Per a Joan Ferrero, Mario Jurado i Francisco Ondo el diaconat és un pas transcendent i significatiu, que els ha de dur d'aquí a poc temps a ser ordenats sacerdots. La cerimònia, presidida per Mons. Saiz a la catedral, va tenir com a concelebrants Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar de Terrassa, Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona, i una seixantena de preveres.

Servidors de l'Església

Els nous diaques, en declaracions a *Catalunya Cristiana*, han mostrat la seva profunda joia per aquest pas. Per a Francisco Ondo, actualment adscrit a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa, «aquest pas és molt important a la meua vida. La vida és caminar i cal fer passos, la meua ordenació de diaca és un pas endavant en la comunitat. Com a diaca passo a ser un servidor de la comunitat cristiana». El jove diaca destaca tres moments de la celebració especialment emotius: «D'una banda, les lletanies, en què sents que totes les persones pregunuen per tu i amb tu. Perceps la unitat en la pregària. I quan estàs prostrat ets conscient de la humilitat que has de tenir en ser servidor de Crist. Un altre moment important

va ser la imposició de les mans per part del bisbe i, finalment la pregària de l'ordenació.» Francisco Ondo té molt clar que «el Senyor ens crida a seguir el seu camí. Per aquest motiu convidaria tots els joves a no tenir por de seguir el Senyor perquè ell és el nostre camí i la nostra finalitat».

Al seu torn Mario Jurado, adscrit a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, assegura que «en aquell moment són tantes les emocions que passen pel teu cor! En el meu cas, però, hi havia una cosa que demanava especialment al Senyor en aquells moments: que tot allò que estava vivint en el moment de l'ordenació em quedés ben gravat al

cor; que tota aquella emoció, il·lusió, el fet de sentir-te especialment inundat per la gràcia de Déu servís com a reserva espiritual per quan arribi la rutina o la temptació.» De cara al futur aquest jove diaca demana a Crist que «de la mateixa forma que he sabut estar amb ell al Tabor de la meua ordenació, sàpiga també estar amb ell al calvari; que sàpiga i visqui que, tant com ens diu el mateix Senyor, si la llavor no s'enterra i mor, no pot donar cap fruit».

Finalment, el tercer dels ordenats, Joan Ferrero, adscrit també a Sant Esteve de Granollers, remarca que pel que fa al diaconat «els nostres formadors sempre ens han dit que és un do

i no un dret; i fins que no el vius no ets plenament conscient d'aquesta realitat. Te'n parlen, llegeixes llibres i documents, veus els altres companys que són ordenats a cada curs, i el dia que ets tu qui ets poses al davant del bisbe i dius "sóc aquí", amb veu alta i clara, i promets davant tothom que et consagres per sempre al servei diaconal, en el camí vers el presbiterat, no té preu!».

El nou diaca confessa que «el diumenge 22 de gener, vaig viure el dia més important de la meua vida. Aquell dia culminava per a mi tot un conjunt de preparacions i experiències en el que més desitjava: la meua consagració a Déu i a l'Església. Sincerament haig de dir, que durant la setmana prèvia, en el recés d'ordenació, vaig compartir amb un company la realitat que vivia en aquell moment: no podia pensar que allò que tantes vegades he vist fer a tants i tants companys del Seminari estigués a punt de passar-me a mi. I durant la celebració de l'ordenació diaconal, encara em sentia estrany; no sóc jo!, em deia a mi mateix; pot ser de debò que m'estiguin ordenant a mi, després de tants anys?» Joan Ferrero conclou les seves impressions com a nou diaca amb unes paraules que ben bé podrien ser pronunciades per tots els membres d'aquest ministeri: «Estimar Déu i el pròxim són els manaments primers de la Llei. La missió del diaca és predicar la Paraula de Déu i servir l'altar i els germans en els sacraments i en l'acolliment.»

Memòria i reivindicació del P. Bartomeu Xiberta

E.B. / Terrassa

El divendres 10 de febrer la sala Mont Carmel dels Pares Carmelites de Terrassa es va omplir de gom a gom per acollir la presentació d'un llibre molt esperat. Es tractava de *La eclesiologia del P. B. Xiberta (1897-1967). El «Redescubrimiento» de la Iglesia como «La Obra de Cristo»*, de Mn. Josep M. Manresa, prevere de la diòcesi. L'obra és el recull de la tesi doctoral d'aquest jove sacerdot doctorat a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Juntament amb l'autor hi van ser presents el bisbe auxiliar de Terrassa, Mons. Salvador Cristau, el prior general dels carmelites, P. Fernando Millán Romeral, el director d'Edizione Carmelitane, P. Giovanni Grosso, el P. Manuel Bonilla i el director de la tesi, Mn. Salvador Pié Ninot.

Mn. Josep M. Manresa va afirmar que malgrat no haver conegut el P. Xiberta personalment, la lectura i l'estudi profund de l'obra d'aquest carmelita li ha permès acostar-s'hi d'una manera privilegiada: «Hi he trobat un mestre, un pedagog. T'agafa de la mà i t'ensenya les coses de la vida, t'ofereix els tresors de la fe i de la vida sobrenatural.» Mn. Manresa també en va voler destacar el pensament

teològic, amb Déu com a centre indiscutible i amb l'Església com a misteri. Fent servir una imatge bella i eloqüent va assegurar que en els escrits del P. Xiberta «l'Església és comparable a la lluna; per ella mateixa no fa llum, però té la qualitat de reflectir meravellosament la llum del Sol. L'Església, doncs, malgrat les imperfeccions humanes,

«El P. Xiberta va ser l'únic teòleg català que va influir al Concili Vaticà II»

reflecteix la llum de Déu». Finalment el P. Manresa també va comentar la ponderació i l'equilibri del carmelita català, tot indicant que defugia els maniqueïsmes fàcils. En lloc de caure en el parany de classificar les persones i les opinions amb etiquetes simplistes com ara «progressista o conservador, tenia la virtut d'harmonitzar els contraris».

Mn. Salvador Pié Ninot va assenyalar que el P. Xiberta va ser l'únic teòleg català que va influir en el Concili Vaticà II, amb el concepte del sagrament de la Penitència també com a pau i reconciliació. Finalment, Mons. Salvador Cristau va destacar la passió espiritual i la profunditat teològica d'aquest gran carmelita, virtuts que són molt necessàries en el món i l'Església d'avui.

El P. Bartomeu Xiberta (1897-1967) va ser un dels carmelites catalans més destacats del segle XX. Va néixer a Santa Coloma de Farners però va estar molt vinculat a la ciutat de Terrassa, on va morir. Als anys vint i trenta el seu pensament eclesiològic i teològic ja anunciava l'esperit del Concili Vaticà II i va destacar pel seu coneixement dels teòlegs medievals, sobretot carmelites. Actualment és servent de Déu i està en procés de beatificació.

Tarragona

Santa Apol·lònia torna a la Guàrdia dels Prats

El retorn de la imatge ha estat possible gràcies al Col·legi Oficial d'Odontòlegs i Estomatòlegs

Joan Boronat
La Guàrdia dels Prats

El matí del dissabte dia 11 de febrer va ser reposada a l'església de la Guàrdia dels Prats, nucli agregat al municipi de Montblanc, la imatge de santa Apol·lònia. Es va restituir així la imatge desapareguda en temps de la guerra civil.

El retorn de la imatge es deu al gest generós del Col·legi Oficial d'Odontòlegs i Estomatòlegs de Catalunya que tenen santa Apol·lònia com a patrona.

Per aquest motiu, tot i el fred, una seixantena de professionals de l'especialitat, de la demarcació de Tarragona i veïns del petit poblet de la Conca de Barberà van omplir l'església de la Guàrdia dels Prats per participar en l'eucaristia, en honor de la patrona, i en sufragi dels odontòlegs difunts, oficiada pel plebà de Montblanc, mossèn Albert Palacín. Entre els assistents a l'acte de la reposició de l'escultura hi havia Josep Lluís Navarro, president del Col·legi de Catalunya, i l'alcalde pedani, Josep Civit.

Va ser un moment especialment emotiu també per als veïns de la Guàrdia que veien així restituïda, 75 anys després, l'escultura de santa Apol·lònia, a la qual professen especial veneració. Després el col·lectiu de dentistes va visitar unes caves a Montblanc i va

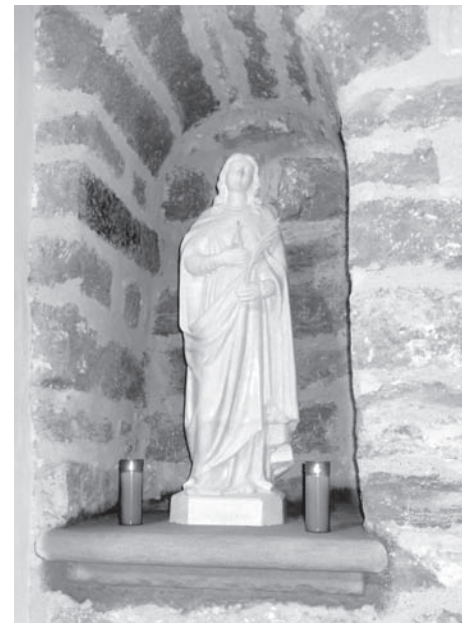
La missa va ser oficiada per Mn. Albert Palacín.

finalitzar la diada amb un dinar de germanor.

L'escultura de santa Apol·lònia que s'ha restituït a la Guàrdia dels Prats fa més d'un metre d'alçada i pesa 90 quilos, atès que és una peça de pedra, treballada als tallers de l'empresa tarragonina Mármoles J. Castelló SA. S'ha fet segons el model treballat per l'escultor montblanquí Maties Solé, per encàrrec de Jesús Albiol, el president dels den-

tistes tarragonins, fa cosa de dos anys. A partir d'aquí, Maties Solé va cercar la corresponent documentació i les argiles adients per donar forma a la futura escultura de la santa, amb la palma i les tenalles, símbols del seu martiri.

La voluntat dels odontòlegs de regalar la imatge a l'església de la Guàrdia dels Prats va sorgir quan el col·legi d'aquests professionals va celebrar el 2004 a Montblanc la seva

L'escultura és obra del montblanquí Maties Solé.

feita patronal, que és de caire itinerant. Va ser llavors quan durant la conversa mantinguda entre Jesús Albiol i mossèn Albert Palacín es va comentar que santa Apol·lònia era també patrona de la Guàrdia dels Prats, però que no hi tenia presència iconogràfica d'ençà dels estralls de la guerra civil. Albiol va fer seu el compromís de regalar una imatge de la santa que, per causes diverses, no ha estat possible veure realitzat fins ara.

Constantí atorga el premi d'Acció Cívica a Càritas parroquial

J. B. / Constantí

Amb motiu de la festa major d'hivern, en honor de Sant Sebastià, l'Ajuntament de Constantí va lliurar els tradicionals premis i distincions honorífiques a diverses personalitats i entitats del poble, acte que va tenir lloc el passat dia 19 de gener al pavelló Poliesportiu municipal. Entre les entitats guardonades va ser escollida Càritas parroquial, que es va adjudicar el premi d'Acció Cívica, en reconeixement a la labor i tasca altruista de l'entitat envers els sectors més desfavorits de la població. La distinció va ser recollida per Maria Dolors Mateu, responsable de Càritas parroquial de Constantí, la qual va agrair a l'Ajuntament, a la Creu Roja i a la Caixa de Pensions, aquest reconeixement, «en nom del rector, mossèn Joaquim Claver i de la comissió de Càritas de la parròquia». Mateu destacà que Càritas «la formen totes les persones que participen amb donatius en metàl·lic, en lliurament de roba, calçat i joguines, en les campanyes de recollida d'aliments, en tot el suport econòmic i social».

Actualment la comissió que gestiona la Càritas

parroquial està formada per Mn. Joaquim Claver i 17 voluntaris més, que dediquen més de 5.000 hores anuals al servei dels més pobres i necessitats de Constantí.

L'acte de lliurament dels premis va estar precedit pel pregó de Sant Sebastià, que en aquesta ocasió va a anar a càrrec de mossèn Josep Maria Fortuny, fill de Constantí i actualment prevere de la parròquia de Sant Pere de Cambrils. El pregó va resultar força emotiu i Mn. Josep Maria va fer referència al seu desvetllament en la vocació sacerdotal, als records de la infància, la seva família, els amics i en definitiva a la seva vida al voltant del poble de Constantí.

Barcelona

El cardenal de Barcelona, guardonat per la Federació Catalana de Bàsquet

Redacció / Barcelona

El cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, va rebre el Premi Cistella d'Or de la Fundació del Bàsquet Català, en el decurs d'un acte que va tenir lloc a l'auditori Cardenal Jubany de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna de la Universitat Ramon Llull.

Amb aquest nou guardó, que també es va lliurar als expresidents Jordi Pujol i Pasqual Maragall, la Fundació va voler reconèixer l'aportació al bàsquet català de múltiples centres parroquials i centres d'ensenyament religiosos entre els anys 40 als 60, quan van facilitar i promoure la pràctica del basquetbol i la creació de molts dels seus clubs.

Durant la Gala de la Cistella d'Or, Càritas Catalunya va lliurar plaques de reconeixement a 135 clubs de bàsquet catalans per la seva col·laboració en la campanya solidària «Fes la teva cistella», de recollida d'aliments i recursos econòmics, organitzada conjuntament amb la Fundació del Bàsquet Català entre els mesos de novembre i desembre passats.

Les plaques els acrediten com a Clubs amb Cor, després d'haver lliurat 20 tones d'aliments i una aportació econòmica de 12.000 euros, que el president de la Federació Catalana de Bàsquet, Lluís Fa, va lliurar de forma simbòlica durant la vetllada al mateix cardenal Lluís Martínez Sistach, qui, al seu torn, va lliurar a l'entitat una placa que l'acredita com a Federació amb Cor.

Barcelona

Els joves «prenen» la parròquia del Roser

Uns cinquanta nois i noies es reuneixen cada dimecres amb el sacerdot Joan Costa

Margarita Borrull Puigarnau
Barcelona

Des que Mn. Joan Costa és rector del Roser s'ha anat formant un grup de joves que, moguts per la mateixa fe, volen seguir Crist i compartir el mateix camí de l'Evangelí. El grup va començar cap a l'any 2007 i en un any i mig van arribar a ser ja 50 nois i noies en el Grup de Joves del Roser. El curiós és que, potser per primer cop a Barcelona, joves de 18 a 35 anys de diferents moviments o parròquies es reuneixen en aquesta església, tots els dimecres, per assistir a la santa missa i escoltar temes de moral, catequesi, bioètica o teologia que explica el mateix Mn. Costa. No és una simple xerrada, perquè els joves pregunten, reflexionen, surten de dubtes... Temes que el jove d'avui ha d'argumentar, més que mai, en el seu ambient d'estudi i treball, i sostenir, no només amb la seva fe, sinó també amb la seva raó. «Descobrir als joves la bellesa que Déu ens ofereix. Crec que aquesta és la clau de la nova evangelització», apunta Mn. Costa.

I és que Mn. Joan Costa, sacerdot diocesà, té una formació humana i espiritual molt completa. Justament abans d'ingressar al Seminari va acabar la carrera d'enginyer de Telecomunicacions, i posteriorment, a més dels seus estudis com a sacerdot, es va doctorar en Teologia Moral, ha cursat un màster en Doctrina Social de l'Església, i s'ha especialitzat en temes de bioètica. També exerceix com a professor a la Facultat de Teologia de Catalunya i a la Universitat Internacional de Catalunya (UIC). Sembla que el jove d'avui necessita, més que mai, respondre les qüestions més difícils i intrincades, potser perquè alguns dels múltiples avenços científics, mèdics i tecnològics qüestionen la frontera d'allò ètic i moral amb massa freqüència.

Experiència de comunió eclesial

Són gairebé 50 joves els qui tot i pertànyer a diferents corrents eclesials —Schoenstatt, Renovació Carismàtica, Camí Neocatecumenal, Christifideles Laici, Schola Cordis Iesu, etc.—, o fins

i tot sense pertànyer a cap associació ni a la mateixa parròquia, s'uneixen i obren el cor a altres carismes eclesials sense prejudicis, per enriquir-se amb tots els dons de l'Esperit Sant. És com si la globalització que obre els eixos del món actués també en l'Església diocesana de Barcelona, tot permetent comprendre i assimilar altres horitzons que porten també a Crist i al seu Evangelí.

Laura Burniol, coordinadora del grup, assegura que el secret d'aquesta iniciativa és que «vivim un esperit molt alegre i molt familiar; fem Església unint joves dels diferents grups; compartim la vivència de fe d'una forma senzilla». Un altre dels secrets de l'èxit és el mateix Joan Costa, *alma mater* del grup. «El llenguatge que fa servir —afirma Rocío Erdmann— és molt senzill i assequible als joves. Posa molts exemples del dia a dia. El pare ens pregunta quins temes volem proposar i de vegades demanem resposta a algunes problemàtiques actuals.» I afegeix Juan Pablo Catalano, un altre dels habituals del grup: «El que més m'agrada de Mn. Joan Costa és la versatilitat que té per al tracte amb la gent de totes les edats, la seva alegria, la seva jovialitat contagiosa i com sap adaptar-se al nivell de l'interlocutor. És interessant aprendre tot el que sap sobre moltíssimes coses.»

És curiós també descobrir com d'entre els joves del grup han anat sorgint algunes parelles. Ja s'han casat unes deu en quatre o cinc anys. Arran d'això ha sorgit un grup de promesos i matrimonis amb els quals Mn. Joan Costa també es reuneix un cop al mes per formar-se sobre temes de moral matrimonial, vida de família o nuviatge. Aquests promesos i matrimonis han anat convidant altres amics compromesos o casats que també vénen a aquestes reunions i ja formen un grup d'unes 25 parelles. A més de la formació, comparteixen les seves experiències i s'animen mútuament a viure el matrimoni cristià.

«Descobrir als joves la bellesa que Déu ens ofereix. Crec que aquesta és la clau de la nova evangelització»

Per si tot això fos poc, d'aquest grup de joves també han quallat unes set vocacions que han respost a la crida de Déu d'una manera generosa i radical. Mn. Costa comenta sobre la generositat d'aquests nois i noies: «Al grup assisteixen joves amb una vida espiritual de pregària i seguiment de la voluntat de Déu. Joves que estan disposats a fer el que Déu vulgui d'ells en aquest moment, sigui el que sigui, i això és molt reconfortant per a un sacerdot. Són el meu goig i corona, com diu sant Pau.»

El jove d'avui, sosté el rector del Roser, més que el jove de cap altra generació, està preparat per assimilar ràpidament els canvis que la vida actual li genera. Aquesta hipervelocitat de la seva vida i la manca de vocacions que no té la societat postmoderna en la qual viu li fan perdre el nord, també, amb més rapidesa i facilitat. «Tots els joves d'avui tenen en comú una certa feblesa en la voluntat —assegura Mn. Costa— perquè l'ambient d'avui pot ser molt. Aquesta vida hedonista i aburgesa fa que el jove d'aquest segle tingui certes deficiències. Necessiten molta més ajuda que altres generacions.» Si aquesta capacitat per adaptar-se amb tanta eficàcia s'unís a una fe profunda i assentament dels valors cristians, el jove del nostre temps, clarament, podria i pot obrar grans coses per a l'Església de Crist i per a la humanitat.

CatalunyaCristiana

3 DVD de regal per a les noves subscripcions

Només fins al 31 de març!

Truqueu al 93 409 28 10 o envieu-nos aquesta butlleta i podreu gaudir d'aquest magnífic regal

Jornades Mundials de la Joventut 2011

Un DVD que deixa empremta. Les escenes més impactants de la Jornada Mundial de la Joventut 2011. El sensacional ambient dels 1.500.000 pelegrins de 195 països. Els seus testimoniatges. Les seves emotives trobades amb Benet XVI...

Sombra y Luz

Aquest vídeo mostra exemples vius de persones a les quals la seva fe els ha permès suportar millor els seus dolors o tribulacions. Un documental encoratjador en què els protagonistes ens expliquen les seves experiències en un to pausat i reconfortant.

La Sábana Santa

Aquest documental de 45 minuts ofereix la resposta científica més completa fins a la data als interrogants que suscita el llençol de Torí. Desbanca velles teories i errors, com el de la famosa datació del Carboni 14. Un rigorós i extraordinari document!

Subscribiu-vos-hi per només 124,80€ l'any!

Nom i cognoms

Adreça Població

Codi postal Telèfon NIF

Vull subscriure'm a l'edició en: Català Castellà

Forma de pagament: Dos pagaments semestral de 62,40€

Únic pagament 124,80€ anual Xec nominatiu adjuntat

Domiciliació bancària a: Banc Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a:
CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Signatura i data:

Vic

Okupes a l'antiga residència de les Josefines de Manresa

Les religioses estaven tramitant la venda de la finca per sufragar les despeses de la comunitat

Samuel Gutiérrez
Manresa

El 9 de gener passat la comunitat de Filles de Sant Josep de Manresa, ubicada al carrer Caputxines, va rebre un burofax amb un anunci que les va omplir de preocupació: «Des de l'Ateneu Popular La Sèquia us comuniquem que hem ocupat un espai de la vostra propietat amb entrada al carrer Sant Miquel i carrer Amigant. No per enfrontar-nos directament a vosaltres, sinó en pro de la reivindicació dels espais buits. Perquè està en bon estat i en molt bona situació i podria donar cabuda a molts projectes ja existents a l'Ateneu i a molts futurs projectes de caràcter social.»

Després de més de 125 anys d'ingent treball apostòlic a la capital del Bages, les Josefines, que és com són conegudes arreu, han rebut amb tristesa la notícia de l'ocupació d'una antiga residència seva, primer dedicada a acollir nenes pobres, i després gent gran. Fa poc menys d'una dècada que la residència va haver de tancar com a conseqüència sobretot de la manca de vocacions i les dificultats per atendre-la. Al mateix temps, des de feia uns quants anys les Filles de Sant Josep intentaven vendre la finca per tal de poder finançar així, amb els diners obtinguts, la comunitat de germanes grans que viu al carrer Caputxines. De fet, hi havia negociacions molt avançades, fins que a principis de

El nou edifici ocupat al centre de Manresa.

gener un centenar de persones, membres de l'Ateneu Popular La Sèquia, van ocupar el local.

Tot i l'ensurt que suposa un fet així, les Josefines viuen amb pau aquesta circumstància i asseguren que no volen fer mala ningú. «Suposo que a ningú no li agradaria que entressin per la força a casa seva —explica la Gna. Sagrario Santos, superiora de la comunitat—, i això és el que ens ha passat a nosaltres.» Les germanes han denunciat davant dels Mossos d'Esquadra l'ocupació i, aconsellades pels advocats del bisbat de

Vic, han iniciat diligències per via civil. Amb una bona dosi de demagògia, en el burofax que l'Ateneu Popular La Sèquia va fer arribar a les monges el 9 de gener es demanava a la congregació religiosa que, juntament amb l'Església, «és posicionada al costat dels que realment ho necessiten, dels que creuen en un altre món més igualitari i fraternal». I acabaven dient: «La nostra intenció no és malmetre cap infraestructura ni convertir l'espai en un niu de festes, ben al contrari, volem un lloc obert a tothom que estigui disposat a somiar,

a escoltar veus no conformes amb la dura realitat existent.» L'ocupació de l'antiga residència de les Josefines ha tingut lloc pocs dies després del desallotjament d'un altre espai ocupat, al carrer Alfons XII.

Les Filles de Sant Josep entenen aquestes reivindicacions i fins i tot poden estar d'acord amb alguns dels arguments dels membres de l'Ateneu, però el que no troben lícit ni poden justificar és l'ocupació de la propietat privada, sobretot tenint en compte les necessitats de les monges. La comunitat de religioses Josefines que durant tants anys han treballat apostòlicament a Manresa, amb testimonis gairebé heroics d'entrega a pobres i malalts, està formada actualment per una trentena de germanes, la majoria molt grans i limitades físicament, que depenen d'unes poques pensions de jubilació, i altres pensions no contributives. Un bon nombre de les germanes que hi viuen han treballat molts anys a Amèrica Llatina i Àfrica, i per això no gaudeixen ni tan sols de la paga mínima.

La seva fràgil situació econòmica depèn en gran mesura de la venda de la finca, les negociacions de la qual havien estat ajornades en diverses ocasions com a conseqüència de la crisi econòmica. «Nosaltres tampoc no estem gens bé econòmicament —explica la Gna. Sagrario Santos— i la venda d'aquesta antiga residència ens hauria donat una certa tranquil·litat. Som trenta germanes, la majoria més grans de 80 anys i amb malalties. Necessitem els diners de la venda de l'antiga residència per mantenir la comunitat.»

Les Filles de Sant Josep han deixat el cas en mans de la justícia, tot i que els Mossos d'Esquadra, que també van rebre un burofax de l'Ateneu, han afirmat que els okupes han fet servir una estratègia molt estudiada. De moment, les parts implicades han estat citades als jutjats el pròxim 7 de març.

Gent de casa

Carles de Viana

La llosa del temps s'ha fet més pesant damunt la tomba del Príncep Carles de Viana, potser perquè Carles de Trastàmara i Évreux és l'únic de la nissaga Trastàmara que ha estat estimat pels catalans. En canvi, des de l'Espanya imperial, la dels Reis Catòlics, ha estat un personatge incòmode que possiblement representa l'humanisme del Renaixement enfront dels valors bàrbars del feudalisme i nobles medievals.

Fill de Joan d'Aragó i Blanca de Navarra, hereu de Catalunya, València, Balears, terres de Sicília i Nàpols, Aragó i Navarra, havia nascut a Penyafiel, prop de Valladolid, el 29 de maig del 1421. Va ser educat al castell d'Olite i va governar Navarra i Nemours des del 1441 fins a la seva mort. Per això ha estat conegut històricament amb el nom de Carles IV de Navarra. Sens dubte hauria heretat, a la mort del seu pare, la corona dels

seus regnes, però la mort de la seva mare i les segones noces de Joan II amb Joana Enríquez, amb la qual tingué un fill, Ferran, que posteriorment anomenarien el Catòlic, capgirà el curs de la història.

Si les relacions del rei Joan, un Trastàmara, ja eren tibants amb la Generalitat, la influència de Joana Enríquez ho va acabar de complicar. Si la cosa no va anar a pitjor va ser sempre per l'esperança que mantenia el poble català —i la resta dels Països Catalans— que amb la successió en Carles de Viana tot seria diferent. El veien com una garantia de pau i d'una monarquia respectuosa amb el poble i les seves institucions. Carles de Viana, enviadat el 1448 d'Agnès de Clèves, era un príncep cultivat, adorat pel poble, un personatge cordial que comptava amb grans simpaties; era un gran lector, amant de la música, que escrivia poesia, tenia un cercle

cortès de trobadors i literats i practicava els esports de l'època, com ara el rem, la caça o muntar a cavall.

La mort sobtada, als 40 anys a Barcelona el 23 de setembre de 1461, del Príncep de Viana sobtà tothom i el poble, que avorria les intrigues de Joana Enríquez perquè la corona recaigués sobre el seu fill Ferran i no sobre Carles, el primogènit, feren córrer que mare i fill eren culpables d'haver llogat un traïdor a sou per enverinar-lo.

Aquell mateix 1461 s'encetà la llarga guerra entre Joan II i la Generalitat de Catalunya. Mentrestant, el poble català, sobretot a Barcelona, començava a venerar espontàniament Carles de Viana i convertir-lo en beat. Obrava prodigis de tota mena, se l'invocava contra tot mal, en especial les porcellanes per Dijous Sant. Però la tomba del Príncep, sepultat a Poblet, restava lluny per als barcelonins, més

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

encara en el segle XV, per la qual cosa li van dedicar una capella al claustre de la catedral, la segona a la dreta segons s'entra per la porta de Santa Llúcia, la del carrer del Bisbe.

Van imprimir-se estampes amb la imatge del Príncep de Viana nimbada com un sant. Anys més tard es separaren alguns membres del cos i foren distribuïts com a reliquiaries. El braç tornà a Barcelona, al convent de Valldonzella, muntat sobre un reliquiari d'argent que es va perdre el 1909 quan Valldonzella fou incendiat durant la Setmana Tràgica. Se'n va extingir llavors pràcticament la veneració. La seva diada s'esqueia el 23 de setembre.

• Per a saber-ne més: Mariona Ibars i Puga, *El Príncep de Viana*, Columna, 1996.

El consiliari diu...

Quaresma

Mn. Miquel Bada,
pvre.
Consiliari de Catalunya

Aquest dimecres, Dimecres de Cendra, hem començat el temps fort, litúrgicament parlant, de Quaresma, temps de preparació de la gran festa de la Pasqua.

l'hem començat amb un ritu senzill, però ple de contingut i com a pauta a seguir en aquest temps de l'any litúrgic. Quan el sacerdot ens imposa la cendra al cap diu: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí.» Dues pautes o dos criteris força interessants per a la nostra vida.

«Convertiu-vos»; hem de centrar l'atenció, hem de fixar la mirada en Jesús de Natzaret. L'hem d'imitar i, per tant, cal aprofitar aquest temps per llegir l'Evangelí, per dedicar estones de silenci i de pregària i aprofundir la

nostra comunió amb Ell, el nostre guia i mentre: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida.»

Cal que girem l'esquena a tot allò que pot ser el camí del mal i del pecat, i que renunciem a tota mena de temptació i a tot allò que ens pot apartar del camí del bé.

«Creieu en l'evangelí»; dediquem temps, aquest any, a llegir especialment l'evangelí de sant Marc, a estudiar-lo, a meditar-lo i fer-ne pregària, aprofitant, també, el temari d'enguany de Vida Creixent.

Creure en l'Evangelí vol dir ser més conscients del que ens comprometem a fer en el camí cristià i ser més fidels al seu ensenyament; no és purament una actitud mental i abstracta, ha de ser, sobretot, una actitud vital. Hem de conformar la nostra vida, els nostres interessos, els nostres sentiments a la mentalitat de Jesucrist, tal com se'ns manifesta a l'evangelí.

Tant de bo aquesta Quaresma ens porti a la Pasqua, no només pel calendari o litúrgicament, sinó de manera vital. És a dir, que arribem a la Pasqua havent

assimilat la personalitat de Jesucrist i traspuem en tot el nostre ésser la seva conducta i manera de viure.

Convertim-nos, canviem i creiem en l'Evangelí, transformem-nos en Crist.

Són reptes a tenir presents i dur-los a la pràctica amb humilitat i discreció i evitant tota mena de publicitat i tocs de trompeta, com diuen les lectures del Dimecres de Cendra.

Bisbat de Menorca

Gràcies, Jesús!

Fraterno Lluch
Coordinador de Menorca

Vull començar donant gràcies per la meua malaltia i faré una radiografia d'aquestes tres darreres setmanes.

Gràcies, per la família que m'heu donat: dona, fills, nores, gendre, néts i altres familiars. Tots són i reaccionen diferent i això es nota. Per exemple, cada vespre la trucada de la meua néta petita, la Sandra: «Avi, com estàs? Com te trobes?» Gràcies.

Gràcies per descobrir que ningú no és imprescindible, però que tothom és necessari!

Gràcies per descobrir que som ben poca cosa, des del moment que el metge et diu: «T'envio a l'hospital. Et vindrà a buscar una ambulància.» Després tot passa ràpidament: ingrés, cadira de rodes, llitera; et treus la roba i et poses la bata; proves, radiografia, temperatura, pressió arterial, anàlisis, etc. Descobreixes totes les persones que treballen amb amor, tendresa i un somriure. Gràcies a tots.

I la certesa de la feblesa humana i de la indefensió davant de la malaltia i del pas del temps. Descobreixes Jesús: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Però després veus la tomba buida: «Jesús no és aquí, ha ressuscitat!» Gràcies per la fe.

Gràcies per l'atenció de la germana Beneta que em va fer dues visites cada dia. Em deia: «Ara has d'aprendre a estar malalt i fer vacances de les reunions de l'església.»

Gràcies per les visites d'en Francesc Triay i d'en Llorenç Vidal per les seves paraules i els ànims.

Gràcies pel metge i pel seu diagnòstic: «Res de medicaments i dieta estricta. És l'única medicina. Si necessites calmans, els tens a casa.»

Gràcies a tot el grup perquè al llarg de tots aquests anys ha sabut posar una base ferma per caminar. I, especialment, a en Cristòfol, pel detall que la celebració festiva fos a casa meua.

Gràcies per poder seguir Jesús, que és «camí, veritat i vida». Camí per agafar la nostra càrrega de cada dia i portar-la pel camí de la veritat i transmetre la vida en l'amor que veiem en la bona nova de Jesús en la nit de Nadal.

Gràcies, Jesús, perquè aquesta Bona Nova, arribi a tothom i sobretot al grup, a les seves famílies i que aquest 2012 ens serveixi per avançar cap al nostre Pare Déu.

En record de Mn. Jaume Serrano i Vidal

Vida Creixent
Coordinadora Barcelona

El 15 de febrer d'enguany, es va complir el tercer aniversari del seu traspàs a la casa del Pare. Tres anys que l'hem trobat molt a faltar, encara que en les nostres pregàries li demanem que ens ajudi i que vetlli per nosaltres perquè puguem avançar en la seva i nostra Vida Creixent.

Mn. Jaume va néixer a Vilanova i la Geltrú l'any 1929. Va fer de rector en diverses poblacions properes a Barcelona. El cardenal de Barcelona li va encarregar la fundació de la parròquia del Patriarca Abraham, que es va edificar amb motiu dels Jocs Olímpics del 1992. Fou arxiprest, vicari episcopal, i l'Ajuntament de Barcelona li va concedir la Medalla del Mèrit per la seva dedicació als temes socials. De tot això, però, quasi mai no en parlava perquè del que estava més orgullós era del seu sacerdoci.

A principis de la dècada des 90 es va incorporar a Vida Creixent de la mà del P. Sobrero (ACS).

De Mn. Jaume podem dir que era auster i dur amb ell mateix, però afectuós amb els altres. En una ocasió una persona li va dir: «Miri, mossèn, és que jo sóc "ateu"», i Mn. Jaume li va contestar: «No et preocupis, tu i jo serem molt bons amics.»

Acollidor, honest, obert a tot i a tots, afable i sempre atent a qui el necessitava. Vida Creixent li deu la dedicació dels seus últims quinze anys i ara continua seguint amb nosaltres des de l'estada definitiva amb el Pare. Fou un home bo, cristià amb majúscules, i un pastor responsable.

AGENDA

MARÇ

Dijous 1: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema VII: «Dos textos importants», (Mc 10,2-12;7,31-37).

Jueves 8: reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra, 6, 3ª, aula 3. Tema VII: «Dos textos importantes», (Mc 10,2-12;7,31-37).

Salut i energia, binomi vital per a l'Àfrica

Mans Unides i la UPC organitzen una jornada de reflexió

Rosa Maria Jané Chueca
Barcelona

El gèlid matí del 13 de febrer no va ser impediment perquè més d'un centenar de persones participessin en la Jornada Internacional de Cooperació Àfrica-Europa sobre «Salut amb energia a l'Àfrica», organitzada per Mans Unides i la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC).

Aquesta jornada s'emmarcava en la campanya que Mans Unides dedica enguany a la salut com a dret de tothom i també tenint en compte que l'ONU ha decretat aquest 2012 Any de l'Energia Sostenible per a Tot el món. Els objectius de la jornada eren debatre la relació entre l'accés a serveis de salut i l'energia en àrees rurals de l'Àfrica subsahariana i la seva interdependència; compartir experiències a escala internacional, estudis pràctics i lliçons apreses de tots dos àmbits, i difusió dins de la comunitat de la UPC. Per això es va comptar amb l'aportació d'experts europeus i africans sobre el tema.

Soledad Suárez, vicepresidenta de Mans Unides, va ser l'encarregada d'obrir la jornada. Suárez va destacar que «és molt important que en l'àmbit universitari es pugui sentir la veu dels més desfavorits i tractar les causes de la desigualtat. Aquestes poblacions ens exigeixen un canvi dels nostres consums». La vicepresidenta de Mans Unides va aprofitar l'ocasió per presentar l'entitat: «Som una ONG de desenvolupament que troba el seu fonament en l'Evangeli i en la Doctrina Social de l'Església. Per això, defensem un desenvolupament integral de la persona.» Va acabar dient que «el nostre planeta és un regal que ens han confiat, on tots cabem, i on hi ha possibilitats de desenvolupament per a tothom».

La jornada es va estructurar en tres parts: la primera, en què es va explicar la situació actual de la salut i l'energia a l'Àfrica i el seu paper dins dels Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM); la segona va recórrer experiències concretes impulsades per universitat, ONG i empreses; i finalment, una taula rodona on es va debatre el paper de les institucions i que va comptar amb la presència de diversos polítics.

Pobresa energètica

En el primer bloc, va destacar la intervenció de Xavier Logan, responsable de la Campanya del Mil·lenni de Nacions Unides. Logan va descriure els ODM que, en teoria, s'han d'aconseguir l'any 2015, i que aborden les principals dimensions de la pobresa. «És un compromís de tots els països, tant rics com pobres», va constatar Xavier Logan, «i és una aproximació multidimensional en la lluita contra la pobresa». Malgrat que s'han fet progressos notables en moltes matèries, va reconèixer que «no s'ha aconseguit el nivell de progrés previst». En relació amb la pobresa energètica, va comentar que suposa «un obstacle per al desenvolupament.. L'accés a l'energia és fonamental en la

lluita contra la pobresa extrema. Accedir a una energia neta i sostenible pot afavorir la vida de milions de persones arreu del món. Hauria de ser una prioritat política el fet de desenvolupar mecanismes d'implementació per a aquest 2012».

Una altra exposició interessant va ser la d'Enric Velo, de l'Institut Universitari de Recerca en Ciència i Tecnologies de la Sostenibilitat (IS.UPC). El ponent va posar en relleu que «un accés baix a l'energia té conseqüències greus per a la salut: respiratòries, malnutrició, higiene, seguretat, prestacions limitades de les infraestructures sanitàries... les mancances sanitàries poden ser la diferència entre la vida i la mort».

El segon bloc es va centrar en casos pràctics i es va comptar amb l'experiència, entre altres, de Cristina Antolín, directora del Centre Hospitalari Dominic de Sant Martí de Porres, al Camerun; Julio Feliu, missioner a Malawi, o Daniel Inkoom, professor de l'Energy Center de Ghana. Tots van fer referència als problemes energètics, de salut i mediambientals a l'Àfrica.

«El nostre planeta és un regal que ens han confiat, on tots cabem, i on hi ha possibilitats de desenvolupament per a tothom»

La darrera part de la jornada es va desenvolupar en forma de taula rodona per respondre a la pregunta: «Què es pot fer des de les nostres institucions?» El diputat de CiU al Congrés, Carles Campuzano, va posar sobre la taula la disminució dels esforços del govern tant català com espanyol, davant de la crisi, en matèria d'ajuda oficial al desenvolupament. En aquest sentit, va recordar que «la crisi ha de servir-nos per recuperar l'esperit que es va

generar l'any 1994 amb les acampades pel 0,7%».

De fet, tots els participants a la taula rodona van coincidir a constatar que la disminució considerable de l'aportació al desenvolupament perjudicaria greument els projectes de cooperació internacional.

Elisabeth Abad, diputada de CiU al Parlament de Catalunya, va comentar que «l'aposta per les energies renovables és una oportunitat per als pobles més pobres, com un primer pas per sortir de la pobresa. Tenim la voluntat de continuar, malgrat la crisi». Sobre les energies renovables, Josep Vendrell,

diputat d'ICV al Parlament català, va assenyalar que «són un element de canvi social. Bona part de les morts per malaltia es podrien evitar amb l'accés als serveis bàsics», i va demanar l'accés universal a la sanitat. A més, va apuntar que «vivim instal·lats en una absoluta irracionalitat econòmica».

El més crític en el seu discurs va ser Rafael Vilasanjuan, de l'Institut Global de Barcelona, que va defensar que «en un món global no podem no afrontar els problemes de manera global». També va assegurar que en la darrera dècada s'ha fet un gran treball en qüestions de desenvolupament i que «no podem fer marxa enrere. És evident que no hem fet bé algunes coses perquè hi ha una nova arquitectura mundial. Tenim la responsabilitat i l'oportunitat, amb la cooperació internacional, de situar-nos a nivell mundial, hem d'analitzar com fer servir millor els recursos».

Finalment, Carles Campuzano va apel·lar a «la dimensió ètica i de fraternitat» per no oblidar els pobles que més pateixen la pobresa i la manca de desenvolupament.

Uns 800 alumnes participen en la Marxa de la Solidaritat de Mans Unides a Tarragona

Joan Boronat / Tarragona

Fins a un total de 800 alumnes de secundària, pertanyents a 10 escoles de Tarragona van caminar animosament el dimecres 8 de febrer en la 18a edició de la Marxa de la Solidaritat, organitzada per Mans Unides. Cada alumne participant es responsabilitza de cercar esponsor que faci una aportació econòmica pactada per a cada un dels 20 quilòmetres que té el recorregut. Enguany, el projecte beneficiari de la recaptació dels alumnes va adreçar a l'Índia per sufragar la construcció d'un internat de nenes i un centre d'animació. Es localitza a Jarawandi, un poble del districte de Gadchiroli, on un 60 % de la població de camperols tribals viu sota el llindar de la pobresa. La difícil situació que viuen fa que molts

nens i nenes estiguin desnodrits i que molts no acabin l'educació primària. L'any 1998 la parròquia de Jarawani va iniciar un petit internat en una casa de fang amb 15 nens. Actualment són 67 nenes i 49 nens però no disposen de serveis higiènics i dormen a terra. Sol·liciten de Mans Unides la col·laboració per construir un internat per a 116 nenes i una sala comunitària per a programes culturals, reunions de pares i desenvolupament de joves i dones. L'import de l'obra és de 65.195 euros i la seva construcció tindrà un any de durada.

Els alumnes del Col·legi Sagrat Cor, del Joan XXIII, de l'IES Martí Franqués, del Carme, de La Salle de Torreforta, de Sant Pau, de Sant Domènec, de la Mare de Déu del Carme, de les Teresianes i de Lestonnac van sortir a

primera hora del matí, des de l'auditori del Camp de Mart, per dirigir-se a través de diferents camins, cap a la muntanya del Llorito, punt a on es va dinar. Teresa Feliu, la delegada de Mans Unides va acompanyar als escolars en la seva caminada, la qual destacà que, a banda de la recollida de diners per al projecte proposat, «l'activitat serveix per sensibilitzar els joves envers les necessitats dels altres». Feliu indicà que a la Marxa de l'any passat es van recollir 7.000 euros i que d'aquí a uns dies se sabrà a quan ascendeix la recaptació d'enguany, que s'espera similar. Com és habitual la Marxa va finalitzar a la plaça de la Font de Tarragona que és el lloc de lectura del manifest final i que cada any llegeix una escola diferent. En aquesta ocasió ho va fer La Salle de Torreforta.

«Una societat molt permissiva desorienta els joves»

Nelsa Curbelo, directora de l'ONG Ser Pau

Carme Munté

S'encenen els llums del carrer i comença el partit de futbol. La gent surt de casa i s'apropa al camp amb una certa por, perquè als barris més perillosos de Guayaquil (Equador), a la nit, sicaris i narcotraficants prenen el carrer. Al camp de joc regeixen normes diferents dels partits convencionals. Aquí es guanya per punts, no per gols, i es premia el bon comportament. Els equips estan formats per nois i noies de colles enfrontades i aquí aprenen que, en contra del que la societat els ensenya, els valors positius sí que tenen recompensa. La iniciativa porta el nom de Targeta Vermella a la Violència i Nelsa Curbelo n'és la impulsora. Aquesta pedagoga experta en drets humans i no-violència és la directora de l'ONG Ser Pau. El 10 de febrer va ser investida doctora *honoris causa* per la Universitat Ramon Llull a proposta de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés.

Quan neix Ser Pau el 1999, als carrers de Guayaquil hi havia molts morts per enfrontaments entre grups juvenils. Què és el primer que van fer?

Vam fer una primera investigació amb la Universitat Campus Santa Maria i vam descobrir que hi havia més de 60.000 joves en colles (*pandillas*). Volíem entendre el fenomen i partíem de zero, perquè no hi havia investigacions prèvies. Va ser, per tant, un treball molt pioner i per això a més vam cometre i cometem molts errors. Com que sabíem que els joves es reunien als col·legis vam començar allà. Un dia, però, en ple examen de grau un jove en va matar un altre, i aquell jove formava part dels grups amb els quals treballàvem. Allà vam decidir fer un gir total.

Cap a on?

Tots els membres de Ser Pau vam sortir a la nit pels carrers per mirar d'esbrinar què se'ns escapava. Vam fer una primera aproximació a aquest tipus d'organització a través de les seves manifestacions culturals. Era evident que el reclutament es feia als col·legis, però la seva manera d'expressar-se i d'organitzar-se era al carrer. Per això vam aprendre que havíem d'unir totes dues coses. A més, no hi havia ni hi ha el suport dels professors per entendre el que està passant. En general, la societat pensa que ha de reprimir i que si un noi està involucrat en grups el millor és expulsar-lo. Aquest sistema tan exclouent el que genera són més problemes, més conflictes i menys comprensió.

Un cop aconseguida l'aproximació, com van començar a treballar?

Vam començar per identificar els líders, cosa absolutament complicada perquè són grups amb una estructura molt piramidal i que protegeixen molt el seu líder. Un cop ho vam aconseguir i es va establir una confiança mútua,

vam començar a treballar. Actualment, treballem amb molts caps i líders de grup (van ser 5.660 l'any passat) perquè ells alhora repliquen i treballen en cadena.

Quines són les característiques comunes d'aquests grups juvenils?

Són hermètics, homogenis i es mouen en la clandestinitat. També destacaria la lleialtat, l'organització, les regles que ells es donen, els seus ritus i codis. Són extremament religiosos. Sempre pregunuen a les reunions i es casen internament amb els seus sacerdots. Molts capellans catòlics, però, viuen al marge del que realment està passant. Hi ha un sacerdot espanyol a la ciutat d'Esmeraldas, el pare José Antonio Maeso, àlies JAM, que està tot el dia al carrer per indicació del seu bisbe i és espectacular el que fa amb els joves. Una altra característica dels joves és que s'anomenen germans i són solidaris els uns amb els altres fins a la mort, i malauradament és així, perquè defensen amb la vida i ataquen amb la vida. La violència és per a ells una manera de comunicació, de demostrar alguna cosa, de fer-se entendre o simplement de cridar l'atenció.

Cridar l'atenció a una societat que els exclou?

Davant la nostra societat exclouent, amb desigualtats enormes i molt violenta, és fàcil entendre que els adolescents que cerquen una identitat es facin amb els seus iguals. He participat en moltes de les seves reunions, de vegades sense que ells ho sàpiguen, i el que més em sorprèn és com decideixen democràticament qualsevol acció.

Com aprofitar els seus valors per a finalitats positives?

Sempre d'acord amb ells, mirem d'establir pilars de conducta que introdueixin canvis a les seves vides i a la vida dels seus grups. Va ser així com vam inventar la iniciativa del Barri de Pau. Es van delimitar 49 illes d'un sector cèntric de la ciutat amb àmplia

«Els participants en el campionat trien el Barri Bona Gent, que és el que col·labora més en l'organització de l'esdeveniment i aconseguix treure la droga del sector»

presència de colles i considerat molt perillós. Els grups van establir acords de no-agressió i de respecte al barri. L'església del sector va proporcionar un espai desocupat que va esdevenir el centre d'agrupacions juvenils Pau Urbana. L'alcalde de la ciutat va lliurar fons per crear microempreses a càrrec dels joves i el Ministeri de Treball va aportar beques per a la seva capacitat tècnica. Un dels moments més importants pel seu simbolisme va ser el lliurament d'armes en iniciar el procés. En aquest sector es va aconseguir un descens de la violència en un 70%.

Després va arribar la iniciativa Targeta Vermella a la Violència.

Els joves van organitzar un campionat de futbol que em tenia ben espantada, però tot va anar bé i fins i tot el grup guanyador va organitzar amb el premi un dinar per a tots els participants. Així va sorgir Targeta Vermella a la Violència. En aquest campionat de futbol no hi ha àrbitres sinó mitjancers, i no es guanya per gols sinó per punts de bon comportament. Les trobades

són mixtes i els gols de les dones valen més, en una mostra de discriminació positiva. Va demostrar ser un èxit i ho vam fer extensiu a tota la ciutat i a sectors en els quals ni tan sols entrava la policia. Es juga a partir de les sis de la tarda i prèviament al partit tenim l'actuació del nostre grup d'animació amb malabars, *breakdance*... Així hem aconseguit que els veïns surtin de casa seva per assistir als partits i, en ocupar l'espai públic, minva la violència. A més, els participants escullen el Barri Bona Gent, que és el que col·labora més en l'organització de l'esdeveniment i aconseguix treure la droga del sector.

Quin és el pas següent?

Ara mirarem que siguin els adults els qui participin en aquest tipus de campionat, així com crear Zones de Pau en les quals l'aglutinador sigui l'esport i el circ i així poder arribar a tots els joves. Malauradament, en aquest moment estem completament paralyzats per manca de finançament i no tinc clar el nostre futur.

Li demanen consell en altres països com Catalunya?

He estat en diferents ocasions a Catalunya impartint seminaris, fent conferències i treballant al costat dels Mossos d'Esquadra. Hem après que hi ha un denominador comú amb una adequació molt clara en cada context. Per tant, no tenim receptes, però sí una metodologia. A més, la societat catalana no tindrà els mateixos problemes perquè aquí tenen anticossos des del punt de vista educatiu, des de la voluntat clara d'entendre el fenomen i des d'una policia que no només reprimeix sinó que mira de comprendre, d'intercedir i resoldre els conflictes amb altres elements. Amb la legalització d'alguns grups es va aconseguir fer-los visibles, treure'ls de la clandestinitat i, per tant, treure'ls poder. Amb tot, la legalització ha de ser un fruit i no tant un començament.

Quins són els elements complicats per a la nostra societat?

Els grups adquireixen personalitat pròpia allà on són. En el cas de Catalunya, el fenomen té una característica pròpia i completament nova per a mi: aquí les dones hi entren més. He vist que les persones d'aquí no s'adonen que els seus joves estan integrant grups. I un cop que entren és complicat sortir-ne. Els llatinoamericans exerceixen en els espanyols una seducció especial i a les joves netes els resulten agradables. És, doncs, aquest element el que han d'estudiar i treballar aquí. Un altre element més complicat i global té a veure amb el narcotràfic. El perill és que els narcos poden fer servir aquests grups perquè tenen una organització en xarxa que els resulta molt temptadora.

Què aconsellaria als pares que puguin estar preocupats?

Acompanyar els joves, veure què fan i si tenen manifestacions de pertinença, com poden ser símbols, esbrinar de què es tracta. En segon lloc, no tenir por. No se'ls ha de tenir por, són joves que es troben en recerca com qualsevol altre jove del nostre entorn. També no tenir por de posar regles i fer-les complir perquè una societat molt permissiva aboca els joves cap a això i els desorienta. N'hi ha prou de veure que els joves en aquests grups es posen ells mateixos regles!

Mn. Manuel Valls: 20 anys presidint «La Missa» de La 2

El 26 de febrer, primer diumenge de Quaresma, s'emet una celebració especial presidida pel cardenal Martínez Sistach

Ignasi Miranda
 Sant Cugat del Vallès

L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, presideix aquest diumenge 26 de febrer, a les 10.30 h, la missa de La 2 coincidint amb el diumenge I de Quaresma. És una edició especial d'aquest programa, el més antic de la televisió en català amb gairebé 30 anys de vida. El motiu és que Manuel Valls compleix 20 anys com a director i celebrant habitual d'aquesta Eucaristia. Va ser precisament un primer diumenge de Quaresma, però de l'any 1992, quan Mn. Valls va iniciar aquest recorregut després que els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya el nomenessin per substituir l'iniciador de l'espai, Mn. Joaquim Martínez Roura.

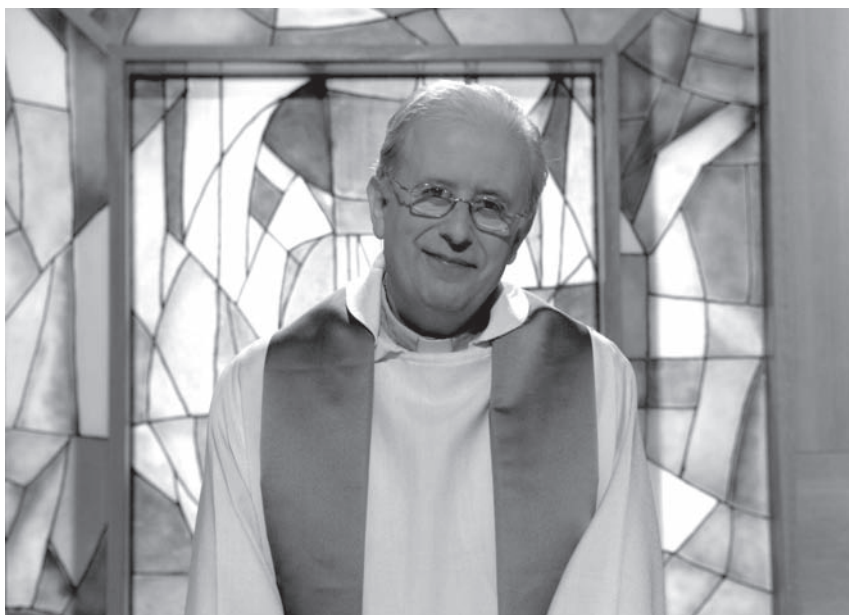
Mn. Manuel Valls, nascut a Barcelona el 24 de setembre de 1945, és el rector de la Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià des del 8 de novembre de 1997. Va ocupar, entre els anys 1993 i 1998, el càrrec de director del setmanari *Catalunya Cristiana*. A més, entre altres serveis, ha estat professor de Blanquerna, consiliari de la Fundació Pere Tarrés i membre del consell gestor de l'associació E-Cristians. Va ser ordenat prevere el 13 de desembre de 1975, i va començar el seu ministeri a l'Alt Penedès.

El missatge: paraula i imatge

Com a director i celebrant habitual de la Missa de La 2, Mn. Manuel Valls ha ofert als seguidors d'aquest programa televisiu un missatge litúrgic i pastoral clar, senzill i molt elogiat sobretot pels malalts i per la gent gran. El seu estil de predicació, pausat i expressiu amb la paraula i el gest, és allò que més es valora des de molts sectors de les comunitats cristianes arreu de Catalunya.

«Quan vaig començar a fer aquest servei televisiu per encàrrec dels bisbes, no m'hauria imaginat mai que continuaria 20 anys després», assegura Mn. Manuel. «El més important és donar gràcies a Déu», afegeix. En la mateixa línia, i dins les seves nombroses sensacions, explica que «el tracte amb la gent que segueix aquesta missa sempre és molt enriquidor».

La Missa de La 2 en català, que es va començar a emetre regularment el 10 d'octubre de 1982, és fruit d'un acord dels bisbes de Catalunya amb l'ens públic per oferir aquest servei religiós en desconnexió. La seva presència a la petita pantalla s'emmarca en els espais cedits per la cadena a les confessions religioses, i especialment a l'Església catòlica com a majoritària. Actualment, és gairebé cada setmana el programa en català més vist per

Mn. Valls va ser ordenat prevere l'any 1975.

Fidels d'arreu de Catalunya assisteixen cada setmana a la missa.

«Quan vaig començar a fer aquest servei televisiu per encàrrec dels bisbes, no m'hauria imaginat mai que continuaria 20 anys després», assegura Mn. Manuel

TVE Catalunya, amb una xifra que oscil·la entre els 50.000 i els 80.000 espectadors.

La història d'aquest programa televisiu és ben interessant. Durant més de 25 anys, fins al 2008, es va realitzar habitualment des d'un plató condicionat per a una celebració eucarística en forma de capella. Són milers de persones, principalment malalts, les que s'han familiaritzat amb aquests decorats, que inclouen

la taula de l'altar, l'ambó per a les lectures i la pregària dels fidels, una doble tarima per al cor que canta, imatges de Crist crucificat i de la Mare de Déu i altres elements.

Des del juny del 2008, la celebració s'ofereix des d'una capella del monestir de Sant Domènec, de les monges dominiques, situat molt a prop del centre de producció de TVE a Sant Cugat del Vallès. Primer va ser de manera intermitent, i després, a partir de l'estiu del 2010, ja de forma habitual. Els decorats del plató, això sí, continuen existint. A l'octubre, l'espai celebrarà el seu 30è aniversari. És bon moment per recordar una reflexió del bisbe Joan Carrera publicada en el nostre setmanari: «Vull posar en relleu i agrair l'inestimable servei que ve prestant als catòlics d'aquest país la televisió pública espanyola amb la transmissió per La 2 de la Missa del diumenge. Gràcies, TVE, en nom especialment d'un gran nombre de malalts. Gràcies, Mn. Manuel Valls, per la calidesa, la sobrietat i la bellesa de les celebracions. Gràcies a tots els col·laboradors i cantaires.»

Valoracions

MN. JORDI PIQUER, sacerdot i periodista

«Mn. Manuel Valls ha encertat en un estil de celebrar adequat al mitjà televisiu. En les seves homilies s'expressa amb claredat, calidesa i proximitat, i sobretot amb una sinceritat i senzillesa que el porta a posar els seus talents personals totalment al servei de la Paraula, del missatge de Jesús i del seu Evangeli. Això ho copsen els fidels de la seva "parròquia televisiva" i ho valoren com es mereix. En puc donar testimoni perquè la meua anciana mare és una feligresa habitual de la missa televisiva de Mn. Valls. Li dono les gràcies per aquests vint anys i per tots els que vinguin. Que puguin ser molts! Són anys de servei cristià als televidents, sobretot a les persones ancianes i impedides que no poden anar a les esglésies els diumenges i dies de festa. Gràcies a TVE Catalunya pel valuós servei que fa amb *La Missa*! I gràcies també a totes les persones que, amb la seva participació, fan possible cadascuna de les edicions del programa, en especial les qui treballen al darrere de les càmeres.»

DOLORES MARÍA GALLEGO, priora del monestir de Sant Domènec (monges dominiques) de Sant Cugat del Vallès

«Des del nostre monestir, hem comprovat que aquest programa, *La Missa de La 2*, compleix totalment el seu objectiu, per la seva acurada preparació i per la presidència de Mn. Manuel Valls. Com a celebrant, introdueix litúrgicament l'Eucaristia en cada diumenge o jornada de festa. La seva homilia és molt beneficiosa per a milers de telespectadors. Li'n donem les gràcies.»

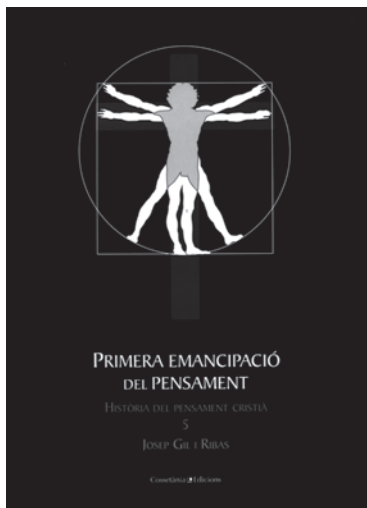
JAUME AYMAR, director de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel

«Va ser la sàvia intuïció del bisbe Joan Carrera, de qui mossèn Manuel Valls era amic i seguidor, la que el va portar davant les càmeres. Ha esdevingut així un dels sacerdots més populars de Catalunya. Però ell no busca la popularitat, sinó el servei. Uneix la seva experiència pastoral com a rector de parròquia al seu coneixement dels mitjans de comunicació. Ell va ser director del setmanari *Catalunya Cristiana* i, durant aquests vint anys ha anat adquirint els recursos d'un professional de la imatge, que sap comunicar amb seny i concreció. La missa a la televisió, com també a la ràdio, és un servei públic: arriba a moltes persones ancianes, malaltes o impedides, i es va creant així una mena de comunitat virtual que, des de llocs molt diversos, s'uneix a la pregària per excel·lència dels cristians. Per això li diem: Gràcies, mossèn Manuel!»

ENRIC FRIGOLA, coordinador de Ràdio Estel i exproductor de TVE

«Durant una llarga etapa de la meua vida professional, vaig ser el productor executiu de *La Missa de La 2* en català. Uns anys que recordo amb satisfacció, tot i els problemes de diversa mena que vam tenir. El més important van ser les queixes d'alguns espectadors sobre el fet que la missa fos en català. Campanyes molt ben orquestrades que anaven apareixent d'una manera cíclica i que arribaven gairebé sempre a la Conferència Episcopal Espanyola, que sovint feia seves aquestes queixes. La majoria de les vegades va ser, a més, amb la connivència dels bisbes catalans, cosa que no vaig entendre mai. Però aquesta "esmena" no va tirar mai endavant perquè al final s'imposava sempre el sentit comú. I així és com continua gairebé 30 anys després de la seva primera emissió, cosa que personalment celebro.»

Història del pensament cristià

El llibre vol reflectir l'evolució del pensament cristià al segle XVI. Els fets que té en compte i que expliquen l'evolució del pensament, són, d'una banda, els que segueixen la instauració de la Reforma a l'Europa central i del nord, i, de l'altra, els que abracen el període anomenat Humanisme o Renaixement. Es tracta de la primera etapa de l'edat moderna, que s'inicia a finals del segle XV i que s'acaba a principis del segle XVII.

Josep Gil i Ribas, *Primera emancipació del pensament*. Cossetània Edicions, Col·lecció *Història del Pensament Cristià*, 2011, 254 pàg.

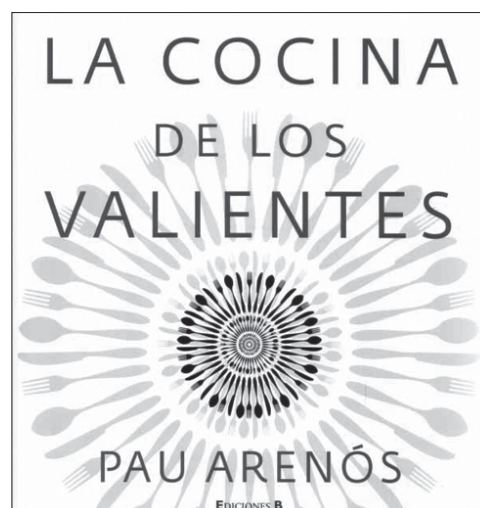
Espiritualitat i globalització

És possible conrear la vida interior en una societat digital plena d'estímuls constants, volums creixents d'informació i un bombardeig ininterromput d'imatges que ens arriben de tot arreu? Pot la persona humana mantenir una certa calma davant d'aquesta allau de missatges? Francesc Torralba es mostra optimista i esbrina les característiques d'aquesta nova situació que l'era digital genera. Suggerix quin tipus de vida espiritual es desenvolupa en la nostra societat del segle XXI.

Francesc Torralba, *Vida espiritual en la societat digital*. Pagès Editors, Col·lecció *L'Expert*, 2012, 191 pàg.

Gastronomia contemporània

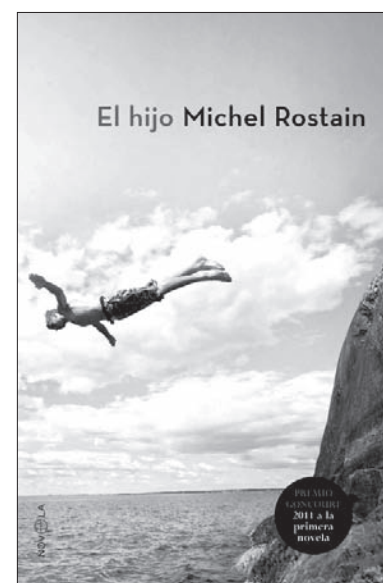
Pau Arenós, premi Nacional de Gastronomia, premi Juan Mari Arzak i premi a l'Excel·lència Gastronòmica de l'Acadèmia Internacional de Gastronomia, ens ofereix el llibre definitiu sobre la gastronomia contemporània. Després de cinc anys d'intensa dedicació, Arenós presenta un retrat crític de l'anomenada cuina «tecnemocional», les paraules clau de la qual són: avantguarda, creativitat, innovació i gosadia.

Pau Arenós, *La cocina de los valientes*. Ediciones B, 2011, 403 pàg.

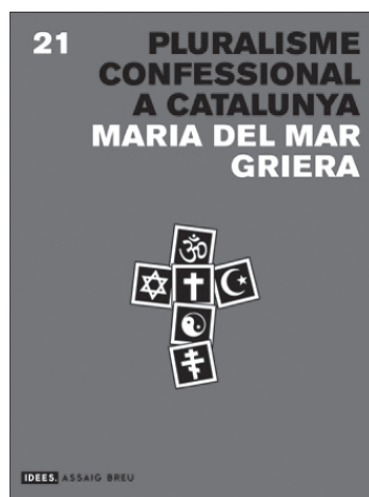
Amor per la vida

Amb un pudor infinit i una delicadesa enorme, Michel Rostain ens introdueix en els secrets d'un amor absolut i ens convida a viatjar amb ell al llarg del dol més inimaginable i més terrible, el d'un pare pel seu únic fill. Un relat que trenca el cor però, al mateix temps, carregat d'humor i que transmet, per damunt de tot, un amor apassionant per la vida. Aquesta és la primera novel·la de l'autor i està basada en la seva experiència personal.

Michel Rostain, *El hijo*. Editorial La esfera de los libros, 2012, 147 pàg.

Mapa religiós català

El mapa religiós català es troba en plena ebullició: ortodoxos, evangèlics o d'altres confessions cristianes; musulmans i creients d'altres religions; budistes i persones de diferents tradicions espirituals, any rere any, obren nous centres de culte arreu del país. Al mateix temps, les esglésies catòliques estan cada vegada més buides, els rituals laics de casament guanyen popularitat i els escenaris urbans esdevenen terra fèrtil per a l'expansió de moviments que promouen noves formes d'espiritualitat.

Maria del Mar Griera, *Pluralisme confessional a Catalunya*. Angle Editorial, Col·lecció *Idees*, 2012, 144 pàg.

Ciència i mística

El sentiment de petitesse davant de la immensitat ha suscitat des de sempre en la humanitat sentiments com ara el meravellament, la por o el vertigen, i al mateix temps ha estimulat també la reflexió i la investigació científica. El físic David Jou reflexiona sobre l'infinit des de la seva visió de científic, poeta i creient, i fa un recorregut per la manera com ha estat tractat aquest tema al llarg del temps per la poesia, l'art, la ciència, la mística i la religió.

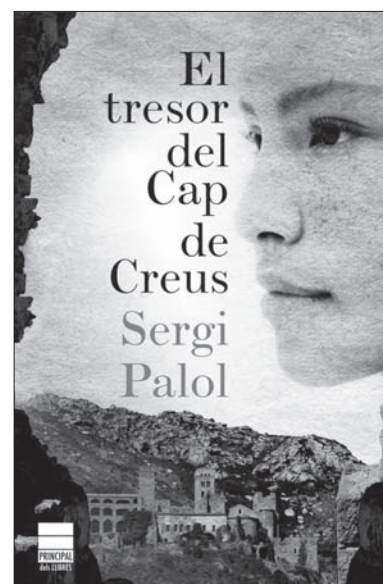
David Jou, *La poesia de l'infinit*. Viena Edicions, Col·lecció *Cartablanca*, 2012, 184 pàg.

En clau de misteri

Aquest llibre ens submergeix en una aventura que encaixa a la perfecció amb les novel·les que més èxit tenen a Catalunya. La història i la literatura tenen un paper molt important en la trama, que combina el misteri d'una clau en els versos de J. V. Foix amb la història del monestir de Sant Pere de Rodes. La novel·la uneix un misteri antic amb uns fets terribles dels anys trenta i una trama en l'actualitat en què una jove ha d'esbrinar quin misteri s'amaga rere uns assassinats.

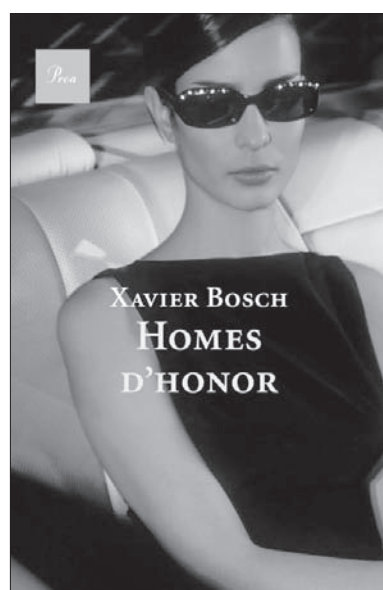
Sergi Palol, *El tesoro del Cap de Creus*. Editorial Principal dels Llibres, 2011, 250 pàg.

Periodisme d'investigació

Es coneixerà algun dia tot sobre Dani Santana? L'exdirector del diari *Crònica* condueix ara un programa d'investigació i d'entrevistes a la televisió. Fugint d'uns problemes, se'n troba de nous. Tuzza Talese, una siciliana temperamental que ha destapat els secrets de la Cosa Nostra, acudeix al programa i li complica la vida... Periodisme d'investigació, poder, intriga, corrupció i acció en una novel·la de Dani Santana...

Xavier Bosch, *Homes d'honor*. Edicions Proa, Col·lecció *A Tot Vent*, 2012, 318 pàg.

Crítica literària

Llibres per no deixar la cultura fora de joc

«La cultura ho és tot.» Qui va pronunciar aquestes significatives paraules el propassat 17 de gener del 2012 no va ser una autoritat del govern. Ni un professor universitari. Ni tan sols un filòsof.

Va ser Josep Guardiola i Sala, entrenador del FC Barcelona, entitat esportiva guardonada dilluns 6 de febrer amb el premi Laureus a l'esportivitat com el millor club del món. Paraules de l'entrenador blaugrana que el juny del 2011 ja va rebre la Medalla d'Or al Mèrit Civil del Parlament de Catalunya per unanimitat de les forces polítiques catalanes.

Les paraules de Guardiola contestaven una pregunta formulada per aquest articulista a la roda de premsa setmanal sobre la importància de l'hàbit de llegir per a la formació de joves esportistes. Concretament dels nanos de la Masia, on tot just pocs dies abans s'havia signat un conveni amb el Departament de Cultura de la Generalitat per promoure el llibre entre els joves esportistes d'elit.

Ras i curt: un grup d'experts nomenats pel Departament que dirigeix el conseller Ferran Mascarell van seleccio-

nar els prop de 200 llibres de convenient lectura per als joves cracs blaugranes.

La idea és prou engrescadora i exemplar: ments lectores esdevenen ments inquietes, imaginatives. Una faceta crucial per ser un esportista talentós.

No es té notícia de cap club del món que hagi apadrinat una iniciativa d'aquest tipus. Pel fet que el Barça és una capsa de ressonància mundial, és esperable que aviat sortiran emuladors. La cultura, que entronitzava amb les seves paraules Pep Guardiola —quan era jugador, lector empedreït— passa al primer pla en una activitat, el futbol, fins fa poc renyida amb valors com

la reflexió, la contenció i l'exemplaritat cívica.

Haurem de prestar molta atenció a les iniciatives amb sensibilitat social que provinguin de Can Barça a través de la Fundació que porta el nom del club i que compta amb un conseller cultural, Josep Maria Prat. Promoure la lectura ajuda certament a no deixar la cultura fora de joc.

La Biblioteca de La Masia: els llibres seleccionats pels experts:

Van escollir els autors Jaume Cabré, Maite Carranza, Pere Gimferrer, Jordi

Puntí, Enric Cassases, Gemma Lienas, Isabel Clara-Simó, Silvia Alcántara, Carme Torras, Lluís-Anton Baulenas, i Carme Riera.

De les prop de 200 obres seleccionades en volem destacar 10 d'autors catalans. Una selecció de llibres bons per tenir a casa:

- CABRÉ, Jaume. *Les veus del Pamano*. Una novel·la d'aquest filòleg, escriptor i guionista que narra una revenja al Pirineu en els temps foscos de la postguerra civil espanyola.
- CATALÀ, Víctor. *Solitud*. Novel·la de l'escriptora Caterina Albert, signada amb pseudònim, que narra el drama

Miquel Àngel Violan

Periodista i escriptor

personal d'una dona trasbalsada per una convivència insatisfactòria.

- ESPRIU, Salvador. *La pell de brau*. La problemàtica històrica d'Espanya recollida en un poemari que esdevingué un símbol de resistència.
- GUIMERÀ, Àngel. *Terra baixa*. Una de les més famoses obres teatrals catalanes, un drama rural de passió i denúncia.
- MARTÍ i POL, Miquel. *Estimada Marta*. Poemari d'un dels poetes catalans més reeixits i precisament un dels favorits d'en Pep Guardiola, de qui va ser amic personal.
- MONZÓ, Quim. *Vuitanta-sis contes*. Selecció de relats d'un dels escriptors catalans contemporanis més originals.
- PLA, Josep. *El quadern gris*. El dietari d'un escriptor cabdal de la literatura catalana, escrit als anys vint i reelaborat posteriorment.
- PUIG I FERRATER, Joan. *Camins de França*. Experiències de joventut a França d'un jove que descobreix l'entrellat de la vida.
- RODOREDÀ, Mercè. *La plaça del Diamant*. Un retrat de la Barcelona de la guerra i la postguerra i un personatge emblemàtic: la Colometa.
- RUSIÑOL, Santiago. *L'auca del senyor Esteve*. Comèdia de costums que retrata de manera magistral els valors d'una època.

Crítica teatral

Per una lliura de carn...

EL MERCADER DE VENÈCIA, de William Shakespeare.
INTÈRPRETS: Ramon Madaula, Àlex Casanovas, Roger Coma, Anna Ycobalzeta, Marta Domingo, entre altres.
DIRECCIÓ: Rafel Duran.
Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona. Fins al 23 de març.

William Shakespeare es va passar de valent fent signar el contracte de préstec entre els personatges venecians del jueu Shylock i el mercader Antonio, on una de les clàusules recollia que, en cas d'impagament dels 3.000 ducats prestats a Bassanio, amic de l'ànima d'Antonio, el jueu tindria dret a cobrar el deute esqueixant una lliura de carn del pit d'Antonio, i com més a prop del cor millor!

Quan arriba el moment, l'escena en què Shylock —aquí un inèdit jueu de llarga barba i quipà de rigor, interpretat per un convincent Ramon Madaula— esmola el ganivet de carnisser, els aiiiis! de la platea demostren que el realisme en teatre provoca a vegades més

© David Ruano

L'actor Ramon Madaula interpreta un convincent jueu Shylock.

ensurts que el cinema d'efectes.

Avui dia, un contracte d'aquesta mena no és creïble. Per tant, quan un director s'enfronta a *El mercader de Venècia* i opta per traslladar l'acció ambiental a un paisatge contemporani, està jugant amb el realisme del clàssic convertit en gènere fantàstic del present, però no per això deixa de ser una metàfora del subconscient dels espectadors: avui signar un crèdit a ulls clucs et pot acabar costant, si no una lliura de la pròpia carn, sí que allò que en deien «un ull

de la cara».

Rafel Duran, el director del muntatge, segurament s'ha adonat que *El mercader de Venècia* només es pot revisar de dues maneres: o bé adaptant-se a l'època en la qual la va situar originàriament Shakespeare, o bé, tal com ho ha fet, movent tots els personatges cap a una ficció urbanita del segle XXI, que podria ser tant la de Wall Street de Nova York com la del districte Financier de la City de Londres, però sense tocar ni una coma del que passa i es diu a la Ve-

nècia del segle XVI, centre dels *brokers* d'aquell moment.

La transgressió, doncs, no només la fa el director i la companyia sinó que també l'han de fer els espectadors creient cegament el que passava aleshores a Venècia i forçant la imaginació per descobrir en què s'assembla allò al que està passant actualment al món.

El muntatge puja d'intensitat i guanya en intriga, deducció i picaresca a la segona part. A la primera, en canvi, es veu més forçada pel planteig i el retrat de la relació entre els nobles de Venècia, el paper dels jueus de l'època, tinguts per usurers —avui impossible de no veure'ls com a víctimes de l'Holocaust—, i el món a banda, a la península, a Belmonte, on resideix la rica i jove Porcia.

Al final, dues hores més d'entreacte, sense que es pretengui una baixada de teló esclatant, el director converteix la pretesa comèdia de Shakespeare i el seu regust romàntic en un còctel més aviat agredolç que deixa tots els personatges immersos en la pròpia solitud, amb la mirada perduda, després que els uns dels altres han descobert on comença i acaba la generositat de cadascú i la cobdícia personal, una clau que amaga subtilment l'obra i que aquesta versió destapa visiblement com una denúncia del moment present.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista col·laborador de Ràdio Estel

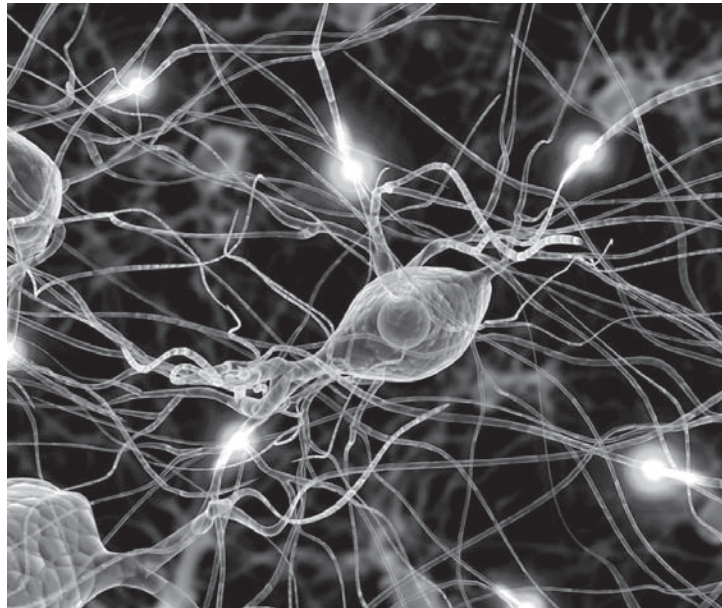

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'espiritualitat d'un creient també és objecte d'estudi científic

Vàreu llegir l'article que, sobre aquest tema, María Paz López va publicar al periòdic *La Vanguardia* el 30 de gener passat? Es titulava «El despertar de la Neuroreligió. Més científics exploren la relació de cervell i espiritualitat». Citava el llibre del pare escolapi Ramon M. Nogués *Dioses, creencias y neuronas*, que té per objectiu posar el tema a l'abast del gran públic, i després de fer notar que, com diu el P. Nogués, val més dir-ne, d'aquest estudi, *Neuroreligió* que no pas *Neuroteologia* (perquè dir-ne així seria investigar si el cervell capta el mateix Déu, mentre que amb Neuroreligió ja es veu que s'estudia què passa en les neurones en la religió, o sigui, en l'oració envers Déu), es referia al Dr. Andrew Newberg de Filadèlfia (EUA) que ha escrit *Principles of Neurotheology*. Aquest autor, diu, explica que en l'oració hi ha una àmplia xarxa d'estructures cerebrals implicades: el lòbul frontal (que focalitza la ment), el sistema límbic (que és on experimentem emocions) i els lòbuls parietals (involucrats en el sentiment de nosaltres mateixos), i aquests,

segons l'experiència concreta, poden encendre's o apagar-se. S'apaguen quan una persona experimenta una pèrdua del sentit d'ella mateixa o experimenta un sentiment d'unió amb Déu. Comprovat escanejant cervells de religioses resant.

Després citava altres autors que hi diuen més coses, com Francisco J. Rubia que fa notar que hi ha substàncies químiques que intervenen en aquests processos com la dopamina o la serotonina. I tornava a citar Newberg per subratllar que aquests estudis no han de considerar-se com una recerca de Déu en el cervell sinó sobre com interactuen religió i cervell.

I nosaltres ens preguntem: a què ve tota aquesta anàlisi? Sembla que les conclusions a què arriben porten a poder afirmar amb el P. Nogués que «resar és beneficiós per a l'organisme si es resa bé: una persona que fa servir la seva religiositat per madurar la seva al·lèrgia i capacitat de relació amb els altres, s'enriqueix humanament». I també: «Consta que persones que han après tècniques de meditació d'escoles distintes, i les practiquen amb normalitat, mantenen constants fisiològiques favorables. La hipertensió tendeix a controlar-se i el cortisol, un dels índexs d'estrès, acostuma a baixar.»

Si tot això és així, podem dir: benvinguts aquests estudis!

Certes científiques i fe cristiana

9. Complementarietat entre ciència i fe cristiana

Que fe cristiana i ciència són complementàries vol dir que el que ens ensenyen l'una i l'altra, sobre els temes que tinguin alguna cosa a dir-hi totes dues, fa que en puguem tenir una visió més adequada i totalitzant. Que hi ha complementarietat entre ciència i religió fins i tot ho deia el 1925 el físic danès Niels Bohr (1885-1962), afegint que també n'hi ha en els dos conceptes físics d'ona i corpuscle, per explicar el comportament dels electrons i altres partícules subatòmiques. Què és el que vol dir, doncs, aquesta complementarietat?

La ciència complementa el que ens diu la fe

No es pot pas negar que els ensenyaments de la fe cristiana basats com són en la Bíblia, que parla sovint del món en què vivim, tenen punts de contacte amb la visió de la natura que ens presenta la ciència. Més encara, és totalment impossible mantenir la teologia totalment separada de les dades que la ciència proporciona. La mateixa història ens mostra que si hi ha hagut conflictes és per causa de la interpretació, sovint equivocada, que feien els teòlegs de les dades de la Revelació que tenien relació amb el que elaboraven els científics. Hem de reconèixer que els teòlegs del segle XIX i fins a la primera meitat del segle XX poc diàleg tingueren amb el que anava exposant la ciència; només es posaven en pla apologetic, defensant-se contra les postures filosòfiques que utilitzaven certs científics per desprestigiar la religió. Però a partir de la dècada dels 50, molts teòlegs actuals ja han anat reconeixent

que és possible un diàleg constructiu i un enriquitment mutu, i això tant en el camp catòlic com en el protestant. Sobresurten en això els teòlegs que al mateix temps tenen coneixements científics. Per citar-ne alguns: els catòlics Ian G. Barbour (físico-químic), Mariano Artigas (físic i filòsof), William Stoeger (astrònom del Vaticà) i els sacerdots anglicans John Polkighorne (físic teòric) i Arthur Peacocke (bioquímic).

Si bé és clar que cal respectar la pròpia autonomia d'aquests dos fonts del coneixement, ciència i fe, no s'ha d'entendre com una independència absoluta que és impossible de mantenir. Si de vegades tracten d'una mateixa realitat no poden prescindir l'una de l'altra. Per això aquest món que Déu ha creat, i que coneixem cada vegada més a mesura que progressa la ciència, és evident que ha d'interessar al teòleg que estudia la creació i no pot romandre indiferent a la imatge del món que les ciències van configurant constantment al llarg del temps. Fins i tot Sant Tomàs d'Aquino, al segle XIII, ja deia que «un error sobre les criatures [nosaltres diríem: no veure el cosmos com sabem que és, gràcies a la ciència] porta a una falsa idea de Déu i pot apartar de Déu les ments dels homes».

En quins punts, doncs, la ciència de la natura pot completar la religió? En dos principalment: en el coneixement que ara es té de com s'originà el cosmos i en la troballa del fet de l'evolució biològica. Són les dues qüestions que tractarem amb extensió més endavant. Hi ha encara altres punts que també podríem mencionar, com és, per exemple, el valor ajustadíssim de les constants físiques de cara a fer possible el

món que tenim. També n'hauríem de dir alguna cosa.

La fe cristiana complementa el que ens diu la ciència

El mètode que fan servir les ciències de la natura, com ja vam exposar, no pot anar més enllà del que es dedueix de les observacions que els nostres sentits ens donen de la realitat del món que ens rodeja. I la veritat del que és l'home amb la realitat espiritual que el vivifica, amb el seu destí etern, no la pot donar la ciència. Aquest segon coneixement ens ve de la Revelació divina. Aquí podríem citar allò tan conegut que va dir Einstein: «la ciència sense la religió és coixa i la religió sense la ciència és cega», que es pot entendre en un sentit ben cristià encara que ell no ho digués exactament en el mateix sentit que ho podem dir nosaltres. És cert que la ciència coixeja si no té la religió que la complementa; per caminar bé pel camí de la veritat a l'home li calen les dues extremitats; amb la ciència sola no pot fer-ho del tot. Però si no coneix el que hi diu la ciència pot fer de la religió una fe sense gaire base que la sostingui, seguir-la cegament; cal, doncs, que la religió es deixi il·luminar pel que va presentant la ciència. Això pel que fa a la realitat de la persona humana.

Però fins i tot en altres aspectes la fe pot també il·luminar el que va descobrint la ciència. Què (o qui) ha originat el big bang? Quin sentit té l'univers? Quin és el seu destí? I també: com s'ha de comportar l'ésser humà en la seva relació amb els altres, o amb la natura? Qüestions que és ben clar que la pura ciència deixa en suspens o no aclareix del

tot. Acabem dient que el que hem exposat no minva gens l'autonomia que han de tenir sempre teologia i ciència. Cadascuna amb el seu mètode pot anar descobrint noves partícules de veritat. Només quan es tracti d'un tema en què totes dues hi tenen alguna cosa a dir, respectant-se mútuament la deguda autonomia, podran dir-hi la seva bo i tenint en compte el que hi diu l'altra. És així com realitzaran la complementarietat.

I es podria anar més enllà i parlar d'integració dels dos coneixements? Integració voldria dir que no tan sols es busqués completar la ciència amb el que elabora la teologia i aquesta amb les troballes científiques, sinó que, a més, se'n fes una perspectiva unitària en un tractat únic que ajuntés el que diuen l'una i l'altra. Hi ha autors que així ho han volgut fer, i, segons Ian G. Barbour, s'han presentat tres tipus d'integració que són: la teologia natural, la teologia de la ciència i la síntesi sistemàtica. No podem menystenir l'esforç que aquests autors hagin posat en redactar el que han escrit, que creiem fins i tot útil, però el que no voldríem és que es deixés de banda que la integració s'ha de fer més aviat en el cor de la persona que coneix la ciència i té fe, que no pas en tractats unitaris, ja que, segons la nostra opinió, ha de quedar objectivament ben clar que ciència i teologia tenen de mantenir l'autonomia que hem dit, sense barrejar el mètode de l'una amb el de l'altra. És clar que ni els teòlegs poden adaptar els dogmes religiosos als resultats de la ciència, ni els científics han d'instrumentalitzar la religió per defensar la seva tesi.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

LA INVENCION DE HUGO ****

Director: Martin Scorsese.

Guió: John Logan.

Intèrprets: Ben Kingsley, Asa Butterfield, Chloë Grace Moretz, Sacha Baron Cohen, Emily Mortimer, Christopher Lee, Helen McCrory, Jude Law.

Gènere: aventura.

Estats Units, color, 2011. 126 minuts. / Tots els públics

1930 a París. A la principal estació de tren de la ciutat viu un nen orfe. Hugo treballa en el manteniment dels rellotges, però ningú no ho sap. Tampoc ningú no sap que amaga un misteriós autòmata a les golfes. Es tracta del seu tresor més

preuat, ja que és l'única cosa que li queda del seu pare.

Brian Selznick, l'avi del qual era cosí del gran productor de cinema del mateix cognom, és un escriptor i il·lustrador de contes infantils nord-americans i autor del llibre en què es basa la pel·lícula. Scorsese i Logan han realitzat una brillant translació del relat, primer, a un altre ja plenament audiovisual, i fins i tot en experiència 3D. Són brillants el guió, la realització i la direcció artística.

Una de les claus de l'èxit del film és l'ambientació amb tocs de conte (colors i ús del 3D per als grans decorats parisins, fins i tot la gestualitat infantil predomina en la direcció d'actors adults) i la recreació d'objectes de la dècada dels 30 (joguines sobretot) que atorguen un encant visual molt particular a la història. La tasca de conjuminar guió i direcció i fins i tot fotografia s'ha aconseguit amb èxit.

Els actors, genials. Els adults encarnen amb intel·ligència i humor el seu rol de conte real. Els nens dibuixen amb maduresa i a la perfecció els trets semblants i diversos que nen i nena de 12 anys solen tenir. Homenatge al cinema, a la funció determinant del relat —també literari i oral— en l'educació sentimental, i al paper clau de la sana nostàlgia i l'afecte.

• Acció: 2; violència: 0; humor: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

POLISSE **

Directora: Maïwenn.

Guió: Maïwenn i Emmanuelle Bercot.

Intèrprets: Karin Viard, Joeystarr, Marina Foïs, Nicolas Duvauchelle, Karole Rocher, Emmanuelle Bercot, Frédéric Pierrot, Arnaud Henriët, Maïwenn.

Gènere: drama.

França, color, 2011. 127 minuts. / Majors de 18 anys.

La rutina diària per als agents de la Unitat de Protecció de Menors del Departament de Policia: arrestar pederastes; perseguir carteristes menors d'edat; interrogar pares maltractadors; fer front als excessos de la sexualitat adolescent... Sabent que el pitjor existeix i vivint amb això, com mantenen l'equilibri entre les seves vides privades i la realitat que afronten cada dia?

A través del seu llarg metratge, la pel·lícula denuncia, cas per cas, la problemàtica en què està immersa una trista facció de l'espècie humana, la més feble i amb menys recursos d'autodefensa: els menors d'edat. Alguns dels temes, tractats a la cinta de forma inusualment expressiva, fereixen profundament la més tolerant de les sensibilitats. Però cal tenir en compte que és una pel·lícula de denúncia i tot s'hi diu pel seu nom, sense embuts.

La realització manté un ritme àgil, barrejant l'ofensiva policial contra els maltractadors amb els problemes intrínsecs de cadascun dels mateixos agents, tant pel que fa al seu tracte professional com a la incidència de la seva atzarosa tasca quotidiana en les dificultats de les seves vides afectives.

Directora i coguionista assumeixen així mateix importants papers interpretatius dins d'un extens crèdit d'actors i actrius, entre els quals destaca la fortalesa expressiva i dramàtica de Joeystarr. *Polisse* va assolir el Gran Premi del Jurat en el 64è Festival de Cannes.

• Acció: 3; violència: 3; humor: 1; sexe: 3; llenguatge: brusc.

Estrena en DVD

MARGIN CALL ***

Director: J.C. Chandor. / Guió: J.C. Chandor.

Intèrprets: Kevin Spacey, Paul Bettany, Jeremy Irons, Zachary Quinto, Penn Badgley, Simon Baker, Mary McDonnell, Demi Moore, Stanley Tucci.

Gènere: thriller. / Estats Units, color, 2011. 109 minuts. / Majors de 18 anys.

Després de completar una anàlisi de la situació del sistema financer, Peter Sullivan, un jove treballador d'un banc d'inversió americà, destapa el que pot ser l'inici de la pitjor crisi econòmica dels darrers temps. Les hores següents a la descoberta són letals per decidir el destí de la companyia i del món capitalista.

Com a òpera prima, el film passa del

notable. Chandor ens acosta a la punta de l'iceberg de la crisi que estem vivint encara avui: la base del sistema financer està a punt d'esclatar després d'anys fent pràctiques fraudulentas, «venent fum». Com que ningú no vol resultar inculpat, cal desfer-se de tot el que faci olor de podrit abans no es descobreixi el pastís.

Per explicar-nos-ho, el director no aprofundeix en excés, amb la intenció de fer més intel·ligible la trama. I aconsegueix que, amb la direcció orquestrada de cadascun dels personatges —amb interpretacions excel·lents—, sentim la por que devien sentir els implicats. Sensació de descoratjament després de veure la pel·lícula, però val la pena.

• Acció: 3; violència: 0; humor: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

GO DIEGO GO ***

De dilluns a divendres – 16.20 h – Clan / Públic: infantil

Diego és un nen que pot parlar amb els animals, i els defensa i ajuda sempre que es troben en un embolic. Bebé Jaguar és l'inseparable amic de Diego que l'acompanya en les seves aventures i Alicia, la germana del protagonista, l'ajuda amb els seus coneixements informàtics a mantenir el centre de rescat d'animals de la selva.

Go, Diego, go està basada en la sèrie *Dora la exploradora*. De fet, en aquesta aventura animada, Dora i Diego són cosins i, en molts capítols, apareix l'exploradora més famosa de la petita pantalla per ajudar el cosí amb els seus consells, la seva experiència i les seves eines.

La sèrie proposa una animació tradicional amb molts colors i expressivitat, molt pensada per al públic preescolar, al qual s'incita a participar a través de balls, cançons, preguntes o endevinalles. *Go, Diego, go* també intercala en els diàlegs algunes frases en anglès i, sobretot, molta, però molta, música.

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Aquesta setmana destaquem

Novetats a «El primer cafè»

S'acaba d'incorporar al nostre magazín matinal una nova secció que compta amb el suport de l'Agència Catalana de Consum. Es titula *Plusvàlua*, com el nostre programa d'economia en valors de cada dijous a les vuit del vespre, ja que és la direcció d'aquest programa qui s'encarrega de conduir l'esmentada nova secció d'*El primer cafè*. Un temps de ràdio dedicat a divulgar els drets i els deures dels consumidors, i orientar-los en les seves queixes i reclamacions.

Carla Gràcia
presenta la nova
secció «Plusvàlua».

La nostra pàgina web compta cada dia amb més seguidors

El mes de setembre passat Ràdio Estel, *Catalunya Cristiana* i el Club Més Amics van unificar el disseny i els continguts de les respectives webs, amb la finalitat de fer un pas endavant per adaptar-nos a les noves tecnologies i poder arribar a més gent.

En els mitjans de comunicació les novetats no es consoliden d'un dia per l'altre, però el balanç d'aquests primers mesos no pot ser més positiu. Les webs del nostre grup han experimentat un important augment de visites; ara mateix, més de 10.000 internautes ens localitzen cada mes per escoltar-nos, llegir les notícies que generem o conèixer l'opinió que destacades personalitats expressen a través dels seus blogs.

A més, de mica en mica, anem afegint propostes per tal que les nostres webs esdevinguin cada cop més atractives. Ara mateix estem treballant per oferir-vos el santoral mitjançant un blog on es podrà consultar informació de les onomàstiques del dia; preparam també una proposta de rutes per fer petites excursions, i potenciem cada cop més la participació dels nostres lectors/oients amb enquestes, peticions musicals i concursos. Entreu-hi, hi trobareu ofertes d'entrades de teatre, CD, estades en cases rurals i ben aviat vols gratuïts a Lourdes.

Les nostres webs són joves, i van creixent dia a dia amb el suport dels nostres fidels internautes i dels que ens descobreixen.

Just abans de la mitjanit...

...quan el dia enfila les seves últimes bategades, dos espais que inviten a reflexionar. Lluny ja del brogit diari, a partir de dos quarts de dotze de la nit, els oients de Ràdio Estel poden gaudir de l'audició de les completes des del monestir de Solius, tot un goig per a l'esperit, i de l'espai *Missatge en una ampolla*, un dels clàssics de la nostra programació que recupera el format original d'espai diari, amb un resum setmanal els diumenges a les nou del vespre.

A les 23.30, Ràdio Estel us ofereix les completes des de Solius.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Repertori superb

★ **Katie Melua, Secret Symphony.**
Naïve Discos

Katie Melua s'apodera de l'escenari davant la Secret Symphony Orchestra en aquest el seu cinquè disc. Sempre buscant desmarcar-se del que el públic espera de la seva música, la cantant ofereix un disc amb repertori que ha estat construït de manera superba, interpretant cançons que pertanyen a un ampli espectre de compositors. Aquest treball representa una barreja de destresa musical i dedicació plena que captivarà els nombrosos fans de Katie Melua i arribarà a molts de nous.

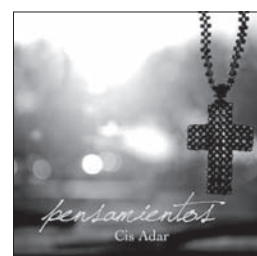
Romàntic Ramazzotti

★ **Eros Ramazzotti, Eros romántico. Sus 18 grandes canciones de amor.**
Sony Music

Eros Ramazzotti llença un àlbum amb les 18 millors cançons d'amor de la seva carrera. Cantades en castellà, des dels grans clàssics del cantant i compositor italià fins als seus temes més recents. Són cançons que han impulsat les vendes dels seus discos fins a superar els 50 milions d'exemplars arreu del món i que han convertit l'artista en un dels grans de l'escena pop dels darrers trenta anys.

Música per evangelitzar

★ **Cis Adar, Pensamientos.** Editorial San Pablo

Pensamientos és el primer treball de Cis Adar, un grup que s'estrena en el món discogràfic de la música cristiana. Amb aquest disc comencen el seu camí d'evangelització: portar el missatge de Crist a una societat que necessita urgentment respostes i que, tot sovint, les cerca per camins equivocats. Són un total de dotze temes que tenen un to de frescor i de modernitat que els fan molt suggeridors.

So estilitzat

★ **Trío Arriaga, Joaquín Turina. Complete Piano Trios.** Columna Música

El Trío Arriaga està considerat per la crítica especialitzada com a referent de la seva generació. Els membres del grup, Daniel Ligorio (piano), Felipe Rodríguez (violí) i David Apellániz (violoncel), han actuat en els festivals i auditoris més importants d'Europa, Àsia i Amèrica. Les seves carreres com a solistes els han portat a actuar amb les orquestres més importants d'Espanya i de l'estranger. Compagin l'activitat concertística amb la vinculada a institucions de fama reconeguda.

**FEBRER ÉS EL MES
 CONSAGRAT A LA
 PURIFICACIÓ DE LA
 MARE DE DÉU**

INTERNET

- **SANTA TERESINA.**— Gràcies a la web www.archives-carmel-lisieux.fr qualsevol investigador, aficionat o apassionat de la santa carmelita francesa podrà consultar els fons de l'arxiu conventual del Carmel de Lisieux.
- **CURSOS ON LINE.**— L'Editorial Verbo Divino ofereix el curs *Guia de lectura del evangelio de san Marcos* (de Rafael Aguirre, Carmen Bernabé i Carlos Gil), que s'inicia el **dijous 15 de març**. Més informació: <http://bit.ly/zwLrdl>.

ALTRES BISBATS

- **PATRIMONI CULTURAL.**— Del **dimecres 21 de març al dijous 22**, a Madrid, VI Jornada d'Estudi i Informació Patrimoni cultural de l'Església i marc legislatiu estatal i autonòmic sobre *Protección y defensa del patrimonio cultural de la Iglesia*. Més informació: tel. 913 439 642, fax 913 439 602, patrimonio@conferenciaepiscopal.es.

BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diu- menge 26 de febrer** en l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Scapulis suis* d'Aiblinger; comunió: *Angelis suis* de M. Haydn; sortida: *O vos omnes* de F. Valls.
- **AULA D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA CIC DE LA GENT GRAN.**— El **dilluns 27 de febrer**, a les 17.00, sessió sobre *El Japó*, amb Amadeo Jansana (director de Programes Econòmics i de Cooperació de Casa Àsia). Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.
- **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió, **dilluns 27 de febrer**, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552.
- **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **dilluns 27 de febrer**, a les 19.00, conferència de Ramon Bau, de l'Associació Wagneriana, sobre *Txaikovsky i Wagner. Txaikovsky en el cinema*. C/ Ausiàs Marc, 26, 8è - Barcelona.
- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **dilluns 27 de febrer**, a les 19.30, cicle «Llibres que marquen època» (organitzat juntament amb Cristianisme i Justícia): *La pesta, d'Albert Camus (1947)*, a la Fundació Joan Maragall. Obra presentada per Antoni Blanch. Cal confirmar l'assistència: tel. 934 880 888, fjm@joanmaragall.org, www.joanmaragall.org.
- **FORMACIÓ CARMELITANA.**— El

dilluns 27 de febrer, a les 20.00, *Capítols 15 i 17: Fundacions de Toledo i Pastrana*, a càrrec de Cristina Barreda (Carmelita Teresa de Sant Josep, de Lleida) a la Sala Míriam (av. Diagonal, 424 - Barcelona).

- **ACIDH.**— El **dilluns 27 de febrer**, a les 20.30, sopar-col·loqui *2001-2011: què ha passat? I com estem?* Ponència a càrrec de Jordi Pujol. Reserves: tel. 932 859 977, ext. 5, comunicacio@acidh.org.
- **ARXIPRESTAT DE LA CISA.**— El **dilluns 27 de febrer**, a les 21.30, conferència *Evangelitzar, missió de tota l'Església. La tasca dels laics*, a càrrec de Mn. Josep M. Domingo, vicari episcopal de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Serà al col·legi La Salle de Premià de Mar.
- **AMICS DE LA POESIA DEL CASC ANTIC.**— El **dimarts 28 de febrer**, a les 18.30, al convent de Sant Agustí de Barcelona, Joan Asbert i Luengo disertarà sobre *Les colònies industrials en la industrialització de Catalunya*; actuació del cantautor Eduard Monsalve; recital poètic coordinat per la poetessa Carme Catà; programa concurs *La pregunta fantasma*, amb premi per al guanyador. Més informació: amicspoesia@hotmail.com, www.amicdelapoesiacascantic.com.
- **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI DE BARCELONA.**— Quart cicle de conferències sobre «L'univers de les galàxies» amb Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia de la URL. La primera conferència serà el **dimarts 28 de febrer**, a les 18.30, sobre *Galàxies llunyanes i miratges als confins de l'univers*. C/ Diputació, 231 - Barcelona.
- **CATEQUESI D'ADULTS.**— El bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, Mons. Pere Tena, impartirà una catequesi setmanal, els **dimarts**, a les 19.00, començant el **28 de febrer**. El tema general serà el comentari de la carta apostòlica de Benet XVI *La porta de la fe*, a la parròquia de Betlem de Barcelona. En la primera sessió el tema se centrarà en *El camí de la fe*.
- **PARRÒQUIA DE LA BONANOVA.**— El **dimarts 28 de febrer**, a les 21.30, catequesi d'adults amb Antoni Bantué amb el tema *A 50 anys del Concili: frustracions i esperança. L'eix de l'Església atenta als signes dels temps (GS)*. Pl. Bonanova, 12 - Barcelona.
- **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El **dimecres 29 de febrer**, a les 12.10, Quarta Hora dels Dimecres sobre *La Bíblia medi-*

eval catalana, amb Pere Casanellas (Associació Bíblica de Catalunya). C/ Diputació, 231 - Barcelona.

- **EDUCACIÓ.**— El **dimecres 29 de febrer**, de 18.00 a 20.00, debat *Com compartir la responsabilitat educativa escola-família?* amb Carles Capdevila (periodista, director del diari *Ara*), Sunta Sogas (exdirectora de l'escola El Sagrer de Barcelona) i Ricard Aymenrich (membre del Moviment Educatiu del Maresme de la FMRP). Serà al TecnoCampus Mataró-Maresme, av. Ernest Lluch, 32.
- **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA (MÈTODE P. I. LARRAÑAGA).**— El **dimecres 29 de febrer**, de 18.00 a 20.00, a la parròquia de Maria Mitjancera (c/ Entença, 200 - Barcelona), i el **dijous 1 de març**, de 17.30 a 19.30, a la parròquia de Sant Josep de la Llagosta. Més informació: tel. 934 904 148, Cristina.
- **CERCLE LA SALLE.**— El **dijous 1 de març**, a les 18.30, el grup de teatre presenta *Tres lladres i serenos*. Pl. del Nord, 14 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com, <http://cerclelasalle.com>.
- **CAIXAFORUM.**— El **dijous 1 de març**, a les 19.00, sessió del cicle de conferències i projeccions amb *Una història propera*, amb Carlos Giménez (historietista); el **dissabte 3**, a les 17.30, i el **diu- menge 4**, a les 12.00, activitat familiar *Teranga. El llegat dels griots del Senegal +5*. Més informació: av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.
- **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— Activitats quaresmals: el **divendres 2 de març**, a les 20.00, Via Crucis amb reflexió i pregària per *La esperança para las familias*; el **dissabte 3**, a les 19.00, vespres i meditació *El sí de un hombre a la voluntad de Dios*. C/ Balmes, 78 - Barcelona, tel. 932 152 730, fax: 932 157 345, mdangels@hotmail.es.
- **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— Or-

ganitzen exercicis de **cap de setmana del 2 al 4 de març**, a la casa d'exercicis de Sant Ignasi-Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona). Seran dirigits per Mn. Josep Serra, consiliari dels GOA a Barcelona, formador del Seminari i canonge de la catedral. Oberts a tothom. Més informació: tel. 932 181 005, goracionamistad@yahoo.es.

- **XXVI RETROBAMENT ECUMÈNIC.**— El **dissabte 3 de març**, de 10.30 a 13.45, amb el tema *L'Església i la comunicació social*. Hi participaran Míriam Díez Bosch, Manuel Milian, Àngel Rodríguez i David Casals. Serà a Pompeia-Grups-Sala Francesc d'Assís, Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona, tel. 932 174 108.
- **GRUP D'ENTITATS CULTURALS «L'EDAT MITJANA».**— Organitza el **dissabte 3 de març**, a les 14.00, un dinar de germanor al Restaurant Xup, Xup al passeig Marítim de la Barceloneta. Cal confirmar l'assistència: tel. 933 521 275, edatmitjana@gmail.com.
- **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El **dissabte 3 de març**, a les 18.30, concert de música sacra, entre altres, amb la coral Saint Anselm College Choir (EUA). Director: Fr. Bede Camera. C/ Consell de Cent, 293 - Barcelona; d'altra banda, organitza una peregrinació a Terra Santa, del **dimecres 18 d'abril al dimecres 25**. Places molt limitades. Per a més informació: tel. 600 250 929, M. Antònia.
- **CARILLÓ.**— El **diu- menge 4 de març**, a les 12.00, concert *Miscel·lània* (barroc, clàssic i romàntic). Lloc d'audició: pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.
- **BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ.**— El **diu- menge 4 de març**, a les 19.00, conferència quaresmal del bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, sobre *L'anunci i la pedagogia de la nova evangelització*. Tot seguit, silenci; a les 20.00, vespres solemnes; a les 20.30, eucaristia. Hi ha possibilitat de rebre el sagrament de la Reconciliació. Servei de guarderia. C/ Aragó, 299 - Barcelona.

SOLUCIONS DEL «JUGA I APRÈN»:

PILARS DE LA QUARESMA

- a) Almoïna
- b) Pregària
- c) Dejuni

LA SIMBOLOGIA A LA BÍBLIA

Llibres del Gènesi, Èxode, Reis i evangelis

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.

Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es

Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Des del carrer

DR. JESÚS OLIVER-BONJOCH, PROFESSOR D'HISTÒRIA DE L'ART

«El patrimoni eclesiàstic té un gran potencial a desenvolupar»

Samuel Gutiérrez

S'acaba d'iniciar la segona edició del Curs de Postgrau en Patrimoni Cultural (especialització en patrimoni eclesiàstic) que ofereix la Facultat de Filosofia de Catalunya. Fins al 31 de maig tots els dimarts, dimecres i dijous, de 18 a 21 hores, els alumnes són convidats a aprofundir en la gestió i difusió d'un patrimoni ple de possibilitats. El professor Jesús Oliver-Bonjoch ens explica algunes de les claus d'aquesta nova proposta acadèmica. Més informació i inscripcions: 934 534 338 – facultat@filosofia.url.edu.

La celebració d'una segona edició d'un curs de postgrau sempre és una bona notícia. Què destacaria d'aquesta proposta formativa?

Tot i que tractem de molt diversos aspectes relatius al patrimoni cultural, el nostre postgrau se centra en el patrimoni historicoartístic religiós, la qual cosa el distingeix d'altres cursos d'aquest mateix àmbit. Tenint en compte la importància de l'art cristià de Catalunya, tant per la seva qualitat com per la seva capacitat d'atraure el turisme, creiem que aquest postgrau és una aportació oportuna i necessària a l'oferta acadèmica enfocada vers els professionals dels sectors cultural i turístic, sectors que, justament, són decisius per al desenvolupament econòmic del nostre país. Un altre tret en el qual ens hem especialitzat és l'èmfasi que posem en la vessant pedagògica del patrimoni, proporcionant als nostres alumnes una metodologia adequada per entendre i donar a conèixer el patrimoni historicoartístic, pensant en els diversos tipus de públic que visiten els monuments i els museus.

Creu que, actualment, hi ha un dèficit de professionals especialitzats en la gestió i difusió del patrimoni eclesiàstic?

Em consta que hi ha bons professionals que treballen en aquest àmbit,

però crec que el gran potencial del patrimoni eclesiàstic encara no ha estat desenvolupat, i això és degut a la manca d'una formació especialitzada. Hi ha un gran desconeixement de la dimensió simbòlica dels monuments religiosos, que és essencial per poder-los entendre, per copsar íntegrament la seva raó d'ésser i la seva funció, i poder gaudir també més intensament de la seva bellesa. Sovint, als visitants d'una església monumental se'ls atabala amb dates, noms i conceptes, que només els poden servir per certificar la importància del monument, però no aporten una informació significativa per entendre l'edifici. Per això és tan important ajudar i ensenyar els visitants—els turistes i els locals— a copsar la significació profunda d'aquests tresors artístics. Jo mateix, tant en les classes com en visites a monuments religiosos, he pogut comprovar com, en donar a conèixer les claus per entendre la dimensió simbòlica de l'edifici, amb un esforç molt petit, la

gent se sorprèn i, fins i tot, s'entusiasma en connectar realment amb l'essència del monument, penetrar en el misteri i impregnar-se de la màgia d'aquests espais prodigiosos.

Com a historiador de l'art, quina creu que és la gran aportació del patrimoni eclesiàstic al món de la cultura?

En totes les civilitzacions antigues, l'art sagrat ha ocupat un paper fonamental com a vehicle d'expressió cultural, i els edificis més impressionants i bona part de les obres d'art han tingut una funció o finalitat religiosa. La religió i els seus productes artístics i materials són una part inseparable de la cultura. Tanmateix, en el panorama artístic contemporani, el percentatge d'obres de temàtica religiosa és insignificant. L'Església ha deixat de ser el principal client dels artistes per esdevenir la conservadora d'un patrimoni immens reunit al llarg de segles.

És la Sagrada Família el gran referent avui de patrimoni cultural de caire religiós a Catalunya?

La basilica de la Sagrada Família és, per diversos motius, un monument paradigmàtic. Que ben entrat ja el segle XXI un temple cristià sigui la icona arquitectònica indiscutible d'una ciutat europea que aspira a ser un referent mundial del disseny contemporani, és un fet excepcional. En els darrers vint anys han fet tot el que han pogut per desplaçar el protagonisme a altres edificis, primer a la Torre de Collserola—que molts anomenen Torre Foster—, i després a la Torre Agbar. Però, anem a veure quants turistes hi ha a la Sagrada Família i quants s'acosten a les seves «rivals»... No hi ha color.

Eduard Brufau

Rauxa

Per una vida més profunda

En plena crisi econòmica ha aparegut la notícia que hi ha el projecte d'aixecar una mena de rèplica de Las Vegas a l'Estat espanyol. Encara no se sap on es pensa construir aquesta ciutat del joc—se la disputen Barcelona i Madrid—, però els responsables asseguren que el macrocomplex de casinos, hotels de luxe i sales de festa crearà milers de llocs de treball i atraurà turistes d'arreu del món. Sense entrar en la qüestió de la viabilitat econòmica, el problema d'aquest projecte de dimensions faraòniques és que reproduceix un model profundament desacreditat. Les macrociutats del joc tenen com a motor l'obsessió per guanyar diners

d'una manera ràpida i fàcil i les ganes d'ostentar i fer veure que es gaudeix d'una bona posició. Justament una de les causes principals de la crisi econòmica i moral que patim és aquesta mentalitat frívola, sense cap altre objectiu vital que el propi benefici. Ara més que mai cal que el nostre món defugui la superficialitat i la immaduresa i es vagi centrant fins a retrobar uns principis morals bàsics. Això vol dir que hem d'acceptar que som humans, és a dir, limitats i mortals, i que no tot és possible. Quan en siguem ben conscients estarem preparats per preguntar-nos pel sentit profund de la nostra existència.

Pensant-ho millor

Valentí Miserachs, prev.

Mn. Narcís Costabella, capellà tot d'una peça

La notícia de la mort de Mn. Narcís Costabella em va deixar glaçat. Glaçat d'un fred a l'ànima que el clima advers d'aquest hivern semblava fer encara més punyent. Feia pocs dies que m'havia telefonat, optimista com sempre, i ja planejant la missa gregoriana del proper estiu. Hauria estat per a mi la tercera vegada de ser-hi convidat.

Devia ser pels volts del maig de 2010 que em vaig veure arribar una carta, escrita a mà amb traç vigorós, que amb molta amabilitat però amb categòrica energia, bo i ennovant-me de la iniciativa de celebrar en un diumenge de setembre una missa solemne en cant gregorià a Castelló d'Empúries, em convidava a presidir-la i a fer l'homilia. Signat: Mn. Narcís Costabella. No el coneixia, però n'hi va haver prou amb aquesta carta per establir amb ell una relació més que cordial, abrevada amb el caliu de successius contactes telefònics i, sobretot, amb la trobada personal del dia de la missa gregoriana.

Mn. Narcís ens esperava a l'entrada de la vila. Només de fer a peu el breu trajecte fins a la plaça, animada amb les coloraines de la fira dels trobadors, va fer-me l'efecte que ens havíem conegut de tota la vida. La missa, amb el cant de la Schola Gregoriana de Catalunya i de tot el poble, va ser magnífica i m'omplí d'espiritual satisfacció. Vaig poder constatar amb admiració que Mn. Narcís, enamorat de la litúrgia, del cant i de l'art sacre, conduïa tenaçment una acció ben centrada i perseverant per tal que el poble participés activament en una litúrgia celebrada amb noblesa i amb una dignitat extraordinària, tenint com a pern ineludible el cant gregorià.

El contacte amb ell em va fer molt de bé i va refrescar-me la joia de ser sacerdot per al poble, amb la donació total de la pròpia persona per tal de «guanyar-los tots per a Crist». Ni en un sol moment vaig veure en Mn. Narcís res més que un sacerdot, un capellà de veritat, d'aquells que són una autèntica benedicció per al ramat que ha tingut la sort de tenir-lo com a pastor: enamorat de Déu i de l'Església, fort i valent, colrat pel sol i pels embats de la tramuntana, cordial, generós, culte, arrelat a la terra i a la mar empordanesa, fornal de bones iniciatives, conreador fidel de l'amistat més pura... Vaig tornar-hi per la missa gregoriana del setembre de 2011, i encara a l'octubre del mateix any, en ocasió de la trobada de corals gregorians de Catalunya, gaudint sempre d'unes hores meravelloses al seu costat. M'omplí de llibres magnífics, i em va escriure que la lectura dels meus—sobre música sacra, Església i país— li eren de gran profit. En saber el seu traspass tan inesperat, també jo vaig exclamar interiorment: «Quina una ens n'has feta, Mn. Narcís! Ja no et trobaré més a Castelló d'Empúries! Però, què dic? Sí que t'hi trobaré, i et trobaré arreu. Perquè, tot esperant veure'ns al Cel, ací a la terra sempre em seràs company i germà.»

Israel la terra que parla al cor.
El seu batec l'escoltaràs en el seu art,
història i cultura.

Vol,
4 nits Jerusalem
amb trasllats i visites
des de **763€**
www.goisrael.es

Benvingut a Israel

On tot va començar. On a cada pas sentiràs la veu de la història mil·lenària.
Benvingut a una terra universal on trobaràs gent, cultures i tradicions diferents.
Benvingut a tot un món en un país.

 ISRAEL

www.goisrael.es